

กระบวนการสื่อสารเพื่อส่งเสริมการเข้าสู่วงการบันเทิงของนักแสดง:
กรณีศึกษา สถาบันสอนการแสดงบ้านดารา

**THE PROCESS OF ENTERTAINER IN ENTERTAINMENT INDUSTRY:
CASE STUDY OF BANDARA ACTING ACADEMY**

โดย

ชญญวีร์ ชูรัตนสูตร

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต
วิทยาลัยนิเทศศาสตร์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรังสิต

ปีการศึกษา 2561

**THE PROCESS OF ENTERTAINER IN ENTERTAINMENT INDUSTRY:
CASE STUDY OF BANDARA ACTING ACADEMY**

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENTS FOR
THE DEGREE OF MASTER OF COMMUNICATION ARTS
FACULTY OF COMMUNICATION ARTS**

**GRADUATE SCHOOL, RANGSIT UNIVERSITY
ACADEMIC YEAR 2018**

วิทยานิพนธ์เรื่อง

กระบวนการสื่อสารเพื่อส่งเสริมการเข้าสู่วงการบันเทิงของนักแสดง:
กรณีศึกษา สถาบันสอนการแสดงบ้านคารา

โดย

ธัญญวีร์ ชูรัตนสูตร

ได้รับการพิจารณาให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาโท สาขาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

มหาวิทยาลัยรังสิต

ปีการศึกษา 2561

รศ.ดร.ลักขณา คล้ายแก้ว
ประธานกรรมการสอบ

รศ.ดร.สมสุข หินวิมาน
กรรมการ

รศ.อรทัย ศรีสันติสุข
กรรมการ

ผศ.ดร.อมรรักษ์ เจริญโชติธรรม
กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษา

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

(ผศ.ร.ต.หญิง ดร.วรรณิ์ สุขสาตร)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

17 กันยายน 2561

Thesis entitled

**THE PROCESS OF ENTERTAINER IN ENTERTAINMENT INDUSTRY: CASE
STUDY OF BANDARA ACTING ACADEMY**

by

TANYAWEE CHOORUTTANASUTR

was submitted in partial fulfillment of the requirements
for the degree of Master of Communication Arts

Rangsit University
Academic Year 2018

Assoc.Prof.Lucksana Klaikao, Ph.D.
Examination Committee Chairperson

Assoc.Prof.Somsuk Hinviman, D.Phil.
Member

Assoc.Prof.Orathai Srisantisuk
Member

Asst.Prof.Amornrat Tippalert, Ph.D.
Member and Advisor

Approved by Graduate School

(Asst.Prof.Plт.Off. Vannee Sooksatra, D.Eng.)

Dean of Graduate School

September 17, 2018

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบพระคุณ ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ทุกท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่าน อาจารย์ที่ปรึกษา ผศ.ดร.อมรรักษ์ เจริญโชติธรรม ที่สละเวลาในการให้คำปรึกษา และคำแนะนำอัน เป็นประโยชน์อย่างยิ่งตลอดช่วงเวลาในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ตลอดจนขอขอบพระคุณคณะ อาจารย์และเจ้าหน้าที่ประจำหลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิตทุกท่าน

ขอบพระคุณครอบครัว ที่ให้การสนับสนุนในทุกๆ ด้าน และเป็นกำลังใจมาโดยตลอดจน จบการศึกษา

และขอบพระคุณนางสาวทรงพร ณ บ้างช้าง ผู้อำนวยการสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา และคณะครูผู้ฝึกสอนทุกท่าน ที่ให้ข้อมูลในการสัมภาษณ์จนได้ข้อมูลเกี่ยวกับความเป็นมาของ สถาบันสอนการแสดงบ้านดาราและข้อมูลเกี่ยวกับเทคนิคการสอนและสนับสนุนนักเรียนการแสดง ให้ประสบความสำเร็จจนได้ข้อมูลในการเขียนงานวิจัยฉบับนี้จนเสร็จสมบูรณ์

ขอบคุณนางสาววิมลรัตน์ คำนวณชอบ เพื่อนที่เรียนการแสดงมาด้วยกัน ซึ่งมีส่วนช่วย ผู้วิจัยในการลงพื้นที่หาข้อมูลในการสัมภาษณ์นักเรียนการแสดงของสถาบันสอนการแสดงบ้าน ดาราและคอยจัดคิวในการสัมภาษณ์นักเรียนการแสดงบ้านดาราจนผู้วิจัยได้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ เป็นที่พอใจและมีข้อมูลมาเขียนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ และขอบคุณนักเรียนการแสดงทุกคนที่ให้ความ ร่วมมือในการให้การสัมภาษณ์แก่ผู้วิจัยจนได้ข้อมูลในการทำงานวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไป ได้ด้วยดี

ธัญญวีร์ ชูรัตนสูตร
ผู้วิจัย

5709532 : สาขาวิชาเอก: นิเทศศาสตร์; นศ.ม.

คำสำคัญ : กระบวนการสื่อสาร, วงการบันเทิง, บ้านดารา

ชื่อย่อวิทยุ: ฐรัตน์สูตร: กระบวนการสื่อสารเพื่อส่งเสริมการเข้าสู่วงการบันเทิงของนักแสดง:
กรณีศึกษา สถาบันสอนการแสดงบ้านดารา (THE PROCESS OF ENTERTAINER IN
ENTERTAINMENT INDUSTRY: CASE STUDY OF BANDARA ACTING ACADEMY)
อาจารย์ที่ปรึกษา: ผศ.ดร.อมรรักษ์ เจริญโชติธรรม, 116 หน้า.

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์เพื่อค้นหาว่ากระบวนการสื่อสารในการสอนให้บุคคลเข้าสู่วงการบันเทิงนั้นเป็นอย่างไร โดยศึกษาจากสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา เป็นกรณีศึกษา ผู้วิจัยจึงกำหนดวัตถุประสงค์ไว้ 3 ประการ ได้แก่ 1) เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมาของสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา 2) เพื่อวิเคราะห์คุณลักษณะ ของสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา และ 3) เพื่อศึกษาถึงกระบวนการสื่อสารเพื่อส่งเสริมการเข้าสู่วงการบันเทิงของนักแสดง

ผลการวิจัยพบว่า สถาบันสอนการแสดงบ้านดารา เป็นสถาบันสอนการแสดงที่ไม่เน้นเชิงพาณิชย์ ซึ่งแตกต่างจากสถาบันสอนการแสดงอื่นๆ ดังนั้น จึงมีกระบวนการสื่อสารเพื่อสอนและส่งเสริมลูกศิษย์ให้เข้าสู่วงการบันเทิงอย่างมีคุณภาพและมีคุณธรรม ผ่านการสอนใน 5 วิชา คือ วิชาการแสดง, วิชาคิวบู๊, วิชาการเต้น, วิชาการเดินแบบ และ วิชาการร้องเพลง และเน้นการสื่อสารเพื่อส่งเสริมให้เกิดความรู้ใน 2 ส่วนสำคัญ คือ 1) ความรู้ด้านการแสดง 2) ความรู้เรื่องการใช้ชีวิตในวงการบันเทิง ซึ่งมีกระบวนการสอนด้วยเทคนิคต่างๆ และที่สำคัญคือ การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างครูกับศิษย์ ซึ่งเป็นสายสัมพันธ์ที่ก่อให้เกิดงานอาชีพที่มั่นคงและอยู่ในวงการบันเทิงได้นาน

5709532 : MAJOR: MASTER OF COMMUNICATION ARTS; M.COM.ARTS.

**KEYWORDS : THE PROCESS OF ENTERTAINER, ENTERTAINER, INDUSTRY,
BANDARA**

**TANYAWEE CHOORUTTANASUTR: THE PROCESS OF ENTERTAINER IN
ENTERTAINMENT INDUSTRY: CASE STUDY OF BANDARA ACTING ACADEMY.**

THESIS ADVISOR: ASST.PROF.AMORN RAT JAROENCHOTITAM, Ph.D., 116 p.

This research is qualitative research. The purpose is to find out the communication process about the people entering the entertainment industry by studying from the School Performance Bandara. As a case study, the research determines objectives 3 reasons 1) to study the history of the School performance Bandara 2) to analyze the characteristics of School Performance Bandara 3) to study the communication process in order to encourage entering the entertainment industry of actors.

The research found that School Performance Bandara is a School performance that doesn't focus on commercial like the other schools. Therefore, there is a communication process to teach and encourage students to enter the entertainment industry with quality and integrity through teaching in five subjects, stunt subject, dance subject, modeling subject and singing subject and focus on the communication to encourage the knowledge of two major parts 1) Knowledge of the performance. 2) Knowledge about life in the entertainment industry that has process of teaching in various techniques and the important technique is the relationship between teachers and students that cause the work stable and stay in the entertainment industry for a long time.

Student's Signature Thesis Advisor's Signature

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ฉ
สารบัญรูป	ช
บทที่ 1	
บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 โจทย์วิจัย	8
1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย	8
1.4 ขอบเขตการวิจัย	9
1.5 นิยามศัพท์	9
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	10
1.7 ข้อตกลงเบื้องต้น	10
บทที่ 2	
แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	11
2.1 แนวคิดเกี่ยวกับวงการบันเทิง (The Concept of the Entertainment Industry)	11
2.2 แนวคิดทางการละคร (Concept of Drama)	17
2.3 แนวคิดการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (Constructionism)	22
2.4 แนวคิดเรื่องทุนของ บัวร์ดิเยอ (Concept of Capital)	24
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	27
2.6 กรอบการวิจัย (Conceptual Framework)	35
บทที่ 3	
ระเบียบวิธีวิจัย	36
3.1 แหล่งข้อมูล	36

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
3.2 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	36
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	38
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล	38
3.5 การนำเสนองานวิจัย	39
บทที่ 4 ผลการวิจัย	40
4.1 ประวัติความเป็นมาของสถาบันสอนการแสดงบ้านคารา	40
4.2 วิเคราะห์คุณลักษณะของสถาบันสอนการแสดงบ้านคารา	46
4.3 กระบวนการสื่อสารเพื่อส่งเสริมการเข้าสู่การบันเทิงของนักแสดง	75
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ	95
5.1 สรุปผลการวิจัย	95
5.2 การอภิปรายผล	100
5.3 ข้อเสนอแนะทั่วไป	107
5.4 ข้อเสนอแนะครั้งต่อไป	107
บรรณานุกรม	109
ภาคผนวก	112
ประวัติผู้วิจัย	116

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
4.1	สรุป 9 คุณลักษณะของสถาบันสอนการแสดงบ้านคารา ผู้วิจัยค้นพบจุดเหมือนและจุดต่าง	71

สารบัญรูป

รูปที่	หน้า
1.1 นางสาวทรงพร ณ บางช้าง (ครูหน้อย) ผู้ก่อตั้งสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา	5
1.2 นางสาวทรงพร ณ บางช้าง (ผลงานการแสดงจากละครพื้นบ้านเรื่อง ขอพระกลิ้งกินแมว ในบทของคุณท้าวใหญ่แห่งอโยธยา คุณท้าวกาวิล ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง 7	6
1.3 แสดงภาพ พิธีครอบเศียรครูพ่อแก่ให้กับนักเรียนการแสดงบ้านดารา	8
2.1 แผนภูมิข้างต้นแสดงให้เห็นถึงกรอบการศึกษาอย่างกว้างๆ ของสุนทรียะนิเทศศาสตร์ที่ผู้เขียนได้คิดแปลงมาจากกรอบแนวคิดของสื่อสารการแสดงศึกษาของ RIchardSchechner	21
2.2 แสดงภาพกรอบแนวคิดการวิจัยของสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา	35
4.1 แสดงภาพครูหน้อยรับตำแหน่งมิสสโรรัักษ์ ในการประกวดมิสสโรรัักษ์ประจำปี 2542	42
4.2 นางสาวทรงพร ณ บางช้าง (ครูหน้อย) ผู้ก่อตั้งสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา	43
4.3 แสดงภาพการเรียนการสอนการแสดงของบ้านดาราในวันที่ 12 พฤษภาคม 2556	45
4.4 แสดงภาพของบ้านดาราในปัจจุบัน	46
4.5 แสดงภาพโครงสร้างของครูผู้ฝึกสอนการแสดงของสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา	48
4.6 แสดงภาพการเรียนการแสดงของนักเรียนการแสดงบ้านดารา	57
4.7 แสดงภาพบรรยากาศการเรียนทิวมู่ของสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา	59
4.8 แสดงภาพการโชว์เต้นของนักเรียนบ้านดารา ณ เอเชียทีค ย่านถนนเจริญกรุง	62
4.9 แสดงภาพการเรียนเดินแบบและการเตรียมตัวไปเดินแบบนอกสถานที่ของนักเรียนบ้านดารา	63
4.10 แสดงภาพการเรียนร้องเพลงของนักเรียนบ้านดารา	65
4.11 แสดงภาพตัวอย่าง การอยู่ร่วมกันเสมือนครอบครัวของบ้านดารา	70

สารบัญรูป (ต่อ)

รูปที่		หน้า
4.12	แสดงภาพการสอนการแสดงโดยการใช้เทคนิคการสวมจิตวิญญาณของตัวละคร	77
4.13	แสดงภาพการใช้เทคนิคการเรียนการสอนด้วยการจินตนาการในการแสดง	78
4.14	แสดงภาพตัวอย่างการใช้เทคนิคการสื่ออารมณ์ในการแสดง	80
4.15	แสดงภาพตัวอย่างการสอนด้วยเทคนิคตัวต่อตัวระหว่างครูผู้ฝึกสอนกับนักเรียน	81
4.16	แสดงภาพการใช้เทคนิคการสอนแบบเป็นขั้นตอน	83
4.17	แสดงภาพตัวอย่างของไลน์กลุ่มรับงานของบ้านดารา	89
4.18	แสดงภาพตัวอย่างการคัดเลือกนักแสดงของนักเรียนการแสดงบ้านดารา	92
4.19	แสดงภาพของการมีมนุษย์สัมพันธ์ภายในกองถ่ายละคร เรื่อง นักเลงบ้านไร่	93

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

อาชีพนักแสดงในอดีตเรามองว่าเป็นอาชีพเต็นกินรำกีนกล่าวเฉพาะสำหรับสังคมไทย คุณค่าที่ตกต่ำของความบันเทิงอาจจะมีร่องรอยต่อเนื่องมาจากทัศนคติของสังคมตั้งแต่อดีต ในสมัยที่ยังเป็นสังคมยุคศักดินานั้น ความบันเทิงถูกนำไปผูกติดอยู่กับโครงสร้างลำดับชั้นในสังคม เนื่องจากมีการแบ่งแยกอย่างชัดเจนว่า ผู้มีอำนาจสูงจะเป็นผู้ได้รับความบันเทิง ส่วนผู้ที่อยู่เบื้องล่างมีหน้าที่บำเรอบำรุงความสุขให้ผู้ที่เหนือกว่า ดังนั้นความบันเทิงถึงถูกผูกติดอยู่กับชนชั้นที่ต่ำกว่า อันเป็นที่มาของแนวคิดเรื่องการเหยียดหยาม “พวกเต็นกินรำกีน” และในหมู่การละเล่นนี้ บรรดาพวกตลกจ้อวอดจะมีสถานภาพต่ำที่สุด อันเป็นไปตามหลักการที่ว่า ยิ่งบันเทิงมากก็ยิ่งมีคุณค่าน้อย แต่ปัจจุบันไม่ใช่แล้ว ค่านิยมในวงการบันเทิงเปลี่ยนไปเพราะ คนเป็นนักแสดงมีรายได้สูง เป็นบุคคลต้นแบบ (Idol) ได้ คนเป็นนักแสดงทำประโยชน์ให้สังคม เป็นบุคคลที่มีชื่อเสียง เป็นภาพลักษณ์ให้กับคนรุ่นใหม่ได้

ดังนั้น วงการบันเทิงจึงมีความสำคัญต่อวงการบันเทิงไทยแต่ในปัจจุบันนี้ถือเป็นคนละเรื่องกับในอดีตไปเลย เพราะวงการบันเทิงได้เติบโตขึ้นมาก เป็นเป้าหมายและเป็นวงการที่ประกอบไปด้วยอาชีพในฝันของใครต่อใครหลายคน บริษัทผลิตละครก็มีการแข่งขันเยอะในประเทศไทย จึงต้องการที่จะค้นหาหนุ่มสาวนักแสดงหน้าใหม่จากทั่วฟ้าเมืองไทย มาประดับไว้ในวงการบันเทิง แต่การเข้าวงการก็มีหลายช่องทางในการเข้ามา บางคนก็ถูกชักชวนจากผู้ใหญ่ในวงการบันเทิง บางคนก็ผ่านการประกวดเข้ามา บางคนก็ต้องไปเรียนการแสดงจากสถาบันสอนการแสดงต่างๆ เพื่อหาต้นทุนในการเข้าสู่วงการบันเทิง

ความบันเทิง คือ ม่านนอกสายตาของโลกวิชาการ แม้ว่าการละเล่นเพื่อความบันเทิงจะมีประวัติความเป็นมาอันยาวนานและต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบันและโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในผลงานของสื่อมวลชนประเภทต่างๆ ที่อาจสรุปอย่างเกินเลยไม่ได้ว่า มีรายการความบันเทิงมากกว่ารายการเพื่อ

สาระ แต่ทว่า Berger (1995) ก็ตั้งข้อสังเกตว่า ในขณะที่แวดวงสื่อมวลชนมีรายการเพื่อความบันเทิงอย่างท่วมท้น แต่ทว่าใน โลกวิชาการด้านสื่อสารมวลชนกลับให้ความสนใจวงการบันเทิงน้อยมาก Frith (1988) เองก็ตั้งข้อสังเกตว่า ในช่วงปลายปี ค.ศ.1960 มีเทปและแผ่นเสียงจำหน่ายอยู่ในท้องตลาดเป็นจำนวนถึงพันล้านฉบับ แต่ทว่ากลับแทบไม่มีงานเขียนวิชาการที่พูดถึงสื่อวิชาการเลย

กาญจนา แก้วเทพ (2545) ตั้งข้อสังเกตว่า อย่างไรก็ตาม ปรากฏการณ์ที่ไม่สนใจเรื่องราวของแวดวงบันเทิงนั้น ก็มีได้เป็นอาการที่ปรากฏอยู่ในวงวิชาการด้านสื่อสารเท่านั้น แต่ดูเหมือนอาการดังกล่าวจะแพร่ขยายทั่วไปในทุกแวดวง จิวรรณ กฤษสินชัย (2529) ตั้งข้อสังเกตว่า แม้แต่ในสาขามานุษยวิทยาอันเป็นสาขาวิชาที่ต้องศึกษาวัฒนธรรมของกลุ่มชนต่างๆ นั้น ก็ยังให้ความสนใจแต่วัฒนธรรมด้านเศรษฐกิจ การเมือง ศาสนา (ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นวัฒนธรรมหนักๆ ทั้งสิ้น) และไม่ค่อยให้ความสนใจกับวัฒนธรรมการเล่นเท่าใดนัก ต้องรอจนกระทั่งเมื่อล่วงเข้ามา เมื่อทศวรรษ 1970 จึงได้เริ่มมีความสนใจศึกษาเรื่องการเล่นในแวดวงมานุษยวิทยา

ดังนั้น ปรากฏการณ์การแยกประเภทสื่อสารและสื่อบันเทิงออกจากกัน จะเป็นหลักการที่ตรงกันข้ามกับสื่อที่มีมาก่อนหน้าสื่อมวลชน คือ สื่อพื้นบ้าน ซึ่งใช้ระบบ “Two in One” กล่าวคือ ต้องให้สาระและความบันเทิงไปพร้อมๆ กัน แต่ก็อาจเป็นเพราะลักษณะ Two in Oneดังกล่าวทำให้บรรดาสื่อพื้นบ้าน เช่น หมอลำ เพลงลูกทุ่ง ฯลฯ หลุดหายจากความสนใจ และดูเหมือนจะมีสื่อมวลชนประเภทบันเทิงประเภทเดียวที่สามารถเอาตัวรอด ได้จากสถานการณ์ดังกล่าว คือ ภาพยนตร์ยังมีกลิ่นอายของความเป็นศิลปะ (Artistic Judgement) ดิดตัวมาอย่างมาก แต่สำหรับรายการประเภทบันเทิงในวิทยุและโทรทัศน์แล้วแทบจะหลุดออกนอกวงโคจรของนักวิชาการ ไปเลย

ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นเรื่องไม่น่าแปลกใจเลยที่บรรดารางายการต่างๆ ในสื่อมวลชน เช่น โทรทัศน์ จะมีอยู่เพียง 2 รูปแบบเท่านั้น คือ รูปแบบที่เป็นความบันเทิงล้วนๆ เช่น เพลง ละคร หนังสือ เกมโชว์ ฯลฯ หรือมีฉะนั้นก็เป็นรูปแบบความบันเทิงที่สอดแทรกอยู่ในรายการต่างๆ ไป เช่น ข่าว สนทนา โฆษณา เป็นต้น

ที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยจึงเกิดความสนใจ แวดวงบันเทิง ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับบุคคลที่จะเข้าไปสู่วงการบันเทิงได้ เช่น ดาราเกาหลี นักร้องเกาหลี ที่มีชื่อเสียง พวกเขาต้องผ่านการฝึกฝนผ่านการเรียนรู้ เรื่องศิลปะการแสดงจนกระทั่งเป็นที่ยอมรับแล้ว เขาถึงอยู่ในวงการบันเทิงได้นาน แต่ปรากฏการณ์ที่เราพบในวงการบันเทิงไทย ไม่ใช่อย่างนั้น บางคนเข้ามาเป็นดารา มาเป็นตัว

ประกอบ แล้วก็อยู่ได้ไม่นาน บางคนอยู่ในวงการบันเทิงมายาวนาน เป็นพระเอกมาจนแก่แล้วก็มาเป็นพ่อ ตัวประกอบบางคนก็อยู่ได้นานมาก ทั้งๆที่ไม่ได้เป็นพระเอก แต่ยังอยู่ในวงการบันเทิงได้ยาวนาน

ดังที่ สดใส พันธุมโกมล (2538) กล่าวว่า “นักแสดง” คือ ผู้ที่สวมบทบาทเป็นตัวละคร เพื่อถ่ายทอดเรื่องราวและความรู้สึกนึกคิดที่อยู่ในบทละครมาสู่ผู้ชม ดังนั้น ในกลุ่มผู้ทำงานละคร นักแสดงคือผู้ที่อยู่ใกล้ชิดผู้ชมมากที่สุด ผลงานของงานละครทั้งหมดตั้งแต่ บท การกำกับ การแต่งกาย การออกแบบฉาก หรือ แม้การแต่งหน้า ล้วนถูกถ่ายทอดมายังผู้ชม โดยผ่านตัวนักแสดง ซึ่งในการแสดงละครแต่ละครั้งเราสามารถตัดทุกสิ่งทุกอย่างออกได้ ยกเว้นตัวผู้แสดงกับผู้ชม และในหลายๆครั้ง การแสดงมักไม่มีบท นักแสดงก็จำเป็นต้องร่วมสร้างบทขึ้นมา ไม่งั้นการแสดงก็เกิดขึ้นไม่ได้ และหากไม่มีการสร้างฉากละครนักแสดงต้องสามารถกำหนดพื้นที่ขึ้นมาได้ และใช้ภาษาท่าทาง คำพูด สร้างจินตนาการให้กับคนดูได้เห็นจากนั้นให้เข้าไปตามเรื่องอย่างดีที่สุด

ดังนั้น มนุษย์สัมพันธ์ หรือการวางตัวในขณะที่เป็นนักแสดง ก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้อยู่ในวงการได้นาน ดังที่ วัฒนชัย วินิจจะกูล (2544) กล่าวว่า

...เมื่อเราให้เกียรติเขา ให้ความสัมพันธ์ที่ดีกับเขา พอละครปิดกล้องไปแล้วก็จะมีเสียงพูดตามหลังว่า อยากทำงานกับพี่อีก เมื่อไรจะทำงานได้อีก เมื่อไรจะได้เจอกันอีก ความรู้สึกแบบนี้สำคัญ แต่นักแสดงรุ่นใหม่มักจะลืมกัน เขาทำเหมือนเป็นอาชีพ แต่เขาไม่ให้ความสัมพันธ์ ไม่ให้ความผูกพันกับนักแสดงคนอื่นหรือทีมงานคนอื่นๆ ซึ่งตรงนี้พอกลับไป คนอื่นเขาอาจจะพูดว่า ไม่เอาอีกแล้วคนนี้ แบบนี้ก็มีเยอะ...(วัฒนชัย วินิจจะกูล, 2544)

ดังนั้น ต้นทุนของนักแสดงที่มีติดตัวมาคือ หน้าตา แต่ต้นทุนอีกมากต้องแสวงหา ต้นทุนบางอย่างไม่มีติดตัวแต่ต้องไปแสวงหา เช่น ความรู้ในเรื่องการแสดง ความสามารถในการแสดงจะทำให้ดารายู่ในวงการบันเทิงได้นาน นักแสดงจึงต้องไปเรียนรู้ เช่น เรียนรู้จากประสบการณ์ คือ เล่นไปเรื่อยๆ จนเกิดทักษะ ทำให้มีความสามารถขึ้นมาเอง เพราะผู้กำกับค่อยชี้แนะเรา และอีกแหล่งที่นักแสดงจะไปเรียนรู้คือ สถาบันสอนการแสดง

สถาบันสอนการแสดงในปัจจุบันที่มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับ เช่น กันดนา, สามเศียร, คราม่าอะคาเดมี่ สถาบันเหล่านี้สอนคนที่ต้องการจะเข้าวงการบันเทิงให้เป็นบุคคลที่มีความสามารถ

ในด้านการแสดง สิ่งที่ผู้วิจัยสนใจคือ สถาบันสอนการแสดงเหล่านี้ มีกระบวนการสื่อสารเพื่อส่งเสริมและสนับสนุน ดันทุนให้กับนักแสดง หากแต่ในวิจัยนี้ ผู้วิจัยสนใจ “สถาบันสอนการแสดง บ้านคารา” เนื่องจาก ระบบการจ่ายเงิน ไม่ต้องจ่ายเป็นหลักสูตร (Course) แพงๆ เหมือนโรงเรียนสอนการแสดงอื่นๆ และสามารถเรียนได้ตลอดชีพ มั่นยามมากที่จะหาคนเสียสละ ที่จะมาสอนคน ให้มีความรู้ทางด้านการแสดงและสนับสนุนให้คนเข้าสู่วงการบันเทิง โดยคิดค่าใช้จ่ายถูกๆ สถาบันสอนการแสดงบ้านคาราก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 9 มิถุนายน 2556 ก่อตั้งโดย นางสาวทรงพร ฌ บางช้าง (ครูหน้อย) หรือที่นักเรียนการแสดงเรียกกันว่า แม่หน้อย หรือ แม่ครู ผู้ให้ความรักความเมตตา แคร์ ถูกศิษย์และบุคคลทั่วไป มีความสามารถในหลายด้าน ทั้งงานสอนการแสดง งานการแสดง และทำหน้าที่ต่างๆ ได้อย่างครบถ้วน ท่านเป็นที่รักและเคารพของผู้ที่รู้จักอย่างยิ่ง ครูหน้อยท่านเป็นกำลังสำคัญในการสร้างดวงดาว ในวงการการแสดงอย่างแท้จริง จากการเก็บข้อมูลเบื้องต้นพบว่า ครูหน้อยตั้งใจเปิดสถาบันสอนการแสดงแห่งนี้ เพื่อส่งเสริมให้บุคคลที่สนใจเข้าสู่วงการแสดง และยึดเป็นอาชีพได้อย่างมั่นคง ดังที่กล่าวว่า

“การช่วยคนด้วยเงิน วัตถุ มันไม่ยาวนาน แต่การที่เราสอนให้คนฝึกฝนความสามารถที่อยู่ ในตนเอง แล้วใช้ความสามารถ สติปัญญา แสดงออกมา มันยาวนานมากกว่า “นักแสดง” เป็นอาชีพที่ดี สามารถหาเงินหลัก 100 คู่ 7 หลักได้ เช่น บนเส้นทางที่ครูเดิน และตั้งใจ จน เป็นนักแสดงมืออาชีพ อย่างที่ครูเป็นครูมั่นใจว่า คนทุกคนที่รัก ชื่นชอบอาชีพนี้ แต่ไม่มี โอกาส จึงเปิดโอกาสที่ดีให้คนที่มีความฝัน จะได้เข้าถึง ไม่ตกเป็นเหยื่อ โดนหลอก เงิน กาย ฯลฯ และอีกมากมายมากมาย” (ทรงพร ฌ บางช้าง (ครูหน้อย), การสื่อสารส่วนบุคคล, 12 มีนาคม 2558)

รูปที่ 1.1 นางสาวทรงพร ณ บางช้าง (ครุหน้อย) ผู้ก่อตั้งสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา
ที่มา: facebook ครุหน้อย บ้านดารา สถาบันสอนการแสดง, 2015

สถาบันสอนการแสดงบ้านดารา เป็นสถาบันสอนการแสดงด้วยจิตอาสาของนางสาวทรงพร ณ บางช้าง เริ่มต้นจากท่านอยากสนับสนุนให้คนที่สนใจการแสดงเข้าวงการบันเทิง เลยคิดว่าจะทำอย่างไรให้คนที่สนใจการแสดงได้มีโอกาสเข้าสู่วงการบันเทิง และช่วยให้คนเหล่านี้มีเงินมีอนาคตได้ เลยคิดว่าการสนับสนุนให้คนเข้าสู่วงการบันเทิงคือ การช่วยคนให้มีเงิน มีอนาคตนี้แหละ เป็นการสนับสนุนให้คนเข้าสู่วงการการแสดงได้ดีที่สุด

ก่อนที่นางสาวทรงพร ณ บางช้างจะมาเปิดสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา ท่านเคยเป็นครูสอนการแสดงให้กับบริษัท สามเศียร จำกัด เป็นเวลา 6 เดือน ก่อนจะมาเปิดสถาบันสอนการแสดงเป็นของตัวเอง สาเหตุที่ย้ายมาเปิดสถาบันสอนการแสดงเป็นของตัวเองเพราะคิดว่าการบริหารสถาบันด้วยตนเองทำอะไรได้เต็มที่โดยไม่ต้องรอคำสั่งหรือมีปัญหาเกี่ยวกับบริษัท

นางสาวทรงพร ณ บางช้าง กล่าวว่า

“การที่จะสอนให้คนฝึกฝนความสามารถที่อยู่ในตนเองแล้วใช้ความสามารถ ใช้สติปัญญาในการแสดงออกมา นี่คือนักแสดง เป็นมืออาชีพที่ดี และอาชีพนักแสดง เป็นอาชีพที่

สามารถมีรายได้ เริ่มจากเงินหลัก 100 ไปจนถึงเงิน 7หลักได้ เช่นเดียวกับที่เธอเป็น เธอมั่นใจว่าคนที่รักและชอบอาชีพการแสดง แต่ไม่มีโอกาสที่จะเข้าสู่วงการนั้นไม่รู้จะทำอย่างไรเธอเลยเปิดโอกาสให้คนที่รักในอาชีพการแสดง เปิดโอกาสที่ดีให้คนที่มีความฝันได้เข้าสู่วงการการแสดง โดยไม่ตกเป็นเหยื่อของมิฉอาชีพ หลอกลวงเพื่อทำมิดีมิร้าย เสียทั้งเงิน เสียทั้งกาย เป็นปมติดตัวไปตลอดชีวิตได้มีโอกาสเข้าสู่วงการบันเทิงได้อย่างปลอดภัย” (ทรงพร ณ บางช้าง (ครูหน้อย), การสื่อสารส่วนบุคคล, 12 มีนาคม 2558)

รูปที่ 1.2 นางสาวทรงพร ณ บางช้าง

(ผลงานการแสดงจากละครพื้นบ้านเรื่อง ขอพระกลืนกินแมว ในบทของคุณท้าวใหญ่แห่งอโยธยา
คุณท้าวกาวิล ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง 7)
ที่มา: facebook ครูหน้อย บ้านคารา สถาบันสอนการแสดง, 2015

ณ ตอนนี้อยู่เป็นนักแสดงเช่นเดียวกัน และก็เรียนอยู่ที่นี้ มีผลงานละคร เล่นเป็นตัวประกอบ รับบทเป็นตำรวจ ในเรื่องนักเลงบ้านไร่ ทางช่องไทยทีวี เรื่องมนต์รักเพลงผีบอก ทางช่อง 7 รับบทเป็นชาวบ้าน เรื่องรักไม่สิ้นไฟสวาท ทางช่อง 7 รับบทเป็นชาวบ้าน และล่าสุดละครเรื่อง

สาวน้อยชอยรจนา ทางช่อง 7 รับบทเป็นชาวบ้านที่ถูกไฟไหม้บ้านจากละครทั้งหมดที่เคยเล่น ผู้วิจัยได้นำเอากระบวนการที่ได้เรียนมาปรับใช้จริงในละครที่ได้เล่นมา

ผู้วิจัยเข้ามาเรียนที่สถาบันสอนการแสดงบ้านดารา จึงเห็นกระบวนการสอน ทำให้หลายคนเข้าสู่วงการบันเทิงได้ยาวนานเช่น เพชร นพรัตน์ ประเสริฐสุข พระเอกจากละครพื้นบ้าน เรื่อง ยอพระกลืน ซึ่งเคยเรียนการแสดงกับบ้านดารา เริ่มต้นชีวิตนักแสดงจาก นักแสดงตัวประกอบ พัฒนาฝีมือการแสดงจนได้เล่นเป็นพระเอกละครพื้นบ้านในเรื่องยอพระกลืน

จากประวัติและผลงานของ นางสาวทรงพร ณ บางช้าง ผู้ริเริ่มก่อตั้งสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา จะเห็นว่าการเรียนการสอนนั้นจะถ่ายทอดจากประสบการณ์ที่อยู่ในวงการมาเป็นเวลากว่า 10 ปี และการเรียนการสอนของสถาบันสอนการแสดงบ้านดาราจะสอนด้วยจิตอาสา โดยเก็บแค่ค่าสมัคร 500 บาทเรียนได้ตลอดชีพ ค่าไฟ 30 บาทต่อครั้งที่เข้าเรียน หลักสูตรพิเศษ (Course VIP) 1,000 บาท เรียนได้ทุกอย่างตั้งแต่ คิวบู (Action) ร้องเพลง เดิน เดินแบบและพิธีกรเรียนได้ตลอดชีพ ไม่ต้องสมัครใหม่ และค่าไฟต่อครั้งสำหรับ หลักสูตรพิเศษ (Course VIP) จะจ่ายค่าไฟ 100 บาท ต่อครั้งที่เข้าเรียน ซึ่งเห็นได้ว่าสถาบันสอนการแสดงแห่งนี้มีจุดที่น่าสนใจ ผู้วิจัยจึงเลือกที่จะศึกษาสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา

จากที่กล่าวมาทั้งหมดแสดงให้เห็นว่า การเข้าสู่แวดวงบันเทิงจำเป็นต้องมีต้นทุนที่ได้จากการร่ำเรียน และต้นทุนที่ไม่ใช่ทุกคนจะสามารถเปิดรับ ไม่ใช่ใครทุกคนจะมีการสื่อสารขาเข้า เข้ามาแล้วได้เท่ากัน แต่ประเด็นที่ผู้วิจัยสนใจ คือ สถาบันสอนการแสดงบ้านดารา สามารถสื่อสารส่งเสริมและสนับสนุนความรู้ให้คนมีอาชีพเป็นนักแสดงได้

ดังนั้น การสื่อสารจึงเข้ามามีความสำคัญให้กับสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา ในการถ่ายทอดความรู้ ให้คนได้รับความรู้เกี่ยวกับการแสดง แต่สิ่งที่น่าสนใจ บ้านดาราไม่ได้สอนแค่ความรู้เกี่ยวกับการแสดง แต่บ้านดาราสอนการวางตัว สอนมารยาทการใช้ชีวิตในกองถ่าย การใช้ชีวิตในแวดวงบันเทิงให้อยู่ในวงการได้นาน หรือสอนว่าเราควรใช้ชีวิตร่วมกับคนในกองถ่ายได้อย่างไร

การสื่อสารเลยเข้ามามีบทบาทเพื่อให้บ้านดาราสามารถถ่ายทอดและสอนแล้วสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง การสื่อสารเมื่อสำคัญดังที่กล่าวมา ผู้วิจัยเลยสนใจศึกษาประเด็นที่เกี่ยวข้อง เกี่ยวกับ

การสื่อสารของสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา อันเป็นที่มาของหัวข้อ “กระบวนการสื่อสารเพื่อส่งเสริมการเข้าสู่วงการบันเทิงของนักแสดง กรณีศึกษา สถาบันสอนการแสดงบ้านดารา”

รูปที่ 1.3 แสดงภาพ พิธีครอบเศียรครูพ่อแก่ให้กับนักเรียนการแสดงบ้านดารา
ที่มา: facebook ครูหน้อย บ้านดารา สถาบันสอนการแสดง, 2015

1.2 โจทย์วิจัย

1.2.1 กระบวนการสื่อสารเพื่อส่งเสริมการเข้าสู่วงการบันเทิงของนักแสดง กรณีศึกษา สถาบันสอนการแสดงบ้านดารา

1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.3.1 เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมาของสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา

1.3.2 เพื่อวิเคราะห์คุณลักษณะของสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา

1.3.3 เพื่อศึกษาถึงกระบวนการสื่อสารเพื่อส่งเสริมการเข้าสู่วงการบันเทิงของนักแสดง ศึกษากรณี สถาบันสอนการแสดงบ้านดารา ตั้งแต่เริ่มก่อตั้งจนถึงปัจจุบัน

1.4 ขอบเขตการวิจัย

ในขอบเขตการวิจัยเรื่อง “กระบวนการสื่อสารเพื่อส่งเสริมการเข้าสู่วงการบันเทิงของนักแสดง กรณีศึกษา สถาบันสอนการแสดงบ้านดารา” นั้น ผู้วิจัยได้คัดเลือกสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา มาเป็นตัวแทนในการศึกษาด้านรูปแบบเนื้อหา ปัจจัยที่เอื้อและอุปสรรคต่อการสื่อสาร และการส่งเสริมการเข้าสู่วงการบันเทิงของนักแสดง กรณีศึกษา สถาบันสอนการแสดงบ้านดารา

1.5 นิยามศัพท์

กระบวนการสื่อสาร หมายถึง กระบวนการสื่อสารเพื่อส่งเสริมการเข้าสู่วงการบันเทิงของนักแสดง โดยในงานวิจัยนี้หมายถึง การสอนความรู้การแสดง การวางตัว ซึ่งเป็นกระบวนการสื่อสารขาเข้า (Input Communication) เช่น เทคนิคการสอน การสอนให้ใช้ชีวิตในวงการบันเทิง การใช้เครือข่ายเพื่อหางานให้ทำ

การส่งเสริมการเข้าสู่วงการการแสดง หมายถึง ปัจจัยต่างๆ ที่ช่วยสนับสนุนหรือเพิ่มโอกาสให้แก่ผู้ที่สนใจหรือรักในอาชีพการแสดง ได้มีโอกาสได้เรียนรู้ทักษะการแสดงและได้เป็นนักแสดงอย่างเต็มตัว โดยเริ่มจากเป็นนักแสดงประกอบไปจนถึงนักแสดงหลักหรือที่คนในวงการเรียกว่า ตัวแมน

สถาบันสอนการแสดงบ้านดารา หมายถึง โรงเรียนสอนการแสดงของ นางสาวทรงพร ฌบางช้าง

นักแสดง หมายถึง บุคคลที่สวมบทบาทเป็นตัวละคร เพื่อถ่ายทอดเรื่องราวและความรู้สึกนึกคิดที่อยู่ในบทละครมาสู่ผู้ชม และการใช้ภาษากาย ภาษาพูดต้องแสดงเพื่อสื่อให้คนดูที่บ้าน รับความรู้สึกและอารมณ์ของตัวแสดงว่ารู้สึกมากน้อยแค่ไหน สถานการณ์ และมุกตลก การรับและส่งบทต่อผู้เล่นด้วยกันให้สมจริง ให้คนดูคล้อยตาม แสดงออกจากข้างใน คือถ่ายทอดความรู้สึกของตัว

ละครและการใช้น้ำเสียง ให้ผู้ชมรู้สึกเข้าถึงอารมณ์ของละครและสนุกกับอารมณ์ที่นักแสดงสื่อออกมาอย่างสมจริง

กระบวนการสื่อสาร หมายถึง ขั้นตอนการเรียนการสอนหรือการสื่อสารของครูผู้ฝึกสอน การแสดงที่มีต่อนักเรียนการแสดงตั้งแต่เริ่มเรียนจนประสบความสำเร็จ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 งานวิจัยเรื่องนี้สามารถเป็นข้อมูลพื้นฐานในการศึกษาด้านนิเทศศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการบันเทิง

1.6.2 งานวิจัยนี้สามารถเป็นแนวทางให้กับบุคคลที่สนใจจะเข้าสู่วงการการแสดงต่อไป

1.6.3 งานวิจัยเรื่องนี้ทำให้เห็นมุมมองด้านการสื่อสารในแวดวงวิชาการด้านนิเทศศาสตร์

1.6.4 งานวิจัยเรื่องนี้ช่วยเพิ่มปริมาณงานวิจัยเกี่ยวกับแวดวงบันเทิง ซึ่งมีการศึกษาเป็นจำนวนน้อย

1.7 ข้อตกลงเบื้องต้น

ในงานวิจัยนี้ เพื่อให้เกิดความกระชับ ผู้วิจัยจะใช้คำย่อ สถาบันสอนการแสดงบ้านดาราว่า บ้านดารา ในการนำเสนอ

บทที่ 2

แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่องกระบวนการสื่อสารเพื่อส่งเสริมการเข้าสู่วงการบันเทิงของนักแสดง ทัศนศึกษา สถาบันสอนการแสดงบ้านดารา ผู้วิจัยได้ศึกษาถึง การสื่อสารและการส่งเสริมการเข้าสู่ วงการการแสดง ทัศนศึกษาสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา บทนี้ผู้วิจัยจะทำการทบทวนแนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยมีกรอบแนวคิด ทฤษฎี ประกอบการศึกษา ดังนี้

- 2.1 แนวคิดเกี่ยวกับวงการบันเทิง (The Concept of the Entertainment Industry)
- 2.2 แนวคิดทางการละคร (Concept of Drama)
- 2.3 แนวคิดการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (Constructionism)
- 2.4 แนวคิดเรื่องทุนของ บูร์ดิเยอ (Concept of Capital)
- 2.5 ฟงงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับวงการบันเทิง (The Concept of the Entertainment Industry)

อาชวีร์ น้อยเศรษฐี (2554) กล่าวว่า หากจะกล่าวถึง “วงการบันเทิง” แล้ว ถ้าเป็นในอดีต ย้อนกลับไปช่วงราวๆ ขวบปีของคุณปู่คุณย่าเรา อาจต้องพบว่า วงการบันเทิงเป็นแหล่งรวมของกลุ่ม คนที่ถูกเรียกว่าประกอบอาชีพ “เดินกินรำกิน” ซึ่งก็ล้วนแล้วแต่ไม่ค่อยเป็นที่ยอมรับและเป็นที่นับ หน้าถือตากันมากนักในหมู่สังคม แต่ ณ เวลานั้น ปัจจุบันนี้ ถือเป็นคนละเรื่องกันเลยทีเดียวในสมัยอดีต เพราะ วงการบันเทิงได้เติบโตขึ้นมาเป็นเป้าหมายและเป็นวงการที่ประกอบไปด้วยอาชีพในฝันของ ใครหลายต่อหลายคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับบรรดาเยาวชนที่กำลังจะก้าวเข้าสู่ช่วงวัยรุ่น

หน้าที่หลักสำคัญของวงการนี้ก็คือ การให้ความบันเทิงแก่ผู้ชมหรือผู้บริโภค ซึ่งสอดคล้อง กันไปกับนามของวงการอย่างสมเหตุสมผล หากแต่เราก็มีอาจปฏิเสธได้เลยว่า วงการบันเทิงนั้นได้ ส่งอิทธิพลตลอดจนส่งผลกระทบต่อจิตใจและความนึกคิดของผู้บริโภคอย่างเราๆ มากกว่าการเป็น เพียงแค่ “เครื่องบันเทิงใจ” เท่านั้น เพราะในฐานะหนึ่งแล้ว วงการบันเทิง ถือได้ว่าเป็นผู้กุมอำนาจ ของสื่อเอาไว้ในมืออย่างครบครัน ทั้งสิ่งพิมพ์ โทรทัศน์ วิทยุกระจายเสียง และอื่นๆ อีกมากมาย

หลายรูปแบบ จึงทำให้บทบาทอีกด้านหนึ่งของวงการบันเทิงต่อสังคมหรือผู้บริโภคอย่างเราๆ กินความไปถึงการสร้างสรรค์สังคมด้วยนั่นเอง

ฉากหน้าของวงการบันเทิงอันเต็มไปด้วยบุคลากรที่งดงาม เพียบพร้อมทั้งชื่อเสียง เงินทอง เกียรติยศ รวมไปถึงโอกาสต่างๆ อีกมากมาย ที่สมาชิกของวงการบันเทิงได้รับ เป็นเสมือนเหยื่อล่อชั้นดีที่กระตุกแรงจูงใจของผู้บริโภคความบันเทิงอย่างเรา ให้คล้อยตามและเห็นดีเห็นงามตามวงการบันเทิงไปเสียหมดทุกอย่าง ตั้งแต่เรื่องงานบุญงานกุศล การรณรงค์ทุกอย่างสั่งได้ด้วยกระบวนแห่งวงการบันเทิงทั้งสิ้น ด้วยเหตุนี้จึงกล่าวว่าการบันเทิงมีส่วนในการสร้างสรรค์สังคมไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

แต่ทว่า สิ่งที่เกิดขึ้นภายใต้กระบวนการของวงการบันเทิงนั้น มิได้มีแต่ในทางสร้างสรรค์อย่างเดียว เพราะด้วยอิทธิพลของสื่อที่อยู่ในความครอบครองของวงการ ก่อให้เกิดการปลูกสร้างจิตสำนึกภายในใจผู้บริโภค จนก่อตัวกลายเป็น “มายาคติ” อันยากต่อการที่จะแก้ไขได้ด้วยวิจรรณญาณเพียงอย่างเดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับบรรดาเยาวชน วัยรุ่นและวัยเลขรุ่นไปแล้ว ต่างก็มองเห็นภาพของวงการนี้เป็นความฝันอันดับแรกๆ ที่จะทุ่มเทความพยายามเพื่อนำพาตัวเองเข้าสู่วงโคจรของวงการนี้ให้ได้

“มายาคติ” ที่เกิดขึ้นภายใต้กระบวนการของวงการบันเทิง ทำให้ผู้คนปรารถนาที่จะเป็นสมาชิกของวงการด้วยกันทั้งสิ้น เพราะมันหมายถึงการได้รับการยอมรับทั้งทางด้านหน้าตาและความสามารถ หมายถึงการได้รับโอกาสที่จะมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น รวมไปถึงโอกาสในความรู้ ความร่ำรวยทั้งเงินทองและชื่อเสียง ซึ่งทั้งหมดที่กล่าวมานี้ กระบวนการของวงการบันเทิงทำให้ผู้บริโภคอย่างเราๆ เห็นเป็นของง่ายๆ เพียงแค่เวทีเดียว การประกวดเดียว เดียวก็ได้โด่งดังกันแล้ว อีกทั้งภาพของสมาชิกในวงการบันเทิง อันได้แก่ ดารา นักร้อง นางแบบ นายแบบ ฯลฯ ยังช่วยกระตุ้นให้ผู้บริโภคอยากที่จะได้รับ โอกาสเยี่ยงนั้นบ้าง จึงเป็นแรงผลักดันนำไปสู่ “วัฒนธรรมการลอกเลียน”

โดยเฉพาะในสังคมเราทุกวันนี้ อาชีพในวงการบันเทิง ไม่ว่าจะเป็น นักร้อง นักแสดง นางแบบ นายแบบ พิธีกร นักเต้น ฯลฯ ล้วนแล้วแต่เป็นความคาดหวังอันดับต้นๆ ของวัยรุ่นและเยาวชน ยังไม่รวมคนในวัยอื่นที่ก็มีไม่น้อยเช่นกันที่ปรารถนาอยากจะทำมาเป็นส่วนหนึ่งของสมาชิกในวงการนี้ สังเกตได้ง่ายๆ จากการประกวดทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นประกวดร้องเพลง หรือ

ประกวดการแสดงต่างๆ ล้วนแต่ได้รับการตอบรับอย่างล้นหลามจากผู้คน ซึ่งจุดนี้เองเป็นผลพวงมาจากมายาคติที่วงการบันเทิงได้สร้างไว้

การจะกล่าวว่าการประกวดการตอบสนองการประกวดต่างๆ ที่เกิดขึ้นเป็น “การลอกเลียน” อาจจะฟังดูรุนแรงเกินไป แต่ในทางหนึ่งก็ปฏิเสธไม่ได้เลยว่า ความสนใจ ความฝัน หรือความรักในอาชีพการให้ความบันเทิงเหล่านี้ มาจากกระบวนการของคนบันเทิงนั่นเอง ซึ่งการเติบโตของวงการบันเทิงที่ก้าวไปพร้อมๆ กันกับความก้าวหน้าของสื่อทุกรูปแบบนั้น ได้แสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนกับพฤติกรรมของผู้คนในสังคม

ความปรารถนาที่จะเป็นสมาชิกของวงการบันเทิงนั้นเป็นเพียงรูปแบบหนึ่งของ “วัฒนธรรมการเลียนแบบ” ซึ่งความจริงอาจไม่ส่งผลกระทบต่อสังคมเท่าไรนัก หากแต่การเลียนแบบในเชิง “พฤติกรรม” ต่างหากที่เป็นสิ่งที่ควรวิตกมากกว่า ในประเด็นนี้ขอให้พิจารณาถึงเรื่องการแต่งกาย หรือค่านิยมด้านวัตถุอื่นๆ จะเข้าใจได้แจ่มชัดที่สุด ซึ่งสามารถอธิบายได้ในทำนองสำนวนที่ว่า “เดินตามหลังดารา ไม่ล้ำสมัย”

คนวงการบันเทิงหรือสมาชิกของวงการนี้ ถือได้ว่าเป็นหัวใจสำคัญในการขับเคลื่อนสังคมให้เข้าไปในทิศทางที่ควรจะเป็นได้ เพราะผู้คนในวงการนี้ขึ้นอยู่กับบรรณแดนของความเป็นส่วนตัวกับความเป็นสาธารณะ ดังนั้นแล้วพฤติกรรมของคนวงการบันเทิงจึงอยู่ในสายตาของผู้บริโภคทุกเพศทุกวัย ทั้งผู้ที่มีวิจรรย์ญาณที่เข้มแข็งและในระดับกำลังพัฒนา ซึ่งหากวงการบันเทิงขับเคลื่อนไปด้วยภาพลักษณ์ที่งดงามเป็นไปในทิศทางที่ถูกต้องเหมาะสมก็เสมือนเป็นการเผยแพร่สิ่งดีงามสู่สายตาผู้บริโภค นานวันไปก็จะกลายเป็นการซึมซับสิ่งดีๆ ใส่ตัว ในทำนองเดียวกันหากวงการบันเทิงขับเคลื่อนไปด้วยพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เห็นประโยชน์ในเชิงพาณิชย์เป็นหลักและตีกรอบความถูกต้องไว้แคบเกินไป ก็จะทำให้ผู้บริโภคซึมซับเอาความไม่เหมาะสมและความไม่ถูกต้องติดตัวไปนั่นเอง

นอกจากวัฒนธรรมการเลียนแบบแล้ว มายาคติที่วงการบันเทิงสร้างไว้ให้แก่สังคมอีกข้อหนึ่งก็คือ “การลดทอนความเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกันในสังคม” ประเด็นนี้อาจจะดูเหมือนเป็นอีกข้อพิพาทที่รุนแรงจนเกินไป แต่เป็นความจริงที่วงการบันเทิงทำให้ผู้บริโภคไม่ยี่หระต่อความเดือดร้อนของผู้อื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับดาราหรือคนในวงการบันเทิง เราเห็นได้ชัดเจนจากความตื่นตัวในการรับรู้และการพยายามที่จะรับรู้เรื่องราวอันไม่เหมาะสมของคนในวงการ สังเกตได้จาก

นิตยสารคาราทีตีแม่และเผยแพร่ ทั้งข่าวลับ ภาพลับ หรือความฉาวโฉ่ทุกรูปแบบ ซึ่งทั้งหมดถูกนำเสนอออกมาให้เสพกันราวกับเป็นเรื่องธรรมดาจนถึงขั้นเสพกันเป็นกิจวัตรก็มี

จากการรับรู้ดังกล่าวข้างต้นจึงนำผู้บริโภคนำไปสู่พฤติกรรมที่อาจเรียกได้ในทำนองว่า “Scandalism” หรือ “ฉาวโฉ่นิยม” เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นกับผู้บริโภคโดยไม่รู้ตัว ความรู้เท่าทัน และความเห็นอกเห็นใจในความทุกข์ยากของผู้อื่นค่อยๆ ลดน้อยลง จนกลายเป็นความเคยชินที่เห็นเรื่องฉาวโฉ่หรือความเคียดริ้นน่าอายของคนในวงการเป็นเรื่องปกติ ซึ่งเป็นผลส่วนหนึ่งมาจากกระบวนการของวงการบันเทิงที่นำเสนอเนื้อหาที่ละเอียดขอบเขตของความเหมาะสมและเน้นในเรื่องของผลประโยชน์มากเกินไปนั่นเอง

วงการบันเทิงมีบทบาทต่อสังคมบ้านเราอย่างเห็นได้ชัดทั้งทางตรงก็คืทางอ้อมก็ดี ล้วนแล้วแต่สามารถเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงในการเปลี่ยนทิศทางการสังคมให้เข้าที่เข้าทางได้ไม่มากก็น้อย สิ่งหนึ่งที่สำคัญก็คือวงการบันเทิงไม่สามารถอยู่ได้เพียงลำพัง ประชาชนหรือผู้บริโภคถือเป็นกำลังหลักในการสนับสนุนวงการนี้ให้อยู่รอด ซึ่งก็เข้าตำรา น้ำพึ่งเรือ เสือพึ่งป่า ดังนั้นแล้วทั้งผู้บริโภคและคนในวงการบันเทิงเองไม่ว่าจะเป็นในระดับผู้ถูกจ้างและผู้ว่าจ้าง จึงควรที่จะใช้วิจารณญาณให้มากในการทำหน้าที่ของตัวเอง กล่าวคือในระดับผู้บริหารควรตระหนักถึงผลกระทบต่อสังคมในเชิงสร้างสรรค์ให้มากกว่าผลประโยชน์ ระดับบุคลากรวงการบันเทิงทั่วไปควรที่จะระมัดระวังพฤติกรรมของตนเองให้ถูกต้องเหมาะสมมากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ส่วนในระดับผู้บริโภคอย่างเราควรใช้วิจารณญาณในการชม เลือกรับรู้ พิจารณาหาสิ่งดี สิ่งถูกสิ่งผิด และเลือกปฏิบัติหรือเลียนแบบแต่ในทางที่ถูกที่ควร รวมไปถึงเป็นกระบอกเสียงในแง่ของการวิจารณ์ด้วยเพื่อก่อให้เกิดการพัฒนาในวงกว้างต่อไป

ถ้าเราจะเปรียบวงการบันเทิงให้เป็นเสมือนกับศิลปะแขนงหนึ่งก็คงไม่ผิดนัก เพราะวงการบันเทิงนั้นมีความงดงามในตัวเองเป็นที่ประจักษ์ชัดแก่สายตาผู้ชมอยู่แล้ว แต่จะไม่เป็นการดีเทียวหรือ? ที่งานศิลปะซึ่งอยู่ภายใต้ชื่อ “วงการบันเทิง” ขึ้นนี้ จะสวยงามยิ่งขึ้นไปอีกด้วยความเพียบพร้อมทั้งด้านความบันเทิงและด้านการศึกษา ตลอดจนเป็นงานศิลปะที่ไม่ใช่ให้แต่เพียงความสุขแต่สามารถทำให้เกิดการยกระดับจิตใจขึ้นกับผู้บริโภคได้ ซึ่งสมาชิกของวงการบันเทิง หรือ “คนมาษา” มีบทบาทสำคัญที่สุดในการผลิตสร้างงานศิลปะที่ว่านี้ออกสู่สังคมโดยผ่าน “มายาคติ” (อาชวีร์ น้อยเศรษฐี, 2554)

ดังนั้น หากจะกล่าวถึงวงการบันเทิงในอดีตรุ่นปู่ย่าตายายของเรานั้นถือเป็นอาชีพเด่นกินรำกิน ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคมไทย เพราะวงการบันเทิงในอดีตถูกนำไปผูกติดกับชนชั้นมีการแบ่งแยกอย่างชัดเจน ผู้ที่มีอำนาจสูงเท่านั้นที่มีโอกาสได้รับชมความบันเทิงอย่างสุขใจ ส่วนพวกชนชั้นต่ำหรือผู้ที่อยู่เบื้องล่างมีหน้าที่แค่บำรุงบำเรอดูแลผู้ที่เหนือกว่าเท่านั้น แต่ในปัจจุบันวงการบันเทิงเป็นที่ยอมรับมากขึ้นและได้เปลี่ยนไปแล้วอย่างเห็นได้ชัด เพราะอาชีพนักแสดงในวงการบันเทิงปัจจุบัน เป็นอาชีพที่ใครหลายคนใฝ่ฝัน หลายคนจึงหาวิธีค้าขายการสร้างต้นทุนให้กับตัวเอง บางคนไปสัลยกรรมใบหน้าเพื่อให้ตนเองดูดี บางคนไปเรียนการแสดงเพื่อหาโอกาสเข้าสู่วงการ เพราะอาชีพนักแสดง คืออาชีพของคนต้นแบบของเยาวชน รายได้ดี จึงเกิดการแข่งขันกันมากมาย เพื่อให้ตัวเองได้มีพื้นที่เป็นดาวประดับอยู่ในวงการบันเทิง

ปัจจุบันมีผู้ต้องการเข้าสู่วงการบันเทิงมากมาย เพราะมีรายได้ดี จึงมีผู้นำเสนอแนวทางไว้สำหรับผู้ที่สนใจอย่างหลากหลาย สรุปได้ดังนี้

2.1.1 หนทางเข้าสู่วงการบันเทิง

1) หน้าตาดีมีชัยไปกว่าครึ่ง

ปฏิเสธไม่ได้ว่าหน้าตาดี คือ ด้านแรกที่จะคัดเข้าสู่โลกมายา ที่ให้ความสำคัญกับเรื่องรูปลักษณ์เป็นอันดับหนึ่ง ก่อนจะหันไปพิจารณาทักษะความสามารถ ทุกวันนี้เราจึงได้เห็นหนุ่มหล่อสาวสวยครองตำแหน่งพระเอกนางเอกขาประจำละครหลังข่าว ซึ่งอาจมีคามสามารถในการแสดงไม่มากนัก ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าหน้าตาเป็นทางลัดสู่ความสำเร็จก็คงไม่ถูก เพราะสิ่งหนึ่งที่ต้องยอมรับคือหน้าตาที่ดูสะอาดสะอ้าน น่าชมมันเจริญหูเจริญตาและเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยเพิ่มความเพลิดเพลินในการรับชมผลงานของนักแสดงนักร้องนั้นๆ ยิ่งถ้าบางคนรู้จักใช้ทักษะด้านอื่นที่ตัวเองมีเข้ามาชดเชยจุดด้อย บางคนทำหน้าที่ให้ความบันเทิงกับผู้ชมได้ดีกว่าคนที่แสดงเก่งหรือเสียงดีก็สามารถเข้าสู่วงการบันเทิงได้เช่นกัน

2) ผิวดีก็มีชัยไปกว่าครึ่ง (เหมือนกัน)

เส้นทางการเป็นดาราของแต่ละคนมีหลากหลายรูปแบบแตกต่างกันไป หนึ่งในเส้นทางนั้นคือ การเป็นฟรีเซ็นเตอร์ถ่ายโฆษณา บางโฆษณาอาจไม่ต้องการฟรีเซ็นเตอร์ที่หน้าตาดีมากนัก ตัวอย่างเช่น นางแบบโฆษณาครีมทาผิวมักจะต้องการฟรีเซ็นเตอร์ที่ผิวเป็นอันดับแรก ซึ่งนับเป็นโอกาสในการเข้าสู่วงการบันเทิงในเบื้องต้น และอาจได้รับงานอื่นเพิ่มขึ้น

3) หน้าตาดี...สร้างได้

แม้ว่า เรื่องหน้าตา และผิวพรรณ จะเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้ได้รับโอกาสเข้าสู่วงการบันเทิงก็ตาม หากแต่ปัจจุบันเมื่อเข้าสู่วงการบันเทิงแล้ว การดูแลหน้าตาและผิวพรรณยังเป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องดูแลอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นหากใครมีโอกาสเข้าสู่วงการบันเทิงแล้ว การสร้าง การปรุงแต่ง หรือศัลยกรรม ก็เป็นหนทางที่ช่วยให้เข้าสู่วงการบันเทิงได้เช่นกัน ซึ่งการใช้เทคโนโลยีช่วยคนสมัยนี้ไม่กลัวหมอศัลยกรรมจึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่สาว ๆ มหาวิทยาลัยจะมีจุมูกใหม่

4) โดดเด่นให้โมเดลลิ่งมอง

ความใฝ่ฝันของคนรุ่นใหม่ที่สนใจเข้ามาสู่วงการในยุคนี้อีกก่อน คือ การมีแมวมอง เข้ามาขอเบอร์โทร มาในยุคนี้ โมเดลลิ่ง เป็นธุรกิจที่เรียกว่าการปั้นดวงดาวใหม่ป้อนเข้าวงการบันเทิง ด้วยการใช้เวลาอยู่ตามแหล่งวัยรุ่น มองหาเด็กที่หน้าตาดีและมีแววว่าจะเกิดได้ แต่แถมเด็กเป็นยังไม่พอ โมเดลลิ่งที่ดียังต้องมีวิธีในการเข้าหาเด็กเพื่อติดต่อขอชื่อ-เบอร์โทร สำหรับเรียกเข้ามาถ่ายภาพทำประวัติเก็บไว้ เพราะให้เด็กส่งรูปทางอีเมล อาจพบปัญหาที่ตัวจริงกับในรูปที่ไม่เหมือนกัน

โมเดลลิ่งมีหน้าที่หางานป้อนเด็กด้วยการส่งภาพและประวัติไปเสนอบริษัท ภาพยนตร์เอเจนซีโฆษณาต่างๆ ซึ่งจะเรียกเด็กไปทดสอบหน้ากล้อง (แคสติ้ง) อีกครั้งและเมื่อเด็กได้งานก็ถึงเวลาที่โมเดลลิ่ง จะได้เปอร์เซ็นต์จากค่าตอบแทนที่ตกลงกันไว้ เด็กสมัยนี้สวย-หล่อจำนวนมาก สามารถเลือกงานได้ โดยเด็กหนึ่งคนสามารถอยู่ในสังกัดโมเดลลิ่งได้หลายแห่งและเลือกได้ว่า จะรับงานผ่านโมเดลลิ่งหรือไม่ เสนองานเดียวกันเข้ามาคั้งนั้นโมเดลลิ่งที่จะไปได้ดี จำเป็นต้องมีเด็กในสังกัดไว้ให้มากที่สุด ขณะเดียวกันก็ต้องขยันป้อนให้เด็กด้วย ลักษณะแบบนี้ฟังดูเหมือนจะทำให้โมเดลลิ่งต้องแย่งเด็กกัน แต่ในทางปฏิบัติโมเดลลิ่งส่วนใหญ่จะยอมรับการตัดสินใจของเด็ก และไม่ค่อยมีปัญหากระทบกระทั่งกัน

5) ใ้ว่าทุกคนจะเป็นดาวได้

หลายคนคงเคยตั้งคำถามว่านอกจากหน้าตาดีแล้ว แมวมองมีวิธีในการคัดเลือกเด็กอย่างไร เมลโดว์ (Meldow) บริษัทโมเดลลิ่งแห่งหนึ่งให้ข้อมูลว่า การเป็นเด็กที่มีคาแร็กเตอร์โดดเด่น ก็สามารถเข้าสู่ในเส้นทางบันเทิงได้ไม่ยาก ซึ่งอาจจะเป็นลักษณะของความสามารถที่โดดเด่นบางอย่าง เช่น เขาอาจเด่นเก่งหรือมีคาแร็กเตอร์ที่บงบอกตัวเอง แต่เขาไม่มีขายประกายออกมาหากได้คลุกคลีสัมผัสกับคนจำนวนมาก ขณะที่บางคนจะมีประกายความเป็นดาวแสดงออกมาให้เราเห็นเพียงแค่เดินผ่าน เพราะด้วยคาแร็กเตอร์ที่เขาเป็นหรือหน้าตาดีมาโดยกำเนิด

6) เข้าหาช่างปั้น

ถ้าการเป็นดารารื่นอยู่กับหน้าตาเพียงอย่างเดียว วันนี้เราคงไม่เห็นโรงเรียนสอนร้องเต้น เล่น แสดง ผุดขึ้นมาจำนวนมาก ข้อสังเกตหนึ่งคือ ดาวบางดวงเกิดเกิดได้เพราะหน้าตาก็จริง

แต่ที่อยู่ในวงการได้ยาวนานส่วนใหญ่จะมีพื้นฐานที่ดีและมีความขยันหมั่นเพียรในการเรียนรู้ศาสตร์แต่ละสาขาเพิ่มเติมตลอดเวลา ที่น่าสนใจคือโรงเรียนสอนทักษะต่างๆ ไม่เพียงเป็นแหล่งปั้นดาวดวงใหม่เข้าสู่วงการเท่านั้น หากแต่ว่า แม้แต่นักร้องหรือนักแสดงมืออาชีพก็ยังคงต้องหวนกลับมาเรียนที่โรงเรียนสอนการแสดงหรือสอนเต้นเพื่อเพิ่มศักยภาพของตนเองให้มากขึ้น จะได้ไม่ถูกคลื่นลูกใหม่ซัดหายเข้าฝั่งได้ง่ายๆ

7) พ่อแม่จอมดัน

ปัจจุบันผู้ที่เข้าวงการแสดงหลายคน เริ่มต้นจากการเรียนร้องเพลงหรือเรียนการแสดงที่เป็นการปูพื้นฐานด้านความสามารถก่อนเข้าวงการบันเทิง เพื่อดึงเอาทักษะของตัวเองที่อาจเคยมองข้ามไปให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น อายุต่ำสุดของเด็กที่เข้ามาเป็นนักเรียนในโรงเรียนการแสดงคือสามขวบ เมื่อเรียนไปสักพัก พ่อเขารู้ว่าเขาแสดงได้ก็จะกลายเป็นแรงบันดาลใจให้เข้าอยากเป็นดารา หากเด็กมีความสามารถเรามีช่องทางพ่อแม่เขายินยอม เราก็พร้อมที่จะสนับสนุนเพราะเด็กทุกคนจะได้รับใบประกาศนียบัตรรับรองการเรียน สามารถใช้เป็นหลักฐานในการสมัครงาน หรือเป็นพอร์ตโฟลิโอ (Portfolio) ในการแคสติ้งได้อยู่แล้ว ซึ่งส่วนใหญ่เด็กเหล่านี้จะเข้าสู่วงการแสดงจากพ่อแม่ผลักดัน

8) บล็อกบีมดาว

หนทางในการเข้าสู่วงการบันเทิงในลักษณะนี้ เห็นได้จากตัวอย่างศิลปินที่ได้ดีเพราะสถาบันปั้น ก็คือ กอล์ฟ-ไมค์ จะฉายภาพให้เห็นได้ชัดที่สุดขณะนี้เกิดได้เพราะโครงการปั้นดาวและเป็นต้นแบบของบล็อกบีมดาวในเวลาต่อมา กอล์ฟ-ไมค์ ใช้เวลากว่าห้าปีในการเตรียมตัว โดยการเริ่มเป็นสมาชิกโครงการ จี-จูเนียร์ ซึ่งแกรมมี่ตั้งขึ้นเป็นโครงการต้นแบบเพื่อผลิตนักร้องที่มีความสามารถให้พร้อมทั้งการร้องและการเต้น (ไค้ช กากาก, 2554)

จากแนวคิดดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจะนำมาใช้เป็นกรอบในการวิเคราะห์กระบวนการส่งเสริมของสถาบันการแสดงบ้านดาราเพื่อให้ทราบถึงกระบวนการและวิธีการที่ส่งเสริมให้นักแสดงเข้าสู่วงการบันเทิง

2.2 แนวคิดและทฤษฎีทางการละคร (Concepts and Theories Drama)

บาร์ธส์ (Barthes) (วัลยา วิวัฒน์ศร, 2538, น. 123 อ้างถึงใน นิโบล วงศ์ภัทรนนท์, 2555, น. 9) ได้ให้คำจำกัดความ “ละคร” ไว้ดังนี้ “ละครคืออะไร คือ เครื่องจักรแห่งการสื่อสารประเภทหนึ่งในขณะที่ไม่ได้ทำงานเครื่องจักรนี้ซ่อนตัวอยู่หลังม่าน แต่เมื่อมีการเปิดตัวเครื่องจักรนี้มันจะส่งสาร

(Messages) จำนวนหนึ่งมายังเราทันที สารเหล่านี้มีลักษณะพิเศษเฉพาะ กล่าวคือมันถูกส่งมาพร้อมๆ กันแต่ด้วยจังหวะที่ต่างกันในการแสดงแต่ละขณะ เราจะได้รับข่าวสารถึงหกหรือเจ็ดประการในเวลาเดียวกัน (จากฉาก เสื้อผ้า แสง ตำแหน่งของนักแสดง กริยาท่าทาง ภาษาใบ้ คาพูด) ข่าวสารบางประเภทคงที่ (กรณีของฉาก) ในขณะที่ข่าวสารอื่นๆ เปลี่ยนไป (การพูดกริยาท่าทาง) นี่เป็นเรื่องของการประสานข่าวสารอย่างแท้จริงและนี่คือลักษณะความเป็นละคร”

อริสโตเติล (Aristotle, 1952 อ้างถึงใน นพมาศ ศิริเกษ, 2535) ได้กล่าวถึงบ่อเกิดของละครไว้ในหนังสือ Poetics เป็นใจความว่า ละครเกิดจากสัญชาตญาณการเลียนแบบของมนุษย์ ซึ่งเป็นสิ่งที่มนุษย์มีความสามารถเหนือสัตว์โลกทั้งปวง และสามารถเรียนรู้สิ่งต่างๆ ในชีวิตได้

ภรณ์ คุรุรัตน์ และนางเยาว์ แจ่มเพ็ญแข (2535) กล่าวว่า คำว่า ละคร มาจากภาษากรีกว่า Dra-o ซึ่งหมายถึง “ฉันทกระทำ ฉันทแสดง” และยังให้ความหมายของละครว่า ละคร หมายถึงการแสดงเพื่อให้เกิดความบันเทิงและเป็นวิธีการที่เก่าแก่และง่ายที่สุดในการถ่ายทอดและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและการติดต่อ เริ่มตั้งแต่มนุษย์พยายามที่จะสื่อความหมายกัน ด้วยท่าทาง การแสดงออกด้วยท่าทางของมนุษย์นี้มาตั้งแต่สมัยดึกดำบรรพ์ ซึ่งเป็นที่ยอมรับและวิวัฒนาการมาโดยตลอด การแสดงออกของมนุษย์ที่ว่านี้ หมายถึง ละครที่มีรูปแบบตายตัว เช่นละครร้อง ละครรา ละครนอก ละครใน โขน เป็นต้น ไปจนถึงการแสดงออกทางภาษาและท่าทางที่มีรูปแบบที่ตายตัว เช่น การแสดงออกท่าทางและภาษาของเด็กตามจินตนาการ ละครจึงเป็นการแสดงด้วยการใช้ภาษา และกริยาท่าทางตามเนื้อเรื่อง

สไต พันธุมโกมล (2542) กล่าวว่า การแสดงละครเป็นศิลปะที่เก่าแก่ที่สุดอย่างหนึ่งที่มนุษย์สร้างสรรค์ขึ้นจากการเลียนแบบชีวิต เพื่อแสดงออกถึงเรื่องราวความรู้สึกนึกคิดของมนุษย์ และแสวงหาความเข้าใจชีวิตที่พึงได้รับจากการชมละครที่ได้สร้างสรรค์ขึ้นนั้น

มัทนี รัตนิน (2546) กล่าวว่า คำว่า “ละคร” แต่เดิมนั้น หมายถึง การแสดงร้ายรำเป็นเรื่องราวติดต่อกัน หรือแม้แต่ คำว่า “Lakon” ในภาษาชวา ก็หมายถึงการแสดงท่าหรือการบรรยายโดยมีท่าทางประกอบ

โดยสรุปแล้ว ละครหมายถึง การแสดงออกด้วยภาษาและท่าทางของมนุษย์เพื่อสื่อสารเรื่องราว และอารมณ์ ความรู้สึก และความคิด โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ความบันเทิง เพิ่มพูนปัญญา และชำระล้างจิตใจให้สะอาดบริสุทธิ์ (Catharsis) (มัทนี รัตนิน, 2546)

อูเบอร์สเฟลด์ (Ubersfeld 1976), (อ้างถึงใน กุสุมา เทพรักษ์, 2548) ได้แสดงความเห็นไว้ว่าละครเป็นสัญญาณกลุ่มหนึ่ง ซึ่งประกอบด้วยส่วนที่เป็นตัวบทหรือบทเจรจา กับส่วนที่เป็นการแสดงสัญญาณกลุ่มนี้อยู่ในกระบวนการของการสื่อสาร ซึ่งจะสื่อ “สาร” (Messages) มายังผู้ดูหรือผู้รับ

ผู้ส่งสาร (Sender) : ผู้ประพันธ์ + ผู้กำกับการแสดง + ผู้ช่วยผู้กำกับด้าน ต่างๆ + นักแสดง

สาร (Message) : ตัวบท + การแสดง รหัส (Codes) : รหัสด้านภาษา + รหัสด้านโสตทัศนะ (หู-ตา) + รหัส ด้านสังคมวัฒนธรรม (สมบัติผู้ดีทางการละคร ความสมจริง เป็นต้น) + รหัสเฉพาะละคร (สถานที่ ฉาก การแสดง เป็นต้น)

ผู้รับ (Receiver) ผู้ดูเฉพาะและสาธารณชน ละครจึงจัดเป็นกระบวนการหนึ่งทางการสื่อสาร ซึ่งมีหน้าที่ 6 ประการของภาษาตามทฤษฎีการสื่อสารของจาคอบสัน (Jakobson, 1960 อ้างถึงใน กุสุมา เทพรักษ์, 2548)

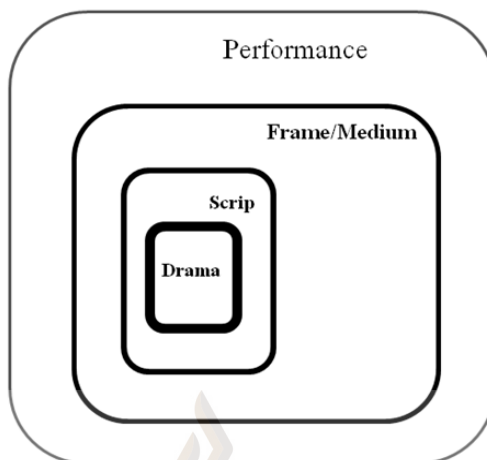
- 1) หน้าที่ด้านอารมณ์หรือการแสดงออก ซึ่งเน้นที่ตัวผู้ส่งสาร เป็นหน้าที่ซึ่งสำคัญที่สุด หน้าที่ของภาษาในด้านนี้จะบอกแก่ผู้ดูว่า ตัวละครผู้ส่งสารนั้นๆ มีบุคลิกลักษณะอย่างไรและอยู่ในอารมณ์ใด
- 2) หน้าที่ด้านการตอบรับ ซึ่งเน้นที่ตัวผู้รับโดยมุ่งหมายที่จะได้ปฏิกิริยาตอบกลับ
- 3) หน้าที่ด้านอ้างอิง ซึ่งเน้นที่ตัวบริบท ทำให้ผู้ดูไม่ลืมบริบทของการสื่อสารดังกล่าว ไม่ว่าจะ เป็นบริบทประวัติศาสตร์ สังคม การเมืองหรือจิตวิทยา ซึ่งนำไปสู่ลักษณะ “ความเป็นจริง” ประการหนึ่ง
- 4) หน้าที่ด้านความงาม เน้นที่ตัวสาร ช่วยเพิ่มความหมายให้แก่คำพูดนั้น
- 5) หน้าที่ด้านการตรวจสอบ เน้นที่การติดต่อระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสาร จะปรากฏใน รูปของการหัวเราะ การหลังน้ำตา การหัวเราะเยาะ การตบมือ หรือการเป่าปากของผู้ดูเอง
- 6) หน้าที่ด้านยืนยันความเข้าใจ เน้นที่ตัวรหัสที่ใช้เพื่อให้แน่ใจว่าผู้รับสารเข้าใจในรหัสที่ ผู้ส่งสารส่ง

ในละครเรื่องหนึ่งๆ หน้าที่ต่างๆ ทั้งหกประการนี้ของภาษาพูดในตัวบท และของ “ภาษา” การแสดง อันได้แก่ ภาษาใบ้ กริยาท่าทาง การเคลื่อนไหว การแต่งหน้า การแต่งผม เครื่องแต่งกาย อุปกรณ์ประกอบฉาก ฉาก แสง ดนตรีและเสียง ภาษาพูดและ “ภาษา” การแสดงนี้จะร่วมกันส่งสาร มายังผู้รับ (ตัวละครผู้ร่วมบทเจรจาตัวอื่นๆ และผู้ดู) และประกอบตัวกันขึ้นเป็นละคร ด้วยสัญญาณจำนวนมากเช่นนี้ การแสดงละครจึงจัดได้ว่าเป็นการสื่อสาร (กุสุมา เทพรักษ์, 2548)

ดังนั้น แนวคิดและทฤษฎีทางการละครจึงเป็นแนวคิดที่สำคัญที่สุด เพราะเป็นแนวคิดที่จะนำมาใช้ในการศึกษาเรียนรู้ การเป็นอยู่ และชีวิตจริงในกองละคร เพื่อปลูกฝังให้นักแสดงรุ่นใหม่เข้าสู่วงการการแสดงนั้น มีความสัมพันธ์กับการทำงานเป็นทีม เพื่อนำไปสู่ความเป็นธรรมชาติในขณะทีเล่นละคร ทำให้งานละครดูไม่แข็ง คุณเป็นธรรมชาติ ทำให้ดูสมจริงและทำให้ผู้ชมดูแล้วสนุก จึงต้องอาศัยแนวคิดและทฤษฎีทางการละครมาช่วยวิเคราะห์หากลวิธีทางการสื่อสารและการส่งเสริมการเข้าสู่วงการการแสดงของสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา เพื่อนำไปปรับใช้ในชีวิตจริงของนักเรียนการแสดงและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการแสดงหรือการละคร เช่นเดียวกับแนวคิดของ Sinthuphan (2014) โดยมีสาระสำคัญว่า “คำพูดก็คือการกระทำ” กล่าวคือคำพูดของมนุษย์นั้น ไม่มีจริงมีเท็จ แต่คำพูดของมนุษย์นั้นมีขึ้นเพื่อสื่อสารการกระทำบางอย่าง เช่น เมื่อมีคนพูดว่า “อากาศร้อนจัง” ความหมายที่แท้จริงของคำพูดนั้นอาจเป็นความพยามที่จะบอกว่า “เปิดแอร์หรือเปิดพัดลมดีไหม?” เป็นต้น หรือในการแต่งงานแบบตะวันตกเมื่อผู้ประกอบพิธีถามเจ้าบ่าวเจ้าสาวว่าจะยอมรับอีกฝ่ายเป็นคู่สมรสไหม คำตอบว่า “ยอมรับ” ของเจ้าบ่าวเจ้าสาวนั้นก็คือการที่ทั้งสองยอมรับการเป็นสามีภรรยากันจริงๆ

นอกจากนี้แล้วนักวิชาการสายสตรีนิยมและทฤษฎีเควียร์ (Queer Theory) อย่าง Judith Butler ก็เน้นให้เห็นว่า เราไม่ควรที่จะละเลยความสำคัญของปฏิบัติการแสดง (Performative) ที่เป็นการสื่อสารด้วยคำพูดและร่างกาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการสื่อสารความหมายเชิงอำนาจและเพศสภาพ สำหรับ Judith Butler นั้นปฏิบัติการแสดงที่อยู่ในชีวิตประจำวันของมนุษย์เช่นการยืน, การเดิน หรือการนั่งนั้นเป็นผลผลิตของสังคมและวัฒนธรรมที่ต้องการสร้างให้มนุษย์เข้าใจว่ามนุษย์จะต้องแสดงออกอย่างไรให้เหมาะสมกับเพศและชนชั้นของตน กล่าวคือ ร่างกายและปฏิบัติการแสดงเป็นหนทางที่มนุษย์ใช้เรียนรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับตนเองและโลก (Butler, 1990)

ด้วยเหตุนี้การแสดงในเชิงสุนทรียะนิเทศศาสตร์และสื่อสารการแสดงศึกษานั้นเป็นทั้ง “วัตถุของการศึกษา” และเป็นดัง “แว่นตา” ที่ช่วยให้เราเข้าใจปรากฏการณ์ต่างๆ ในนอกจากนี้แล้วกรอบการมองของพื้นที่ทางวิชาการแห่งนี้ก็ได้ก้าวไปไกลกว่าการศึกษาศิลปะการละครหรือศิลปะการแสดงโดยทั่วไป อีกทั้งยังได้ก้าวข้ามพรมแดนของการจำแนกขอบเขตของการศึกษาตามประเภทของสื่อ เช่น เวที โทรทัศน์ ภาพยนตร์ สิ่งพิมพ์หรือสื่อใหม่ตามประเพณีนิยม

รูปที่ 2.1 แผนภูมิข้างต้นแสดงให้เห็นถึงกรอบการศึกษาอย่างกว้างๆ ของสุนทรียะนิเทศศาสตร์ที่ผู้เขียนได้ดัดแปลงมาจากกรอบแนวคิดของสื่อสารการศึกษาของ RIchardSchechner
ที่มา: Sinthuphan, 2014

ในกรอบความสนใจที่เล็กที่สุดนั้นคือ Drama หรือความเป็นละครตามความหมายของอริสโตเติล ที่มองว่าละครคือการนำเสนอความขัดแย้ง (Conflict) อันเป็นหัวใจของการศึกษาศิลปะการละคร (Dramatic Arts)

ในกรอบความสนใจถัดมานั้นคือ Script หรือบทเป็นหัวใจของการศึกษาศิลปะการแสดง (Theatre Arts/Performing Arts) บทในที่นี้ไม่ได้ถึงเพียงแค่บทละครหรือบทภาพยนตร์ตามที่เรารู้ชินกัน แต่หมายรวมแผนภูมิทางการแสดงต่างๆ เช่น โน้ตดนตรี การออกแบบท่าเต้น ธรรมเนียมปฏิบัติ ฯลฯ ที่เป็นเครื่องนำทางว่าองค์ประกอบต่างๆ นั้น เข้ามารวมกันเป็นการแสดงได้อย่างไรและการแสดงนั้นเริ่มที่ใดและจะไปสิ้นสุดที่ใด

ในกรอบที่ใหญ่ออกมาอีกนัยก็คือ กรอบของสื่อหรือ Medium ที่เป็นตัวกลางการแสดงกับผู้ชมและเป็นสิ่งที่วางกรอบการมองว่าการแสดงนั้นจะถูกนำเสนอและตีความอย่างไรอันเป็นหัวใจของศิลปะของสื่อและสื่อศึกษา (Media Arts/Media Studies)

ในกรอบการมองที่กว้างที่สุดนั้นเป็นกรอบการมองของที่ให้ความสนใจกับการแสดงในฐานะปฏิบัติการทางสังคมและเป็นสื่อกลางในการมีปฏิสัมพันธ์ของมนุษย์ซึ่งเป็นหัวใจของสื่อสารการศึกษา

2.3 แนวคิดการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (Constructionism)

แนวคิดการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (Constructionism) เป็นทฤษฎีการเรียนรู้ อีกทฤษฎีหนึ่ง ตามความเห็นของ อลัน ซอร์ (2548) กล่าวว่า เคยคิดว่า ทฤษฎีคอนสตรัคชันนิสซึม (Constructionism) เป็นทฤษฎีเกี่ยวกับ การศึกษาเรียนรู้ แต่ความจริง มีมากกว่า การเรียนรู้ เพราะสามารถนำไปใช้ใน สภาวะการเรียนรู้ ในสังคม ได้ด้วย ซอร์ ทำการศึกษา เรื่องรูปแบบ และ ทฤษฎีการเรียนรู้ และพัฒนา เขาเชื่อว่า ในระบบการศึกษา มีความสำคัญต่อเนื่องไป ถึง ระบบโครงสร้างของสังคม เด็กที่ได้รับ การสอนด้วย วิธีให้อย่างเดียว หรือ แบบเดียว จะเสียโอกาส ในการพัฒนา ด้านอื่น เช่นเดียวกับสังคม ถ้าหากมีรูปแบบ แบบเดียว ก็จะเสียโอกาส ที่จะ มีโครงสร้าง หรือพัฒนา ไปในด้านอื่นๆ เช่นกัน ซอร์ ได้ให้ความหมาย ของคำว่า คอนสตรัคชันนิสซึม ในรูปแบบของ พัฒนาการ ของ สังคมและจิตวิทยา ว่าเป็นแนวคิด หรือ ความเข้าใจ ที่เป็น คอนสตรัคทีวิซึม (Constructivism) คือ รูปแบบที่ผู้เรียนเป็น ผู้สร้างความรู้ ไม่ใช่เป็น ผู้รับอย่างเดียว ดังนั้นผู้เรียน ก็คือ ผู้สอนนั่นเอง แต่ใน ระบบการศึกษาทุกวันนี้ รูปแบบโครงสร้าง จะตรงกันข้ามกับ ความคิดดังกล่าว โดยครูเป็นผู้หยิบยื่นความรู้ให้ แล้วกำหนดให้ นักเรียนเป็นผู้รับความรู้

อย่างไรก็ตาม คอนสตรัคชันนิสซึม มีแตกต่างจาก คอน-สตรัคทีวิซึม ตรงที่ ทฤษฎีคอนสตรัคทีวิซึม คือ ทฤษฎีที่กล่าวว่า ความรู้เกิดขึ้น สร้างขึ้น โดยผู้เรียน ไม่ใช่เป็นการให้จากผู้สอนหรือครู ในขณะที่ คอนสตรัคชันนิสซึม มีความหมาย กว้างกว่านี้ คือ พัฒนาการของเด็ก ในการเรียนรู้ มีมากกว่า การกระทำ หรือ กิจกรรมเท่านั้น แต่รวมถึง ปฏิกิริยาระหว่างความรู้ ในตัวเด็กเอง ประสบการณ์ และสิ่งแวดล้อม ภายนอก หมายความว่า เด็กสามารถเก็บข้อมูล จากสิ่งแวดล้อม ภายนอก และเก็บเข้าไป สร้าง เป็นโครงสร้าง ของความรู้ภายใน สมองของตัวเอง ขณะเดียวกัน ก็สามารถเอา ความรู้ภายใน ที่เด็กมีอยู่แล้ว แสดงออกมา ให้เข้ากับ สิ่งแวดล้อม ภายนอกได้ ซึ่งจะเกิด เป็น วงจรต่อไปเรื่อยๆ คือ เด็กจะเรียนรู้เองจาก ประสบการณ์ สิ่งแวดล้อมภายนอก แล้วนำข้อมูล เหล่านี้ กลับเข้าไปในสมอง ผสมผสานกับความรู้ภายในที่มีอยู่ แล้วแสดงความรู้ออกมาสู่ สิ่งแวดล้อมภายนอก

ดังนั้น ทฤษฎีคอนสตรัคชันนิสซึม จึงให้ความสำคัญ กับโอกาสและ วัสดุที่จะใช้ในการ เรียนการสอน ที่เด็กสามารถนำไปสร้างความรู้ ให้เกิดขึ้นภายในตัวเด็กเองได้ ไม่ใช่วิธีที่เกิด ประโยชน์กับเด็ก ครูต้องเข้าใจธรรมชาติ ของกระบวนการเรียนรู้ ที่เด็กกำลัง เรียนรู้ อยู่ และช่วย เสริมสร้าง กระบวนการ เรียนรู้ นั้นให้เป็นไปได้ดีขึ้น ตามธรรมชาติของเด็ก แต่ละคน ครูควรคิดค้น

พัฒนาสิ่งอื่น ๆ ด้วย เช่น คิดค้นว่าจะให้โอกาสแก่ผู้เรียน อย่างไรจึงจะให้ ผู้เรียนสามารถ สร้างความรู้ขึ้นเองได้ ถ้าเราให้ความสนใจเช่นนี้ เราก็จะหาทางพัฒนา และสร้าง วัสดุอุปกรณ์ ประกอบการเรียน การสอนใหม่ ๆ หรือหาวิธีที่ จะใช้อุปกรณ์การเรียน การสอน ที่มีอยู่ให้เป็น ประโยชน์ด้วย วิธีการเรียนแบบใหม่ คือ การสร้างให้ผู้เรียน สร้างโครงสร้างของ ความรู้ขึ้นเอง

ซีมัวร์พาร์เพิร์ต (Seymour Papert) และ ศาสตราจารย์ มิทเชลเรสนิก (Mitchel Resnick) มีความเห็นว่า ทฤษฎี คอนสตรัคชันนิสซึม คือ ทฤษฎีการศึกษาการเรียนรู้ ที่มีพื้นฐานอยู่บน กระบวนการการสร้าง 2 กระบวนการด้วยกัน สิ่งแรก คือ ผู้เรียนเรียนรู้ด้วย การสร้างความรู้ใหม่ ขึ้นด้วยตัวเอง ไม่ใช่รับแต่ข้อมูล ที่หลั่งไหลเข้ามา ในสมองของผู้เรียน เท่านั้น โดยความรู้ จะเกิดขึ้น จาก การแปลความหมาย ของประสบการณ์ที่ได้รับ สิ่งที่สอง คือ กระบวนการการเรียนรู้จะมี ประสิทธิภาพมากที่สุด หากกระบวนการนั้น มีความหมายกับ ผู้เรียนคนนั้นมุ่งการสอน การป้อน ความรู้ให้ คิดค้นแต่วิธีที่จะสอนอย่างไรจึงจะได้ผล ซึ่งไม่ใช่ วิธีที่เกิดประโยชน์กับเด็ก ครูต้องเข้าใจ ธรรมชาติ ของ กระบวนการเรียนรู้ ที่เด็กกำลัง เรียนรู้อยู่ และช่วยเสริมสร้างกระบวนการ เรียนรู้ นั้น ให้เป็นไป ได้ดีขึ้นตามธรรมชาติของเด็กแต่ละคน ครูควรคิดค้นพัฒนาสิ่งอื่นๆ ด้วย เช่น คิดค้นว่า จะให้โอกาสแก่ผู้เรียนอย่างไรจึงจะให้ ผู้เรียนสามารถสร้างความรู้ขึ้นเองได้ (อลัน ฮอว์, 2548)

ดังนั้น ถ้าเราให้ความสนใจเช่นนี้ เราก็จะหาทางพัฒนาและสร้างวัสดุอุปกรณ์ประกอบการ เรียนการสอนใหม่ ๆ หรือหาวิธีที่จะใช้อุปกรณ์ การเรียนการสอน ที่มีอยู่ให้เป็นประโยชน์ด้วยวิธีการ เรียนแบบใหม่ คือการสร้างให้ผู้เรียนสร้าง โครงสร้าง ของความรู้ขึ้นเอง มีความหมายกับผู้เรียนคน นั้นทฤษฎีคอนสตรัคชันนิสซึม บอกว่า การจะให้การศึกษาแก่เด็กขึ้นอยู่กับว่า เรามีความเชื่อว่า ความรู้เกิดขึ้น ได้อย่างไร ถ้าหากเราเชื่อว่าความรู้เกิดจากการที่เด็กพยายามจะสร้างความรู้ขึ้นเอง การให้การศึกษา ก็จะต้อง ประกอบด้วย การดึงเอา ความรู้ที่ ออกมาจากเด็ก ด้วยการขอให้เด็กทำ กิจกรรมต่างๆ หรือตอบคำถาม ที่จะใช้ความรู้ นั้น และให้โอกาสเด็กมีส่วนร่วม ในกิจกรรม ที่จะทำ ให้ เกิดกระบวนการสร้างความรู้ ในทางตรงข้ามถ้าเราเชื่อว่าความรู้เกิดขึ้นจากประสบการณ์ ภายนอก การให้การศึกษา ก็จะต้อง ประกอบด้วย การให้ประสบการณ์ที่ถูกต้องกับเด็ก แสดงให้เด็ก เห็นถึงวิธีที่ถูกต้องที่จะทำกิจกรรมต่างๆ หรือบอกคำตอบที่ถูกต้อง ให้กับเด็ก วิธีนี้คือ การศึกษาใน สมัยก่อนนั่นเอง

จากทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ผู้วิจัยเห็นว่า ในกรณีของนักเรียนการแสดงบ้าน ดารานั้น มีความตั้งใจที่จะฝึกฝนเรียนรู้จากการสอนของครู แล้วนำไปพัฒนาตนเองให้มีศักยภาพ

สูงขึ้น ไปเป็นลำดับ จากแสดงไม่เป็น เล่นบทไม่ได้ ก็จะพยายามฝึกฝนเรียนรู้ทักษะการแสดงจนเก่ง และสามารถออกไปเล่นละครจริงๆ ได้ จนเป็นที่ยอมรับของค่านั่งค่ายละครและเป็นที่ภาคภูมิใจกับสถาบันสอนการแสดงบ้านคาราเป็นอย่างยิ่ง

2.4 แนวคิดเรื่องทุนของ บัวร์ดิเยอ (Bourdieu)

เนื่องจากมีนักทฤษฎีให้ความหมายของคำว่า “ทุน” ไว้หลายท่าน หากแต่งงานวิจัยเรื่อง “กระบวนการสื่อสารเพื่อส่งเสริมการเข้าสู่วงการบันเทิงของนักแสดง: กรณีศึกษา สถาบันสอนการแสดงบ้านคารา” เลือกใช้แนวคิดเรื่อง “ทุน” ของ บัวร์ดิเยอ (Bourdieu, 1984) เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ถึง “ต้นทุน” ของนักแสดงซึ่งส่งผลต่อกระบวนการสื่อสารเพื่อส่งเสริมการเข้าสู่วงการบันเทิงของนักแสดง ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้รวบรวมรายละเอียดเกี่ยวกับแนวคิดเรื่องทุนไว้ดังนี้

2.4.1 ความหมายของคำว่า “ทุน”

นักทฤษฎีที่ให้ความหมายของคำว่า “ทุน” ดังเช่น มาร์กซ์ ให้ความหมายถึง “ทุนเศรษฐกิจ” (Economic Capital) ทุนเหล่านี้ปฏิบัติการอยู่ในชีวิตประจำวันทุกวันผ่านการทำงานของสถาบัน/กลไกต่างๆ ของสังคม เช่น โรงเรียน ศาสนา ครอบครัว สื่อสารมวลชน ฯลฯ สถาบันเหล่านี้ทำงานครอบงำอยู่ตลอดเวลา และทุนดังกล่าวดำรงอยู่ในสังคมด้วย “การผลิตและการผลิตซ้ำเพื่อสืบทอดของทุนเศรษฐกิจ” (Economic Reproduction) หากหยุดกระบวนการผลิตซ้ำเพื่อสืบทอดเมื่อใด ทุนเศรษฐกิจก็จะหมดชีวิตเมื่อนั้น เช่น เมื่อไม่เอาทุนมาลงทุน

หากแต่ บัวร์ดิเยอ ได้ขยายความหมายของ “ทุน” กว้างออกไปถึงทุนสัญลักษณ์ ทุนวัฒนธรรม และทุนทางสังคม โดย บัวร์ดิเยอ (Bourdieu, 1984 อ้างถึงใน กาญจนา แก้วเทพ, 2550) อธิบายว่า

1) ทุนเศรษฐกิจ (Economic capital) ทุนประเภทนี้ได้แก่ รายได้ ทรัพย์สิน/ความมั่งคั่งที่สะสมเอาไว้ เงินทอง สิ่งของที่มีราคาเช่นที่ดิน อาคารบ้านเรือน เครื่องเพชรนิลจินดา รถยนต์/หุ่น ฯลฯ รูปแบบของทุนประเภทนี้จะดำเนินงานอยู่ในระบบเศรษฐกิจ แต่แน่นอนว่าอาจจะมีการโยกย้ายไหลซึมผ่านไปยังระบบอื่นๆ ได้

ทุนประเภทนี้เป็นรูปแบบทุนที่มีเหตุมีผล ซึ่งหมายความว่า ประการแรก สามารถคิดคำนวณเป็นปริมาณที่แน่นอนได้ ประการที่สอง สามารถระบุรูปแบบได้อย่างแน่ชัด เช่น เงินสดใน

ธนาคาร ราคาเครื่องจักร/ที่ดิน ฯลฯ ดังนั้น จึงเป็นการง่ายที่จะศึกษาทุนประเภทนี้ไม่ว่าจะเป็นการวิเคราะห์การสะสมทุน การครอบครองทรัพย์สิน การแลกเปลี่ยน/ถ่ายโอน ฯลฯ เช่นที่ศึกษาโดยวิชา เศรษฐศาสตร์

2) ทุนวัฒนธรรม บุรุษคติแยกแยะรูปแบบย่อยของทุนวัฒนธรรมออกเป็น 3 รูปแบบ คือ

2.1) Objectified Form ได้แก่ ทุนวัฒนธรรมที่อยู่ในรูปแบบของวัตถุ เช่น หนังสือ รูปภาพ ซีดี ฯลฯ ที่ปัจเจกบุคคลครอบครองเป็นเจ้าของ

2.2) Institutionalized Form ได้แก่ ทุนวัฒนธรรมที่อยู่ในรูปแบบของสถาบัน เช่น คุณภาพ/ชื่อเสียงของสถาบันการศึกษา เป็นต้น

2.3) Embodied Form ได้แก่ สมรรถนะด้านวัฒนธรรมของปัจเจกบุคคล เช่น ความสามารถ/ความรู้ที่จะพูดเรื่องศิลปะ การมีบุคลิกที่สง่างาม สามารถวางท่าทางได้อย่างงดงาม ความหมายของ Embodied Form ที่อยู่ในปัจเจกบุคคลนี้อาจจะมีความหมายใกล้เคียงกับคำว่า “Habitus” แต่บุรุษคติก็ได้ยกตัวอย่างแสดงให้เห็นความแตกต่างกัน

ตัวอย่างเช่น หากบุคคลคนหนึ่งมีความรักในความรู้ของวิชาปรัชญา ทำให้เขาสนใจที่จะเสาะแสวงหาหนังสือปรัชญามาอ่าน สมรรถนะทางวัฒนธรรมเช่นนี้เรียกว่า “Habitus” แต่หากว่าความรู้ปรัชญาดังกล่าวทำให้เขามีชื่อเสียง สามารถไปออกรายการโทรทัศน์ประเภท “แฟนพันธุ์แท้” หรือไปเป็นนักเขียนคอลัมน์ในนิตยสารทำให้มีรายได้ ในช่วงเวลานี้ สมรรถนะดังกล่าวได้คลี่คลายกลายเป็นทุนวัฒนธรรมแบบ Embodied Form แล้ว หากจะเทียบเคียงกับแนวคิดเรื่อง “มูลค่า” ของ มาร์กซ์ ก็อาจจะสรุปได้ว่า Habitus นั้นเปรียบเสมือนมูลค่าใช้สอยของบุคคล (Use Value) แต่ “ทุนวัฒนธรรมแบบ Embodied Form” เปรียบเสมือนมูลค่าแลกเปลี่ยน (Exchange Value) นั่นเอง

มูลค่าของทุนวัฒนธรรมนี้จะดำเนินงานอยู่ในระบบวัฒนธรรม ซึ่งบุรุษคติเห็นว่าในโลกสมัยใหม่ ระบบการศึกษาเป็นระบบวัฒนธรรมที่สำคัญที่สุด เขาได้ยกตัวอย่างของระบบการศึกษาในฝรั่งเศสว่า สาขาวิชาที่สอนนั้นมีคุณลักษณะและมูลค่าไม่เท่ากัน (ในสังคมไทยก็เช่นเดียวกัน) เช่น ในฝรั่งเศส คนที่สามารถเรียนวาดรูปและแกะสลักจะถูกมองว่า “มีระดับ” มากกว่าเรียนถ่ายรูปหรือเรียนดนตรีแจ๊ส และแน่นอนว่าถ้าเป็นเพลงแนวป๊อปก็จะยิ่งอยู่ในระดับต่างๆ ดังนั้น บุรุษคติ จึงสรุปว่า ระบบการศึกษาเป็นตัวผลิตซ้ำเพื่อสืบทอดโครงสร้างชนชั้นในสังคม เพราะระบบการศึกษานี้มีความเกี่ยวพันกับทุนทางวัฒนธรรมนั่นเอง

ในโลกแห่งความเป็นจริง เด็กจากชนชั้นกลางและชนชั้นสูงจึงสามารถ “เข้าถึง” ทักษะทางวัฒนธรรมตั้งแต่แรกเกิด เช่น สามารถเรียนเปียโน (มีเปียโนอยู่ในบ้าน) เรียนเต้นบัลเล่ต์ ยิมนาสติก ฯลฯ และมีเวลาที่จะซักซ้อมฝึกฝน เมื่อโตขึ้นก็ทำให้มีโอกาสที่จะได้เข้าทำงานดีๆ ด้วยความสามารถพิเศษที่มี รวมทั้งเป็นคนที่มีบุคลิกดี มีท่วงท่าที่สง่างาม มั่นใจในตนเอง ฯลฯ แต่ทว่า บัวร์ดิเยอเสริมว่า สังคมกลับสร้างมายาคติว่า เด็กเหล่านี้มีแววดี มีความเฉลียวฉลาดมาตามธรรมชาติ ซึ่งเท่ากับปกปิดข้อเท็จจริงเรื่องความสามารถในการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมของคนแต่ละชนชั้นที่ไม่เท่ากัน

3) ทุนสัญลักษณ์ (Symbolic Capital) ทุนประเภทนี้ บัวร์ดิเยอหมายถึง “สถานภาพ/ชื่อเสียง/การได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่นๆ ที่ทำให้เจ้าของทุนเกิดความได้เปรียบ/เกิดประโยชน์ต่างๆ” ทุนประเภทนี้ดูได้ยากกว่าทุน 2 ประเภทที่กล่าวมา และก็ยากที่จะระบุให้ชัดเจนไปว่า ได้ดำเนินงานอยู่ในระบบแบบใด

สำหรับในสังคมที่มีการแบ่งงานกันทำอย่างสูงมาก ความมีชื่อเสียงจะแยกอยู่ตามสาขา/แวดวง/วงการต่างๆ เช่น ผู้ที่มีชื่อเสียงด้านกล้วยไม้/อาหาร/ดาราศาสตร์/โรคมะเร็ง ฯลฯ และอาจจะรู้จักกันดีเฉพาะภายในแวดวงเท่านั้น

4) ทุนสังคม (Social Capital) คำว่า “ทุนทางสังคม” นี้เป็นคำที่เราอาจจะพบเห็นได้บ่อยกว่า “ทุนวัฒนธรรม/ทุนสัญลักษณ์” แต่ส่วนใหญ่แล้วเรามักจะพบเห็นจากแนวคิดของ Robert Putnam (Putnam, 1993) นักวิชาการอเมริกามากกว่า

ความหมายของทุนสังคมนั้นมี 2 ความหมาย แต่ทั้งสองต่างก็หมายถึง “เครือข่ายทางสังคม” (Network) ทั้งสิ้น เพียงแต่ว่าในความหมายแรก เป็นการมองมาจากตัวโครงสร้างที่มอง “ตัวเครือข่ายจริงๆ” เช่น โครงสร้างของกลุ่มเพื่อนร่วมโรงเรียน เพื่อนร่วมอาชีพ ฯลฯ ส่วนในความหมายที่สองนั้น เป็นมุมมองมาจาก “ปัจเจกบุคคล” ที่มีเครือข่าย และมองว่าเครือข่ายนั้นเป็นทรัพยากรอย่างหนึ่งของตน เช่น เป็นคนมีเส้นสาย/กว้างขวาง จะทำอะไรก็ง่ายและสะดวก ในความหมายที่สองนี้เองที่เป็นความหมาย “ทุนสังคม” ของบัวร์ดิเยอ

บัวร์ดิเยอเห็นว่า ทุนสังคมนั้นถือเป็นเสมือนทรัพยากรอย่างหนึ่งที่สามารถเอื้ออำนวยประโยชน์ให้ได้ ดังเช่นที่มักมีคำกล่าวที่ว่า “ไม่สำคัญว่ามี ผลงานอะไร สำคัญที่ว่าเป็นคนของใคร” มากกว่า และสำหรับทุนสังคมนี้อาจจะกระจายอยู่ตามระบบต่างๆ เช่น เพื่อนร่วมรุ่น เพื่อนโรงเรียนเดียวกัน คนหมู่บ้านเดียวกัน คนแซ่เดียวกัน เป็นต้น

ในการจำแนกแยกแยะทุนประเภทต่างๆ ที่แตกตัวออกมาจาก “ทุนเศรษฐกิจ” ที่มาร์กซ์ได้เริ่มต้นเอาไว้ บุรีดิเยกก็ได้เคลื่อนย้ายความสนใจจากที่นักเศรษฐศาสตร์รุ่นก่อนเคยวิเคราะห์ทุนเศรษฐกิจ/ทุนการเมือง มาสู่ทุนด้านวัฒนธรรม/ทุนสัญลักษณ์ และทุนสังคมมากยิ่งขึ้น ซึ่งทุน 3 ประเภทหลังนี้ สื่อสารมวลชนจะเป็นสถาบันที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการสะสมและการแลกเปลี่ยนเพิ่มพูนทุนทั้ง 3 ประเภทโดยตรง

ตัวอย่างเช่น โรงเรียนเป็นเครื่องมือในการสะสมทุนวัฒนธรรมและทุนสัญลักษณ์ (Accumulation of Cultural/Symbolic Capital) ดังนั้น จึงมีใช้เพียงแต่ว่า “ได้เรียนหนังสือจบ” มาเท่านั้น หากแต่ยังสำคัญว่า “จบมาจากโรงเรียนไหน” จบมาด้วยเกรดเท่าไร “เป็นลูกศิษย์ใคร” อีกด้วย คำตอบเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงปริมาณและคุณภาพของทุนวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน

นอกจากนี้ ดังที่กล่าวแล้วว่าทุนเศรษฐกิจที่ ต้องมีการผลิตและการผลิตซ้ำเพื่อสืบทอด (Reproduction) และเช่นเดียวกัน “ทุนวัฒนธรรม/ทุนสัญลักษณ์” (Cultural Capital/Symbolic Capital) ก็ต้องมีกระบวนการผลิตซ้ำเพื่อสืบทอดด้วยเหมือนกัน

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการทบทวนวรรณกรรมงานวิจัยเรื่องที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้สามารถรวบรวมได้ดังนี้

ภักฎารินทร์ อิงกุลานนท์ (2550) ได้ศึกษาเรื่อง สถานภาพวิชาชีพและกระบวนการสื่อสารของผู้ฝึกสอนการแสดงในสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และภาพยนตร์โฆษณา การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเส้นทางเข้าสู่อาชีพของผู้ฝึกสอนการแสดง กระบวนการสื่อสารในการทำงานของผู้ฝึกสอนแสดงกับนักแสดง ตลอดจนปัญหาและวิธีการแก้ปัญหาทางการแสดงให้แก่นักแสดงในสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และภาพยนตร์โฆษณา และศึกษาทัศนคติของผู้ฝึกสอนการแสดง ที่มีต่อวิชาชีพและการทำงานของ ผู้ฝึกสอนการแสดง โดยใช้การวิจัยแบบสหวิธีการ โดยการเก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ฝึกสอนการแสดงจำนวน 20 คน ประกอบการสังเกตการณ์และการสำรวจความคิดเห็นบุคคลผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการทำงานของผู้ฝึกสอนการแสดงจำนวน 100 คน โดยใช้แนวคิดเรื่อง การสื่อสารระหว่างบุคคล แนวคิดเรื่องการแสดงละคร ตะวันตกและตะวันออกประกอบการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า 1) ผู้ฝึกสอนการแสดงมาจากการประกอบอาชีพต่างๆ ได้แก่ อาจารย์ผู้สอน วิชาด้านศิลปะการแสดงในสถาบันอุดมศึกษา นักแสดงอาชีพ ผู้ช่วยผู้กำกับ ผู้ช่วยผู้ฝึกสอนการแสดง ฝ่ายคัดเลือกนักแสดง ตลอดจนผู้เขียนบท และผู้กำกับ 2) ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดปัญหาทางการแสดงที่แตกต่างกัน ได้แก่ ความแตกต่างด้านเพศ อายุ ประสบการณ์การทำงาน ความแตกต่างของสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และภาพยนตร์โฆษณา 3) บุคคลผู้ที่สนใจเกี่ยวข้องกับในการทำงานเกี่ยวกับการฝึกสอนการแสดงมีความคิดเห็นว่า คุณสมบัติที่สำคัญในการเป็นผู้ฝึกสอนการแสดง คือ มีทักษะในการสื่อสารระหว่างบุคคล ทักษะทางการแสดงควรผ่านการเรียนการแสดงมาก่อน มีประสบการณ์ทางการแสดง มีจิตวิทยาที่ดี มีไหวพริบ ปฏิภาณ แก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี มีทักษะความรู้เรื่องเทคนิคการถ่ายทำ และมุกตลกต้องเป็นต้น

จามิกร สนิทเสวต (2553) ได้ศึกษาเรื่อง กระบวนการฝึกฝนนักแสดงและสร้างสรรค์ละครที่ใช้ภาษาถิ่น เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Practice Research) ที่มีวัตถุประสงค์ในการศึกษาแนวทางในการจัดกระบวนการฝึกฝนนักแสดงให้สามารถพูดภาษาไทยถิ่นผ่านระเบียบวิธีวิจัยอันประกอบด้วย การวิจัยเอกสารการสัมภาษณ์ผู้กำกับและนักแสดง เพื่อเป็นข้อมูลเบื้องต้นในการสร้างกระบวนการไปทดสอบ โดยการทดลองสร้างสรรค์ละครที่ใช้ภาษาถิ่น 1 เรื่อง และการสอบถามทัศนคติของผู้ชมที่มีต่อการใช้ภาษาถิ่นในละครจำนวน 250 คน

ผลการวิจัยพบว่า การฝึกฝนภาษาถิ่นให้กับนักแสดงนั้นเป็นกระบวนการสำคัญที่จะช่วยให้นักแสดงสร้างบุคลิกลักษณะเข้าถึงอารมณ์ความของตัวละครได้อย่างสมจริงมากขึ้น โดยการจัดกระบวนการฝึกฝนให้นักแสดงใช้ภาษาถิ่นนั้น ผู้ฝึกสอนจะต้องให้ความสำคัญกับเรื่องอารมณ์และความหมายไปควบคู่กับการออกสำเนียงภาษาให้ถูกต้องตามหลักภาษา

ผลประเมินทัศนคติของผู้ชม 2 คือ 1) ผู้ชมที่อาศัยอยู่ในจังหวัดระนอง 2) ผู้ชมที่อาศัยอยู่ในภูมิภาคอื่น พบว่าผู้ชมทั้ง 2 กลุ่ม มีทัศนคติที่ดีต่อการใช้ภาษาไทยถิ่นได้ในภาพยนตร์เรื่องนี้ โดยค่าเฉลี่ยของทัศนคติของผู้ชมจะผันแปรไปกับประสบการณ์ที่มีต่อภาษาถิ่นนั้นๆ กล่าวคือ ผู้ชมที่อาศัยอยู่ในจังหวัดระนองจะให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์ของการออกเสียงภาษาถิ่นและอารมณ์ขณะที่ผู้ชมที่อาศัยอยู่ในภูมิภาคอื่นๆ จะให้ความสำคัญกับการแสดงโดยรวมมากกว่าการออกเสียงภาษาถิ่นให้ถูกต้อง

ศิรินทร์พร ศรีใส (2545) ได้ศึกษาเรื่อง จินตทัศน์ในกระบวนการสื่อสารการแสดงของคณะละครเวทีสมัยใหม่ เป็นงานวิจัยที่มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาโครงสร้างและการดำเนินงานรวมถึงลักษณะของงานสื่อสารการแสดงของคณะละครเวทีร่วมสมัยใหม่ เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติ

ของผู้สร้างสรรค์งานและการดำรงอยู่ของคณะละครเวทีในปัจจุบัน รวมถึงแสดงให้เห็นถึงลักษณะของงานที่สร้างสรรค์โดยคณะละคร ซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีการสัมภาษณ์ผู้อำนวยการหรือตัวแทนของคณะละครจำนวน 25 คณะ และรวบรวมผลงานในรูปแบบละครเวทีที่ค้นพบที่ภาพการแสดง สื่อประชาสัมพันธ์บทความที่เกี่ยวข้องกับงานละครของกลุ่มตัวอย่าง รวมถึงเข้าชมการแสดงสดด้วยตนเอง รวมทั้งสิ้น 144 เรื่อง

ผลการวิจัยพบว่า การดำเนินงานของคณะละครที่มีอยู่ในปัจจุบันสามารถจำแนกเป็นคณะละครถาวร และคณะละครเฉพาะกิจ โดยเฉพาะที่มีอยู่ไม่เกิน 10 ปี โดยจำนวนสมาชิกของคณะละครจะมีตั้งแต่ 1-11 เป็นหลัก ซึ่งส่วนใหญ่ไม่ได้จบการศึกษาด้านการละครมาโดยตรง แต่มีประสบการณ์ทางสุนทรียะผ่านกิจกรรมในมหาวิทยาลัย หรือการร่วมงานกับคณะละครอื่นๆ

โครงสร้างในการดำเนินงานเมื่อแบ่งตามลักษณะงานจะแบ่งได้เป็นฝ่ายบริหาร และฝ่ายผลิต แต่เมื่อปฏิบัติงานจริงมักไม่ได้มีการแยกกันอย่างชัดเจน และมักจะพบปัญหาการขาดแคลนบุคลากรในฝ่ายบริหารทำให้การวางแผนในส่วนการจัดการมีอุปสรรค

ในส่วนลักษณะของคณะละครนั้นสามารถแบ่งประเภทแนวคิดในการทำละครได้เป็น 5 กลุ่ม ได้แก่ ละครเพื่อการละคร ละครเพื่อศิลปะการแสดง ละครเพื่อความบันเทิงใจ ละครเพื่อการพัฒนา และละครเพื่อสังคมและการเมือง ละครเพื่อพัฒนามีกลุ่มผู้เป็นเป้าหมายชัดเจน คือ เด็กและเยาวชน ละครประเภทอื่นๆ ไม่ได้มีการกำหนดกลุ่มผู้ชมเป้าหมายไว้อย่างชัดเจน คณะละครทุกประเภท ล้วนมีความพยายามที่จะขยายฐานผู้ชมให้กว้างขวางขึ้น

เกียรตินุญา สายสนั่น (2552) ได้ศึกษาเรื่อง การสร้างภาพลักษณ์ของนักแสดงไทย มีวัตถุประสงค์ดังนี้

- 1) เพื่อศึกษาเส้นทางชีวิตของนักแสดงในวงการบันเทิงไทย
- 2) เพื่อศึกษาการสร้างภาพลักษณ์ของนักแสดงในวงการบันเทิงไทย
- 3) เพื่อศึกษาปัจจัยอื่นที่มีอิทธิพลต่อการดำรงอาชีพนักแสดงในประเทศไทย

ในการศึกษารครั้งนี้ ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-Depth Interview) แหล่งข้อมูล คือ เอกสารที่เกี่ยวข้องและแหล่งข้อมูลประเภทบุคคล เพื่อนำมาศึกษาวิเคราะห์ รวมทั้งใช้วิธีการสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม (Participant Observation)

ผลการศึกษาพบว่า ภาพลักษณ์ของนักแสดงไทยมีผลต่อความสำเร็จในอาชีพเป็นอย่างมาก เกิดขึ้นตั้งแต่เริ่มเข้ามาในวงการบันเทิงองค์ประกอบต่างๆ ในเส้นทางพัฒนาการของการทำงาน ผลงานชิ้นแรก ผลการที่สร้างชื่อ จุดยืนและจุดขายของนักแสดง ทั้งหมดนี้มีผลต่อภาพลักษณ์ของ

นักแสดงทั้งสิ้น เป็นสิ่งที่ยากแก่การเปลี่ยนแปลง จึงควรวางแผนสร้างภาพลักษณ์ที่ดีเพื่อเอื้อประโยชน์ต่ออาชีพการทำงานก่อให้เกิดโอกาสที่ดีในการรับงาน รวมถึงการเปิดใจรับของประชาชนที่มีต่อผลงานของนักแสดงนั้นๆ ในปัจจุบันนี้ อาชีพนักแสดงเป็นอีกหนึ่งอาชีพในฝันของใครหลายคน จึงมีการแข่งขันกันเป็นอย่างสูงเพื่อให้ได้มีโอกาสเข้ามาในวงการบันเทิง กระแสข่าวเป็นอีกหนึ่งตัวประกอบสำคัญที่ส่งผลต่อความสำเร็จในอาชีพการทำงาน เพราะการแข่งขันกันในวงการที่ต้องการนำเสนอข่าวที่แปลกใหม่ ดึงดูดความสนใจจากประชาชน เมื่อสื่อนำเสนอข่าวย่อมทำให้นักแสดงเป็นที่สนใจ เกิดความโดดเด่นแตกต่างจากนักแสดงอื่น จึงมีนักแสดงไม่น้อยที่เลือกใช้วิธีสร้างกระแสข่าว เพื่อให้ประชาชนสนใจ เกิดความโดดเด่นดึงดูดใจให้ผู้ที่จ้างมองเห็น ส่งผลให้มีงานเข้ามาเพิ่มขึ้น กระแสข่าวที่เกิดขึ้นนี้ย่อมส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์อย่างแน่นอน แต่หลายคนก็มองข้ามในเรื่องนี้ โดยคำนึงถึงรายได้จากงานที่เข้ามาเป็นหลัก แต่ก็มีนักแสดงจำนวนไม่น้อยเช่นเดียวกัน ที่มองเรื่องภาพลักษณ์ที่ดีเป็นหลัก จึงเลือกที่จะพัฒนาผลงานให้เป็นที่ยอมรับแทนการสร้างกระแสข่าว ซึ่งเป็นสิ่งที่สร้างชื่อเสียงให้ยาวนานและมั่นคงกว่า เพราะสิ่งสำคัญที่มีผลต่อความสำเร็จของนักแสดงมากที่สุดก็คือ ผลงานนั่นเอง

นอกจากนี้ปัจจัยอื่นที่มีผลต่อความสำเร็จของอาชีพนักแสดงในประเทศไทย ที่ไม่ควรมองข้ามคือ ที่ปรึกษาของนักแสดง เปรียบเหมือนผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จที่คอยเป็นกำลังใจ และให้คำแนะนำที่ดี เป็นผู้ที่ใกล้ชิดและรู้จักตัวตนที่แท้จริงของนักแสดง มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจในการทำงานของนักแสดงเป็นอย่างสูง ซึ่งนักแสดงแต่ละคน ก็มีที่ปรึกษาแตกต่างกันออกไป เช่น ครอบครัว ผู้ชักนำเข้าสู่วงการบันเทิง ผู้จัดการส่วนตัว ผู้ใหญ่ในวงการบันเทิงที่นักแสดงนับถือ ฯลฯ และอีกหนึ่งปัจจัยที่เดินคู่ไปกับนักแสดง นั่นก็คือ สื่อมวลชน ซึ่งมีอิทธิพลในการกำหนดทิศทางของวงการบันเทิงไทยเป็นอย่างมาก จากการคัดเลือกข่าวสารมาเสนอข่าวต่างๆ นั้น ย่อมส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของนักแสดงในข่าว แต่การนำเสนอข่าวของสื่อในปัจจุบันมีการแข่งขันกันสูงเพราะมีสื่อหลากหลายแขนงมากขึ้น อีกทั้งแฟนคลับของนักแสดง และสิ่งสำคัญที่สุดคือ จรรยาบรรณของอาชีพนี้ จึงทำให้การนำเสนอข่าวต้องใช้ความระมัดระวังและมีความเป็นกลางมากขึ้น

จะเห็นได้ว่า ภาพลักษณ์ของนักแสดงไทยในปัจจุบันนี้ส่งผลต่อความสำเร็จในอาชีพเป็นอย่างสูง จึงควรมีการวางแผนในการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้ประชาชนรับรู้เพื่อการเปิดใจยอมรับผลงาน และสร้างความโดดเด่นให้นักแสดง ส่งผลให้เป็นตัวเลือกลำดับต้นๆ ในการว่าจ้างงาน เมื่อทำงานด้วยความรัก ก็ย่อมทำให้ผลิตผลงานที่ดี ก่อให้เกิดความสำเร็จในอาชีพนักแสดง ได้อย่างแน่นอน

กัญญพิชญ์ ปวีณา (2553) ได้ศึกษาเรื่อง การคัดเลือกและฝึกฝนนักแสดงสำหรับหนังสือสั้น ในมิติเพศวิถี โครงการ Thai Queer Short Film 1 วิทยานิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเกณฑ์ และวิธีการคัดเลือกนักแสดง ตลอดจนศึกษาแนวทางการแนะนำ และฝึกฝนนักแสดงของผู้กำกับหนังสือสั้น ในมิติเพศวิถี จำนวน 15 เรื่อง ในโครงการ Thai Queer Short Film หนังสือสั้นสี่เรื่อง # 1

ผลการวิจัยพบว่า เกณฑ์ในการคัดเลือกนักแสดงที่ผู้กำกับในโครงการเลือกใช้คือ การคัดเลือกนักแสดงจากเพศของนักแสดง, การคัดเลือกนักแสดงจากบุคลิกภายนอก, การยอมรับที่จะแสดงในบทบาทตัวละครที่มีเพศวิถีเป็นผู้มีความหลากหลายทางเพศ, คุณภาพของเสียงและการพูด, การเคลื่อนไหวและจังหวะ, การพัฒนาของความรู้สึกและอารมณ์โดยตัวละครที่ปรากฏในหนังสือสั้น จะเป็นตัวแทนของบุคคลจากเพศวิถีอื่นๆ ดังนั้น หากสามารถทำการคัดเลือกนักแสดงที่มีเพศวิถีที่มาจากมุมมองของผู้กำกับได้ ผลงานที่ออกมาจะสามารถให้ความรู้ สร้างความเข้าใจ ตลอดจนลดอคติต่อผู้มีความหลากหลายทางเพศได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้ด้วยปัญหาข้อจำกัดด้านเวลาทำให้ผู้กำกับต่างก็พยายามเลือกนักแสดงที่มีพื้นฐานทักษะ หรือประสบการณ์ด้านการแสดงอยู่ก่อนแล้วมาทำงาน

ในส่วนของการฝึกฝนนักแสดงพบว่า ผู้กำกับต้องมีการแนะนำป้อนข้อมูลที่กำกับเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องเพศวิถีให้ตรงกับนักแสดง และพยายามขจัดภาพติดตาของผู้มีความหลากหลายทางเพศจากสิ่งต่างๆ ในหัวของนักแสดงออก เพื่อให้ได้การแสดงที่ไม่เป็น Cliche ผู้กำกับในโครงการใช้วิธีส่งโครงเรื่องและบทให้นักแสดงอ่าน และอาศัยการพูดคุยกับนักแสดงก่อนเริ่มการแสดงจริง เพื่อความเข้าใจไปในทิศทางเดียวกัน และสรุปสิ่งที่ผู้กำกับต้องการในฉากนั้นๆ เพื่อให้การแสดงออกมาเป็นธรรมชาติและสมจริง

ความเข้าใจที่ถูกต้องในเรื่องของความหลากหลายทางเพศวิชิตนั้นเป็นสิ่งสำคัญในการแสดง โดยเฉพาะ เมื่อผู้กำกับหรือนักแสดงต้องทำงานกับตัวละครที่มีเพศวิถีไม่ตรงกับเพศตัวเองเพื่อการนำความรู้มาประกอบให้ได้เป็นตัวละครที่มีพลังและเป็นธรรมชาติแบบไม่จอมปลอม

กิตติพงษ์ ลีลาสุภเดช (2544) ได้ศึกษาเรื่อง ระบบอุปถัมภ์กับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ผลิตและนักแสดงละครโทรทัศน์ การวิจัยครั้งนี้เป็นวิจัยเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระบบอุปถัมภ์กับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ผลิตและนักแสดงละครโทรทัศน์ไทย แล้วเข้าใจถึงเกณฑ์ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการตัดสินใจร่วมงานกันของผู้ผลิตและนักแสดง โดยรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์เจาะลึก ผู้ผลิตและนักแสดง ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องอยู่ในกระบวนการผลิตละครโทรทัศน์

ผลการวิจัยพบว่า ความสัมพันธ์ของผู้ผลิตและนักแสดงละครโทรทัศน์ไทยมีความหลากหลายจนเกินกว่าจะสรุปเป็น โครงสร้างที่ชัดเจนได้ โดยผู้ผลิตคัดเลือกนักแสดงโดยคำนึงเกณฑ์ปัจจัยดังนี้

- 1) บุคลิกลักษณะของตัวละคร
- 2) คุณสมบัติทางการตลาด
- 3) สัญญาตามกฎหมาย
- 4) ความสามารถ
- 5) ความสามารถ
- 6) ภาพลักษณ์และภาพพจน์
- 7) ความคุ้นเคย
- 8) เชื้อไขในการร่วมงาน
- 9) ประวัติการร่วมงาน
- 10) การให้ความร่วมมืออื่นๆ และนักแสดงละครโทรทัศน์เองก็มีเกณฑ์ตัดสินใจในการรับงานแสดงดังนี้

- 10.1) สัญญาตามกฎหมาย
- 10.2) เรื่องและบทที่น่าสนใจ
- 10.3) ค่าตอบแทน
- 10.4) กำหนดเวลาถ่ายทำ
- 10.5) ประวัติการทำงาน
- 10.6) ผู้กำกับการแสดง
- 10.7) สถานที่ถ่ายทำ
- 10.8) ความคุ้นเคย
- 10.9) การส่งเสริมดูแลนักแสดง

ในส่วนของปัจจัยที่ทำให้ความสัมพันธ์แปรผันคือ 1) จำนวนผู้ผลิตมีหลายราย 2) มีนักแสดงที่สามารถทดแทนกันได้ 3) ฐานทรัพยากรของกลุ่มมี 3 ลักษณะ 1) ผู้ผลิตอุปถัมภ์นักแสดง โดยระดับการอุปถัมภ์อาจแบ่งออกเป็น 4 ระดับ 1) อุปถัมภ์ในชั้นวางแผน 2) อุปถัมภ์ในชั้นวางแผนและเตรียมการ 3) อุปถัมภ์ในชั้นวางแผนเตรียมการ และระหว่างขั้นตอน 4) อุปถัมภ์ในทุกขั้นตอน

ณัฐภรณ์ รัตนชัยวงศ์ (2547) ได้ศึกษาเรื่อง สื่อสารการแสดงแบบไม่เหมือนจริงในละครโทรทัศน์ไทยแนวเรียลลิสต์ การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพัฒนาการที่สำคัญของละครโทรทัศน์ไทยแนวเรียลลิสต์ และลักษณะการสื่อสารการแสดงแบบไม่เหมือนจริงที่ปรากฏในละครโทรทัศน์ไทยแนวเรียลลิสต์ อันเป็นลักษณะของขนบการแสดงละครไทยที่ยังคงปรากฏอยู่ในละครโทรทัศน์ปัจจุบัน ด้วยวิธีการวิเคราะห์ด้วยทฤษฎีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก

ผลการวิจัยพบว่า การนำเสนอละครโทรทัศน์แนวเรียลลิสต์ของประเทศไทยมีลักษณะการผสมผสานระหว่างแนวคิดแบบจริง (Representation) และแนวไม่เหมือนจริง (Presentation) โดยบทละครมุ่งนำเสนอประเด็นปัญหาสังคม ขณะเดียวกันก็ใช้เรื่องราวความรักและฉากตลกเข้ามาผ่อนคลายอารมณ์ให้ผู้ชม, ตัวละครที่ปรากฏมีทั้งแบบสมจริงและไม่สมจริง โดยตัวละครหลักทั้งหมดเป็นแบบสมจริง ขณะที่ตัวละครแบบไม่สมจริงมีหน้าที่เป็นสีสันความสนุกสนานของเรื่อง และสัมพันธ์กับการแสดงออกแบบมากกว่าความจริงเพื่อสร้างความตลกขบขันให้คนดู, การคัดเลือกตัวแสดงให้สำคัญกับความเหมาะสมประกอบกับความมีชื่อเสียงและรูปร่างหน้าตาที่ดึงดูดผู้ชม, การออกแบบศิลปกรรมต่างๆ เน้นความจริง โดยยังคงคำนึงถึงความสวยงามทางศิลปะการสื่อความหมายกับผู้ชมนอกจากนี้พบว่าละครโทรทัศน์ไทยแนวเรียลลิสต์ ใช้เทคนิคด้านภาพและเสียงเพื่อประโยชน์ในการเร้าอารมณ์ผู้ชมในฉากสำคัญต่างๆ แทนการนำเสนออย่างตรงไปตรงมา

เพนกวินทร์ แก้วกนกวิจิตร (2553) ได้ศึกษาเรื่อง ความสำเร็จในด้านการแสดงภาพยนตร์ของสรพงศ์ ชาตรี ในฐานะศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะการแสดง พ.ศ.2551 การวิจัยครั้งนี้เป็นงานวิจัย ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาชีวประวัติภูมิหลัง ผลงานปรัชญาทางการแสดง พัฒนาการทางการแสดง และมุมมองการทำงานในการแสดงภาพยนตร์ของสรพงศ์ ชาตรี ซึ่งเป็นงานวิจัยที่อยู่บนพื้นฐานของแนวคิดเรื่องการแสดง โดยศึกษาจากผลงานภาพยนตร์ เอกสาร และการสัมภาษณ์เจาะลึก หาข้อมูลจากบุคคลที่เกี่ยวข้อง

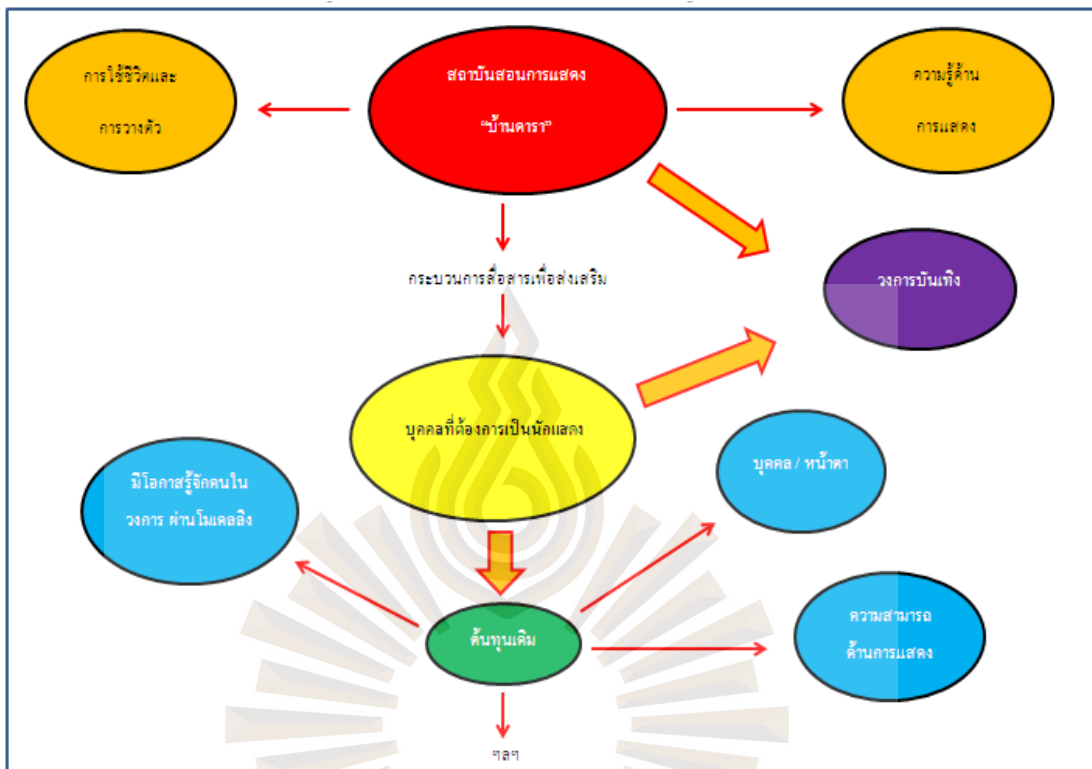
ผลการวิจัยพบว่า แม้ภูมิหลังและตัวตนสำคัญของสรพงศ์ ชาตรี จะไม่ได้ผ่านการเรียนการแสดงมาก่อน แต่สรพงศ์ก็สามารถคิดค้นวิธีการแสดงได้ด้วยตนเอง และด้วยประสบการณ์ทำงาน จึงทำให้สรพงศ์ ชาตรี ซึมซับความรู้วิธีการทางการแสดงจากตัวผู้กำกับ และนักแสดงที่มีประสบการณ์ จนในที่สุดจึงเกิดความชำนาญมากขึ้นตามลำดับ ซึ่งปรัชญาในการเข้าถึงทางการแสดงของสรพงศ์ เชื่อว่าการแสดงที่ดี จะต้องมาจากภายใน (Inner) ซึ่งเป็นการทำให้ตนเองมีความรู้สึกนึกคิด และอารมณ์แบบตัวละคร อย่างไรก็ตามด้วยประสบการณ์และความชำนาญ ทำให้สรพงศ์ ชาตรี สามารถสร้างเทคนิคการแสดงขึ้นมาด้วยตนเอง โดยมีต้องสร้างอารมณ์ จากภายในขึ้นมาก่อน แต่สามารถใช้เทคนิคความคุ้นเคยที่ตนเองได้เคยผ่านการแสดงมาก่อน มาปรับใช้การ

แสดงได้ทันที ซึ่งนักแสดงประเภทนี้ จะถูกเรียกเป็นนักแสดงผู้มีความสมดุล (Balance Actor) นอกจากนี้ประสบการณ์ ทั้งในด้านการงานและจากชีวิตจริง ยังส่งผลต่อพัฒนาการทางด้านการแสดงของสรพงศ์ ชาตรี ให้มีความเหมาะสมกับบทบาท และเป็นธรรมชาติมากขึ้น แต่ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับองค์ประกอบอื่นๆ ด้วย เช่น ระบบการสร้าง วิธีการกำกับของผู้กำกับ และบทบาทยนตร์สำหรับบทบาทที่สรพงศ์ ชาตรี ทำได้ดี และได้รับการชื่นชมมากที่สุด คือการแสดงภาพยนตร์แนวชีวิต

ส่วนเรื่องของมุมมองทางการทำงานในการแสดงภาพยนตร์นั้น สรพงศ์ ชาตรี มองว่านักแสดงที่ดี ควรจะมีความรัก ความชอบทางด้านการแสดง ความขยันหมั่นเพียร คำนึงถึงคุณภาพงาน เข้าใจชีวิต และรู้จักนำประสบการณ์ชีวิตมาปรับใช้กับการแสดง และหมั่นศึกษาหาความรู้ใหม่ๆ ด้วยการศึกษายึดหลักคำสอนพระพุทธศาสนาเป็นสิ่งสำคัญในชีวิต สรพงศ์จึงมองว่านักแสดงที่ดีควมเป็นตัวอย่างที่ดีให้กับประชาชน และรู้จักตอบแทนคุณสังคมอีกด้วย ดังนั้น การที่สรพงศ์ ชาตรี ถูกยกย่องให้เป็น ศิลปินแห่งชาติ สาขาการแสดงนั้น จึงมีความเหมาะสมเป็นอย่างยิ่ง

จากวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ผู้วิจัยเลือกมาทั้ง 8 เรื่องนั้น เป็นวิจัยที่มีเรื่องราวใกล้เคียงกับวิจัยที่ผู้วิจัยกำลังศึกษาและสนใจ ผู้วิจัยเลยนำมาเป็นแนวทางในการประกอบเนื้อเรื่องเกี่ยวกับกระบวนการสื่อสารในวงการบันเทิงของนักแสดงและครูผู้ฝึกสอน รวบรวมทั้งการสนับสนุนส่งเสริมและกระบวนการใช้เทคนิคต่างๆ เพื่อเป็นเส้นทางของการเข้าสู่วงการบันเทิงของนักแสดง

2.6 กรอบการวิจัย (Conceptual Framework)

รูปที่ 2.2 แสดงภาพกรอบแนวคิดการวิจัยของสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การสื่อสารและการส่งเสริมการเข้าสู่วงการการแสดง กรณีศึกษา สถาบันสอนการแสดงบ้านดารา” ครั้งนี้ เป็นการวิจัยคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้การสัมภาษณ์เจาะลึก การสังเกต (Observation) โดยมีวิธีการในรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1 แหล่งข้อมูล

ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะทำการรวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูลสำคัญ 2 แหล่ง ได้แก่

3.1.1 ข้อมูลเชิงเอกสาร ผู้วิจัยจะรวบรวมข้อมูลเชิงเอกสารจากสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา เช่น บทละคร ประวัติการก่อตั้ง

3.1.2 ข้อมูลจากบุคคล ในการวิจัยนี้จะทำการเก็บข้อมูลจากบุคคลโดยการสัมภาษณ์และการสังเกตใน 3 ส่วนสำคัญ ได้แก่ 1) โรงเรียน/ครู 2) ผู้เรียน 3) กระบวนการเรียนการสอน

3.1.3 ข้อมูลจากสื่ออื่นๆ ได้แก่ ข้อมูลจากเว็บไซต์ที่เกี่ยวข้องเฟสบุ๊ก (Facebook) การสนทนาผ่านไลน์ (Line) ที่สะท้อนถึงการสื่อสารเพื่อการสอนและส่งเสริมการเข้าสู่วงการบันเทิง

3.2 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

งานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ออกแบบวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

3.2.1 ทำการสัมภาษณ์ครูผู้ฝึกสอนการแสดงและครูผู้ช่วย รวม 2 คน ได้แก่ 1) นางสาวทรงพร ณ บางช้าง 2) นายอรุโณทัย เคนตรี

โดยประเด็นคำถามที่จะใช้ในการสัมภาษณ์ครูผู้ฝึกสอนการแสดงบ้านดารา ได้แก่

- 1) ลักษณะทางประชากรศาสตร์ ชื่อ เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ

2) ครูมีวิธีหรือกระบวนการสื่อสารการสอนการแสดงอย่างไรให้นักเรียนมีความเข้าใจและสามารถปฏิบัติ หรือแสดงออกมาได้สมจริงและสามารถนำไปใช้ในการแสดงละคร และภาพยนตร์ในวงการบินทั้งได้ครับ?

3) ครูมีวิธีหรือเกณฑ์อะไรในการส่งเสริมให้นักเรียนการแสดงมีโอกาสเข้าสู่วงการบันเทิง?

4) ครูมีวิธีการสอนในเรื่องการใช้ชีวิตหรือมารยาทในกองถ่ายอย่างไรให้นักเรียนการแสดงสามารถนำไปใช้และอยู่ในวงการได้ยาวนานและประสบความสำเร็จในอาชีพนักแสดง?

5) ในฐานะที่ครูเป็นผู้ฝึกสอนการแสดงของบ้านดารา ครูให้คำนิยามของคำว่า บ้านดารา ว่าอย่างไร?

6) ครูมีวิธีการจัดการค่าใช้จ่าย และการดูแลนักเรียนที่มีทุนทรัพย์น้อยอย่างไร ฯลฯ

3.2.2 ทำการสัมภาษณ์นักเรียนการแสดง สถาบันสอนการแสดงบ้านดารา เปิดทำการสอนมาได้ 3 ปี จึงมีผู้เข้ามาเรียน 2 ประเภท คือ 1) ผู้ที่เข้ามาเรียนไม่น้อยกว่า 2 ปี และปัจจุบันยังเข้ามาเรียนอย่างต่อเนื่อง 2) ผู้เข้ามาใหม่อย่างต่ำ 6 เดือน ซึ่งผู้วิจัยจะทำการสัมภาษณ์ทั้ง 2 ประเภท รวมจำนวน 10 คน

โดยประเด็นคำถามที่จะใช้ในการสัมภาษณ์นักเรียนการแสดง มีดังนี้

1) ลักษณะทางประชากรศาสตร์ ชื่อ เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ
2) ทำไมคุณถึงเลือกเรียนการแสดงกับบ้านดารา?/คุณมีความรู้สึกอย่างไรเมื่อเรียนการแสดงกับบ้านดารา?

3) เรียนอะไรในสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา

4) คุณคิดว่ากระบวนการสื่อสารการสอนการแสดงของครูช่วยให้คุณพัฒนาทักษะและเทคนิคทางการแสดงได้มากน้อยเพียงใด?

5) คุณคิดว่าครูมีส่วนช่วยส่งเสริมและสนับสนุนให้คุณเดินเข้าสู่วงการบันเทิงมากน้อยเพียงใด?

6) คุณคิดว่าการใช้ชีวิตและมารยาทในวงการบันเทิงมีความสำคัญหรือไม่ และบ้านดาราให้ความรู้กับคุณในเรื่องนี้อย่างไร?

7) ในฐานะที่คุณเป็นนักเรียนการแสดงของบ้านดารา คุณให้คำนิยามของคำว่า บ้านดารา ว่าอย่างไร? ฯลฯ

3.2.3 ทำการสังเกตแบบมีส่วนร่วม ในฐานะที่ผู้วิจัยก็เรียนอยู่ในสถาบันสอนการแสดงบ้านคารา จึงสามารถใช้ในการสังเกตแบบมีส่วนร่วม โดยจะทำการสังเกตผู้ที่เข้าเรียนไม่น้อยกว่า 2 ปี และผู้ที่เข้าเรียนอย่างต่ำ 6 เดือน ซึ่งจะทำให้ได้ข้อมูลในเชิงลึก

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เนื่องจากงานวิจัยนี้เป็นการวิจัยวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ ดังนั้น ตัวผู้วิจัยจึงเป็นเครื่องมือสำคัญในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยจึงมีการเตรียมตัวดังนี้

3.3.1 เตรียมความเข้าใจในโจทย์วิจัยและประเด็นที่จะศึกษา และเตรียมเรื่องกรณีศึกษาในการสัมภาษณ์

3.3.2 เตรียมคำถามในการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกและการสังเกต

3.3.3 เตรียมอุปกรณ์ที่ใช้ในการสัมภาษณ์ ได้แก่ เครื่องบันทึกเสียง กล้องบันทึกภาพ เป็นต้น

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยจะทำการรวบรวมข้อมูลจากที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้นเพื่อมาทำการวิเคราะห์โดยใช้การตีความ (Interpretation) โดยใช้กรอบแนวคิด ทฤษฎี ที่ได้ทบทวนวรรณกรรมไว้ในบทที่ 2 โดยจะทำการวิเคราะห์ในประเด็นต่างๆ ดังนี้

3.4.1 ประวัติการก่อตั้งของสถาบันสอนการแสดงบ้านคารา

3.4.2 ลักษณะเฉพาะของสถาบันสอนการแสดงบ้านคาราที่แตกต่างจากโรงเรียนสอนการแสดงอื่นๆ

3.4.3 การสื่อสารเนื้อหาความรู้ด้านการแสดงที่สถาบันสอนการแสดงบ้านคาราทำการสอนให้แก่นักเรียน

3.4.4 การสื่อสารความรู้ด้านการใช้ชีวิตในวงการบันเทิง

3.4.5 ความรู้อื่นๆ

3.5 การนำเสนองานวิจัย

การนำเสนอข้อมูลผลการศึกษาค้างนี้ ผู้วิจัยจะใช้วิธีการนำเสนอข้อมูลประกอบกับการวิเคราะห์ผ่านแนวความคิดที่นำมาประกอบการศึกษา โดยผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลในรูปแบบพรรณนา โดยแบ่งการนำเสนอข้อมูลออกเป็นประเด็นสำคัญ 2 ส่วนใหญ่ ๆ ดังนี้

3.5.1 ลักษณะเฉพาะของการสื่อสารเพื่อสอนและส่งเสริมการเข้าร่วมการบันเทิงของสถาบันสอนการแสดงบ้านคารา

3.5.2 วิเคราะห์เนื้อหาที่สอนและส่งเสริมนักแสดงให้เข้าร่วมการบันเทิง ทั้งในด้าน ความรู้ด้านการแสดง และความรู้ในการใช้ชีวิตในวงการบันเทิง

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ในบทที่ 4 นี้ ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ

- 4.1 ประวัติความเป็นมาของสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา
- 4.2 วิเคราะห์คุณลักษณะของสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา
- 4.3 กระบวนการสื่อสารเพื่อส่งเสริมการเข้าสู่วงการบันเทิงของนักแสดง โดยมีรายละเอียดดังนี้

4.1 ประวัติความเป็นมาของสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา

จากการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับประวัติผู้ก่อตั้ง สถาบันสอนการแสดงบ้านดารา พบว่า นางสาว ทรงพร ณ บางช้าง (ชื่อเล่น : หน้อย หรือครูหน้อย, เกิดเมื่อวันที่ 24 กันยายน พ.ศ. 2505) เป็นบุตรของ นายอเนก ณ บางช้าง กับ นางกรวิณี ณ บางช้าง ครูหน้อยอาศัยอยู่กับคุณย่าเล็ก เรา เสขะนันท์ และคุณปู่ (หลวงสำเร็จ วรรณกิจ) ผู้แต่งหนังสือนิทานร้อยบรรทัด เช่น เด็กเอ๋ยเด็กดี ฯลฯ หลวงสำเร็จ วรรณกิจ มีลูกบุญธรรม 2 คน หญิง 1 ชาย 1 หนึ่งในนั้นคือ คุณพ่อของครูหน้อย หรือ นายอเนก ณ บางช้าง นั่นเอง (facebook ครูหน้อย บ้านดารา สถาบันสอนการแสดง, 2015)

ในวัยเด็กตอนอายุ 7 ขวบ ครูหน้อยฝันอยากเป็นนางงาม อยากเป็นดารา ในตอนนั้นครูหน้อยมีไอดอล หรือดาราในดวงใจ คือ มิตร ชัยบัญชา ซึ่งครูหน้อยกล่าวว่า

“สักวันหนึ่งเขาจะต้องเป็นดาราให้ได้” (ทรงพร ณ บางช้าง, การสื่อสารส่วนบุคคล, 27 ธันวาคม 2558)

จากคำกล่าวข้างต้น สะท้อนให้เห็นว่าครูหน้อยมีใจรักในด้านการแสดงและมีความมุ่งมั่นที่จะเป็นดารา ซึ่งความที่มี “ใจรัก” นี้ จึงเป็นต้นทุนอย่างหนึ่งในตัวของครูหน้อยที่จะทำให้เข้าสู่วงการแสดงเมื่อโตขึ้น

แม้ว่าในสมัยนั้นโทรทัศน์ยังไม่เป็นที่นิยม เพราะมีราคาแพง คนในยุคนั้นเลยเลือกที่ฟังวิทยุ ครุหน้อยอาศัยอยู่กับคุณย่า คุณย่าชอบฟังละครวิทยุ เพราะจะให้ไปดูทีวีก็คงจะไม่ได้เพราะคุณย่าดาบอดทั้ง 2 ข้าง คุณย่าของครุหน้อยจึงฟังละครวิทยุแทนการดูละครทีวี สมัยนั้นบ้านใครมีทีวีขาวดำ ถือว่ามีฐานะดี

“ครุหน้อยสมัยนั้นมีทีวีแต่ไม่ค่อยได้ดู เพราะคุณย่าบังคับให้นอนเร็ว ครุหน้อยจึงไปนอนฟังละครวิทยุแทน เมื่อฟังทุกวันก่อนนอน ครุหน้อยก็รู้สึกชอบ ฟังแล้วอยากเป็นดารา อยากเป็นนางเอก พอได้ฟังบ่อยๆ ครุหน้อยก็มาเล่นเอง ฝึกพูดเอง พูดตามที่เขาเล่นในละครวิทยุ” (ทรงพร ณ บางช้าง, การสื่อสารส่วนบุคคล, 27 ธันวาคม 2558)

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น วิเคราะห์ได้ว่า ครุหน้อยเป็นคนที่มีความมุ่งมั่น ขยัน อดทน และมีการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างไม่ย่อท้อ มีการฝึกฝนการแสดงจากละครวิทยุ ซึ่งเป็นการสะสมต้นทุนด้านความรู้ความสามารถในการแสดงที่เรียนรู้จากละครวิทยุ หรือที่บูร์ดิเยอเรียกว่า Embodies Form เป็นทุนทางวัฒนธรรมประเภทหนึ่ง que แสดงถึงความสามารถของปัจเจกบุคคลที่จะแปลงไปเป็นทุนอื่นๆ ได้ ซึ่งครุหน้อยใช้เป็นทุนที่แปลงไปเป็นทุนด้านเศรษฐกิจในเวลาต่อมาเมื่อเข้าสู่วงการแสดง และแปลงทุนเศรษฐกิจมาเป็นทุนวัฒนธรรมและทุนทางสังคมอื่นๆ จนกระทั่งเปิดเป็นโรงเรียนสอนการแสดงบ้านดารา

ต่อมาคุณแม่ของครุหน้อย เปิดร้านเสริมสวย และร้านตัดเสื้อผ้า เมื่อครุหน้อยเห็นว่าที่บ้านมีเสื้อผ้าเยอะ เลยเอาเสื้อผ้ามาเล่น แต่งเป็นดารา เล่นไปตามภาษาเด็ก เอลิปติกมาทา แต่งหน้าทำผมเล่นเป็น เพชรา เขารายชัวร์ ซึ่งการที่แม่ของครุหน้อยมีร้านเสริมสวย ก็เป็นต้นทุนทางเศรษฐกิจและทุนวัฒนธรรมที่ครุหน้อยสะสมได้เพิ่มเติม

ต่อมาเมื่อเริ่มโตเป็นวัยรุ่น โทรทัศน์เริ่มมีมากขึ้นทั้งจอขาวดำและจอสี หาซื้อได้ง่ายขึ้น โทรทัศน์จึงเป็นที่นิยมมากขึ้น ก็มีโอกาสดูละคร

“ด้วยความชื่นชอบและอยากเป็นดารา ครุหน้อยจึงชวนเพื่อนๆ มาเล่นกันตามอย่างในละคร และคิดว่าสักวันต้องเป็นดาราให้ได้” (ทรงพร ณ บางช้าง, การสื่อสารส่วนบุคคล, 27 ธันวาคม 2558)

จากข้อมูลข้างต้น สะท้อนให้เห็นว่าทักษะด้านการแสดงของครุหน้อยมีการสะสมมาตั้งแต่เด็ก และสะสมอย่างต่อเนื่อง ซึ่งกลายเป็นต้นทุนให้ครุหน้อยเข้าสู่วงการแสดงและกลายเป็นครูสอนการแสดงในเวลาต่อมา

นอกจากนี้ คุณป้ามารศรี ณ บางช้าง ซึ่งเป็นนักแสดง เป็นคุณป้าของครุหน้อย เท่ากับครุหน้อย เป็นสายเลือดนักแสดงอยู่แล้ว หรือกล่าวได้ว่าอยู่ในครอบครัวและสภาพแวดล้อมที่เห็นการแสดงอยู่เสมอ ต่อมาครุหน้อยเข้าศึกษาในระดับปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยรามคำแหง คณะรัฐศาสตร์

ต่อมา ครุหน้อยประกวดได้รับรางวัล “มิสจันท์สว่าง” จึงได้เป็นพิธีเซ่นเตอร์และวิทยากรให้กับบริษัทจันท์สว่าง ไปบรรยายทั่วประเทศ ต่อมาครุหน้อยไปประกวดอีกหลายเวที และรับจ้างประกวดนางงามในอีกหลายเวที เช่น มิสฟิลิปส์ มิสสโรรักษ์ เป็นต้น ซึ่งการได้รับรางวัลจากการประกวดของครุหน้อย สะท้อนให้เห็นว่าครุหน้อยมีความสวยเป็นต้นทุน ที่ส่งผลให้เข้าสู่วงการแสดงได้ในเวลาต่อมา

รูปที่ 4.1 แสดงภาพครุหน้อยรับตำแหน่งมิสสโรรักษ์ ในการประกวดมิสสโรรักษ์ ประจำปี 2542

ที่มา : facebook ครุหน้อย บ้านดารา สถาบันสอนการแสดง, 2015

ในขณะที่เดินสายประกวดอยู่ช่วงหนึ่ง ก็มีพิธีกรบนเวทีประกวดท่านหนึ่งได้ชักชวนให้เข้าไปเล่นละคร โดยให้ไปเรียนการแสดงที่กันตนา เป็นรุ่นแรกของกันตนา ต่อมาได้รับโอกาสจาก คุณไพรัช สัจวรบุตร (พ่อหรั่ง) ให้มาเล่นละครที่บริษัทสามเศียร ต่อมาคุณไพรัชเห็นแวว ทำให้ได้เข้ามาเล่นเป็นตัวเดินเรื่อง ในเรื่องปลาบู่ทองเป็นเรื่องแรก และได้เล่นละครมาหลายเรื่องจนถึงทุกวันนี้ ดังที่นางสาวทรงพร ณ บางช้าง ให้ข้อมูลว่า

“ความจริงแล้วคุณพ่อของครูนั่นอยากให้เป็นดารานักแสดงอยู่แล้ว เพราะนามสกุล ณ บางช้าง มีสายเลือดทางด้านการศึกษาอยู่แล้ว เลยอยากเห็นลูกเล่นละครในทีวี ต่อมาทางบริษัทสามเศียรเห็นแววว่ามีประสบการณ์ เลยให้มาสอนดาราในกองถ่าย ครูสอนที่สามเศียรได้ 3 เดือน แล้วออกมาเปิดโรงเรียนสอนการแสดงเป็นของตัวเอง คือ สถาบันสอนการแสดงบ้านดารานั่นเอง สาเหตุที่ออกจากการศึกษาที่สามเศียรเพราะ อยากออกมาเปิดสอนเป็นของตัวเอง เนื่องจากครูเองนั้นเปิดร้านอาหารอยู่แล้ว เห็นว่ามีพื้นที่ว่าง เลยอยากเปิดสอนการแสดงไปด้วย ค่าสมัครในช่วงแรก 100 บาทตลอดชีพ ค่าน้ำค่าไฟครั้งละ 20 บาท เปิดครั้งแรกมีคนมาเรียนประมาณ 40 คน แล้วก็มีคนมาสมัครเรื่อยๆ จนถึงปัจจุบัน” (ทรงพร ณ บางช้าง, การสื่อสารส่วนบุคคล, 27 ธันวาคม 2558)

รูปที่ 4.2 นางสาวทรงพร ณ บางช้าง (ครูน้อย) ผู้ก่อตั้งสถาบันสอนการแสดงบ้านดารานี้
ที่มา : facebook ครูน้อย บ้านดารา สถาบันสอนการแสดง, 2015

ต่อมานางสาวทรงพร ณ บางช้าง (ครูหน้อย) ได้ก่อตั้งสถาบันสอนการแสดงบ้านคาราขึ้นมา โดยก่อนหน้านี้ครูหน้อยเคยสอนอยู่ที่โรงเรียนสอนการแสดงของ บริษัทสามเศียร จำกัด เป็นเวลา 3 เดือน แล้วจึงออกจากการสอนการแสดงที่บริษัทสามเศียร จำกัด มาเปิดสถาบันสอนการแสดงเป็นของตัวเอง เพราะตนเองได้เปิดร้านอาหารอยู่แล้ว เห็นว่ามีพื้นที่ว่าง เลยอยากเปิดสอนการแสดงไปด้วย เลยออกมาเปิดโรงเรียนสอนการแสดงเป็นของตัวเอง

แรกเริ่มสถาบันสอนการแสดงบ้านคาราไม่ได้เป็นโรงเรียนสอนการแสดง แต่เป็น “ชมรมบ้านคารา” จัดกิจกรรมสำหรับคนที่สนใจอยากเรียนการแสดง โดยมีการเรียนการสอนฟรีไม่คิดค่าใช้จ่ายใดๆ แต่ผลตอบรับที่ตามมา มีจำนวนผู้เข้ามาเรียนเยอะขึ้น ค่าใช้จ่ายในการเรียนการสอนและค่าน้ำค่าไฟไม่เพียงพอ ทางชมรมบ้านคาราจึงขอเก็บค่าน้ำค่าไฟ คนละ 20 บาท และเปลี่ยนจากชมรมมาเป็น “สถาบันสอนการแสดงบ้านคารา” โดยเก็บค่าสมัครในรุ่นแรก 100 บาท สามารถเรียนได้ตลอดชีพ และจ่ายค่าน้ำค่าไฟครั้งละ 20 บาททุกครั้งที่มาเรียน มีการก่อตั้งสถาบันอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 9 มิถุนายน 2556

บ้านคาราเปลี่ยนสถานที่การเรียนการสอนมาแล้วถึง 3 ครั้ง แรกเริ่มใช้พื้นที่ในห้องเล็กๆ ของร้านอาหารบ้านคาราในการตั้งชมรมบ้านคารา รองรับคนได้ 40 คน บ้านคาราแรกเริ่มตั้งอยู่ที่ถนนรามอินทรา ซอย 93 เขตคันนายาว กรุงเทพมหานคร 10230 ต่อมาจำนวนนักเรียนมากขึ้นจึงสร้างห้องเรียนขึ้นมาใหม่ติดกับร้านอาหารบ้านคารารอง รองรับนักเรียนได้ประมาณ 300 คน สถาบันบ้านคาราจึงเปิดที่นี่เป็นเวลา 1 ปี

ต่อมาผลตอบรับดีขึ้นบวกกับค่าสมัครเรียนมีราคาถูกและจ่ายครั้งเดียวเรียนได้ตลอดชีพ จึงมีคนสนใจเข้ามาเรียนมากเกินกว่า 300 คน ในปี พ.ศ. 2558 จึงย้ายไปเปิดสถาบันสอนการแสดงที่ห้างเดอะคอมปาว ซอยรามอินทรา 108 โดยเช่าพื้นที่ของห้างเปิดเป็นสถานที่สอนการแสดง สามารถรองรับจำนวนนักเรียนได้ประมาณ 500 – 1,000 คน สอนอยู่ที่นี่ได้ 1 ปี ก่อนจะไปซื้อที่เพื่อสร้างเป็นศูนย์การเรียนรู้บ้านคารา และใช้เวลาในการสร้างศูนย์การเรียนรู้บ้านคาราประมาณ 1 ปี

ต่อมาได้ย้ายไปสถานที่ใหม่ ในปี พ.ศ. 2559 – ปัจจุบัน โดยสถานที่ใหม่ของบ้านคาราในปัจจุบันตั้งอยู่ที่ บ้านเลขที่ 4 ซอยพระยาสุเรนทร์ 5 (รามอินทรา 109) แขวงบึงชน เขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร 10510 และระหว่างที่ผู้วิจัยกำลังทำวิจัยอยู่นั้น ในปี พ.ศ. 2559 บ้านคาราได้เปลี่ยนชื่อใหม่ จากสถาบันสอนการแสดงบ้านคารา เป็น “ศูนย์การเรียนรู้การแสดงบ้านคารา” เมื่อจำนวน

นักเรียนมากขึ้นอย่างต่อเนื่องทางสถาบันสอนการแสดงบ้านดาราจึงปรับค่าเรียนใหม่อีกครั้ง โดยค่าน้ำค่าไฟ 20บาท ทุกครั้งที่มาเรียนยังคงเหมือนเดิม แต่ค่าสมัครเข้าเป็นนักเรียนการแสดงจาก 300 บาท เพิ่มขึ้นเป็น 500 บาท มาจนถึงปัจจุบัน และยังคงให้เรียนตลอดชีพ ดังที่ นางสาวทรงพร ณ บางช้าง ดังข้อมูลที่ว่า

“ครูรักอาชีพนี้มาก และมั่นใจว่า ครูถ่ายทอดได้ และมีแหล่งงานมากมายที่พร้อมสนับสนุนนักเรียนการแสดงเข้าสู่วงการบันเทิง จึงนำโอกาส นำสิ่งที่ดีมาแบ่งปัน บ้านดาราก็คือ บ้านแม่ครู บ้านแห่งความฝันของครู บ้านที่มีรัก มีความอบอุ่น มีความเมตตา โอบอ้อมอารีต่อคนที่ขาดสิ่งนี้ มีดวงสว่างไป เป็นครูแนะแนวให้คำปรึกษา แนะนำชีวิต ไม่เฉพาะทางการแสดง อยากให้คนที่ทุกข์มีทางเดิน ทางออกของปัญหาของชีวิตที่มีความสุข คือพร้อมเป็นเพื่อน เป็นที่คลายทุกข์ ครูคือนักแสดง แต่คนส่วนใหญ่ฟังกัน เรียกกันแล้วเข้าใจ คือ ดารานั้นแหละ ครูใช้ชีวิตติดดิน คนเข้าถึง เข้าใจคนทุกคนทุกวัย ชอบมองคนที่ดวงตา เพราะในนั้นทุกคนมีสิ่งที่คิดมากมาย” (ทรงพร ณ บางช้าง, การสื่อสารส่วนบุคคล, 4 พฤษภาคม 2558)

รูปที่ 4.3 แสดงภาพการเรียนการสอนการแสดงของบ้านดาราในวันที่ 12 พฤษภาคม 2556

ที่มา : facebook ครูหน้อย บ้านดารา สถาบันสอนการแสดง, 2015

รูปที่ 4.4 แสดงภาพของบ้านดาราในปัจจุบัน

ที่มา : facebook ครูหน้อย บ้านดารา สถาบันสอนการแสดง, 2015

จากที่กล่าวมาเกี่ยวกับประวัติการก่อตั้งสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา ทั้งหมดข้างต้น สะท้อนให้เห็นที่มาของการก่อตั้งสถาบันที่เกิดจากแรงบันดาลใจของครูหน้อย ผสมผสานกับต้นทุนด้านเศรษฐกิจในเรื่องฐานะความเป็นอยู่ ทุนวัฒนธรรมที่มีการสะสมด้านความรู้และทักษะในการแสดงมาตั้งแต่เด็ก ตลอดจนทุนด้านความสวยที่ติดตัว ซึ่งต้นทุนทั้งหมดที่กล่าวมาเป็นไปตามแนวคิดเรื่องทุนของ บูร์ดิเยอ ซึ่งนักวิจัยได้ใช้เป็นกรอบในการวิเคราะห์เพื่อให้เห็นที่มาของการก่อตั้งสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นให้ผู้ที่สนใจเข้าสู่วงการแสดงใช้เป็นบันไดขั้นแรกนำไปสู่การเรียนรู้และฝึกฝนเพื่อเข้าสู่วงการแสดงในเวลาต่อมา และในลำดับต่อไปผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ให้เห็นถึงคุณลักษณะของสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา เพื่อให้เกิดความเข้าใจถึงจุดแข็งที่สำคัญที่ส่งผลให้คนเข้ามาเรียน ณ สถาบันแห่งนี้ ตลอดจนเพื่อทำความเข้าใจถึงคุณลักษณะของสถาบันสอนการแสดงบ้านดาราในลำดับต่อไป

4.2 วิเคราะห์คุณลักษณะของสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา

ในการวิเคราะห์คุณลักษณะของสถาบันสอนการแสดงบ้านดารานั้น ผู้วิเคราะห์จะแบ่งคุณลักษณะของสถาบันสอนการแสดงบ้านดาราออกเป็น 9 คุณลักษณะ ดังนี้

4.2.1 โครงสร้างของสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา

ปัจจุบันสถาบันสอนการแสดงบ้านคารา มีนางสาวทรงพร ณ บางช้าง เป็นครูผู้ฝึกสอนการแสดงและควบคุมดูแลระบบการสมัครของนักเรียนที่เข้ามาใหม่ และคอยดูแลสอดส่องประวัติของนักเรียนทุกคน เพื่อจะได้ดูแลอย่างทั่วถึง ในกรณีที่นักเรียนคนใดสนใจอยากเรียนการแสดง แต่ขาดทุนทรัพย์ในการสมัคร นักเรียนคนนั้นก็จะได้รับฟรี และจะมีการดูแลนักเรียนทุกคนเป็นอย่างดี จนกว่านักเรียนจะมีพัฒนาการทางด้านการแสดงอยู่ในเกณฑ์ที่ดี และสามารถรับงานได้ ดังที่ นางสาวทรงพร ณ บางช้าง ดังข้อมูลที่ว่า

“การช่วยคนด้วยเงินหรือวัตถุ มันไม่ยาวนาน แต่การที่เราสอนให้คนฝึกฝนความสามารถที่อยู่ในตนเอง แล้วใช้ความสามารถ สติปัญญา แสดงออกมา มันยาวนานมากกว่า “นักแสดง” เป็นอาชีพที่ดี สามารถหาเงินหลักร้อยสู่เลขเจ็ดหลัก ได้ เช่น บนเส้นทางที่ครูเดิน และตั้งใจ จนเป็นนักแสดงมืออาชีพ อย่างที่ครูเป็น ครูมั่นใจว่า คนทุกคนที่รัก และชื่นชอบอาชีพนี้ แต่ไม่มีโอกาส เพราะค่าเรียนแพง ครูจึงเปิดโอกาสที่ดีให้คนที่มีความฝัน ได้มีโอกาสได้เรียนการแสดง และได้ทำงานในวงการบันเทิงจริงๆ โดยไม่ตกเป็นเหยื่อ โดนหลอกเงิน เสียทั้งกายและใจ ฯลฯ มากมาย” (ทรงพร ณ บางช้าง, การสื่อสารส่วนบุคคล, 12 มีนาคม 2558)

จากข้อมูลข้างต้น สะท้อนให้เห็นว่า ทางสถาบันสอนการแสดงบ้านคารา หรือครูหน้อย เป็นผู้มีจิตสาธารณะ และเล็งเห็นถึงรายได้ในอาชีพการแสดง จากเงินหลักร้อยไปสู่เลขเจ็ดหลัก จึงอยากที่จะช่วยบุคคลที่มีความสนใจทางด้านการแสดง ได้มีโอกาสได้เรียนการแสดงและฝึกฝนเพื่อเข้าสู่วงการแสดงต่อไป

และนอกจากนี้ทางสถาบันสอนการแสดงบ้านคารา ยังมีหน้าที่คัดตัวนักเรียนเพื่อส่งให้กับค่ายละครต่างๆ หรือบางครั้งจะติดต่อให้ทางผู้จัดหรือผู้กำกับเข้ามาคัดตัวนักแสดงเองถึงบ้านคารา ตลอดจนเพื่อทำความเข้าใจถึงวิสัยทัศน์ของสถาบันสอนการแสดงบ้านคาราในลำดับต่อไป

4.2.1.1 วิสัยทัศน์ (Vision)

สถาบันสอนการแสดงบ้านคารา มุ่งเน้นการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีพัฒนาการครบทั้ง 5 ด้าน คือ ร่างกาย จิตใจ อารมณ์ มารยาท และ สังคม มีความคิดสร้างสรรค์ มีจินตนาการทางด้านการแสดง กล้าแสดงออก เน้นความเป็นเลิศทางด้านการแสดง มีคุณธรรม จริยธรรม พร้อมทั้งบุคลากร มีความสามารถในการสอนวิชาต่างๆ ที่ทางสถาบันเปิดสอนให้กับนักเรียน และครู

ทุกคนพร้อมจะสอนด้วยจิตสาธารณะ ดังที่ นายอรุ โณทัย เค้นตรี ครูผู้ฝึกสอนการแสดงของสถาบันสอนการแสดงได้ให้ข้อมูลที่ว่า

“หลายคนไม่รู้ว่าที่นี่เป็นอย่างไร ที่นี่ไม่เหมือนที่อื่น แต่ครูมาที่นี่ด้วยใจ อยู่ที่นี่ด้วยใจ สอนเด็กทุกคนด้วยจิตอาสา สอนด้วยความรัก ครูรักครูที่นี่ทุกคน รักเด็กทุกคนเหมือนเป็นพี่น้องจริงๆ ถ้าจะพูดถึงเรื่องเงินหรือค่าใช้จ่ายของที่นี่มันไม่พอหรอก แต่ที่นี่อยู่กันแบบครอบครัว ช่วยอะไรกัน ได้ก็ช่วยกัน ใครก็ตามที่มาที่นี่ จงภูมิใจเถอะว่า ที่นี่เป็นสถาบันที่ดีและมีค่าใช้จ่ายที่ถูกที่สุดในประเทศไทย” (อรุ โณทัย เค้นตรี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 27 มีนาคม 2558)

จากข้อมูลข้างต้น สะท้อนให้เห็นว่า ทางสถาบันสอนการแสดงบ้านคารา มีวิสัยทัศน์และเป้าหมายที่จะอบรมสั่งสอนให้ผู้เรียน กล้าแสดงออก เน้นความเป็นเลิศทางด้านการแสดง มีคุณธรรม จริยธรรม และเปิดสถาบันสอนการแสดงโดยไม่เน้นเชิงพาณิชย์ เพื่อเปิดโอกาสให้บุคคลที่มีความสนใจทางด้านการแสดง และบุคคลที่สนใจ แต่ขาดทุนทรัพย์ ได้มีโอกาสได้เรียนการแสดง และฝึกฝนเพื่อเข้าสู่วงการบันเทิง ตลอดจนเพื่อทำความเข้าใจถึงหลักเกณฑ์ของสถาบันสอนการแสดงบ้านคาราในลำดับต่อไป

4.2.1.2 โครงสร้างของครูผู้ฝึกสอนการแสดงของสถาบันสอนการแสดงบ้านคารา

รูปที่ 4.5 แสดงภาพโครงสร้างของครูผู้ฝึกสอนการแสดงของสถาบันสอนการแสดงบ้านคารา

ที่มา : facebook ครูหน้อย บ้านคารา สถาบันสอนการแสดง, 2015

จากข้อมูลข้างต้นเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ของครูผู้ฝึกสอนในแต่ละวิชาตามโครงสร้างของครูผู้ฝึกสอนการแสดงของสถาบันสอนการแสดงบ้านคารานั้น ครูทุกคนมีหน้าที่คอยฝึกสอนนักเรียนการแสดงตามหลักสูตรวิชาที่ได้วางไว้ โดยครูผู้ฝึกสอนในแต่ละวิชานั้น ผ่านการคัดเลือกจากนางสาวทรงพร ณ บางช้าง ผู้ก่อตั้งสถาบันสอนการแสดงบ้านคารา จึงมั่นใจได้ว่าครูผู้ฝึกสอนทุกคนมีประสบการณ์ตามเกณฑ์ที่ นางสาวทรงพร ณ บางช้าง ผู้ก่อตั้งสถาบันได้วางไว้คือ ครูทุกคนจะต้องทำงานกันเป็นทีม สามารถสอนแทนกันได้ทุกวิชาในกรณีที่ครูผู้ฝึกสอนในวิชานั้นๆ ติดภารกิจไม่สามารถมาสอนได้ โดยมีบทบาทหน้าที่ในการสอนดังข้อมูลต่อไปนี้

1) นางสาวทรงพร ณ บางช้าง (ครูหน้อย) ผู้อำนวยการศูนย์การเรียนรู้บ้านคารา ทำหน้าที่จัดหานักแสดงและเป็นครูผู้ฝึกสอนการแสดง

2) นายอรุโณทัย เค่นตรี (ครูบั้ง) อาชีพนักแสดงอิสระ มีประสบการณ์ด้านการแสดงและนักแสดงคิวบู่มากกว่า 20 ปี และปัจจุบันเป็นครูผู้ฝึกสอนวิชาการแสดงและวิชาคิวบู๊ (Action) ของบ้านคารา เข้ามาเป็นครูที่บ้านคาราโดยการชักชวนของนางสาวทรงพร ณ บางช้าง

3) นางสาวบุศรา จารุธาดา (ครูหมวย) อาชีพนักร้องอิสระและครูสอนร้องเพลง เข้ามาเป็นครูที่บ้านคาราโดยการชักชวนของนางสาวทรงพร ณ บางช้าง และระหว่างการทำวิทยานิพนธ์ปัจจุบันนางสาวบุศรา จารุธาดา ได้ขอลาออกไปเปิดโรงเรียนสอนร้องเพลงเป็นของตัวเอง และมีครูสอนร้องเพลงคนใหม่ คือครูต้นส้มมาสอนแทน

4) นางชนัญญ์ณัชญ์ แวประคิษฐ์ (ครูต้นส้ม) เป็นครูสอนร้องเพลงที่มาแทนครูหมวย ครูต้นส้มมีอาชีพเป็นนักร้องอิสระและมีโรงเรียนสอนร้องเพลงเป็นของตัวเองมาก่อน แต่ภายหลังเส้นเสียงอักเสบจนต้องหยุดสอนไประยะหนึ่งก่อนจะมาเป็นครูสอนร้องเพลงที่บ้านคาราก่อนหน้านี้นี้ครูต้นส้มเคยเป็นนักเรียนการแสดงของสถาบันสอนการแสดงบ้านคารามาก่อน ก่อนที่ครูหน้อยจะชักชวนมาเป็นครูสอนร้องเพลงที่บ้านคารามาจนถึงปัจจุบัน

5) นายสุรชัย กริม (ครูมาร์ค) ครูผู้ฝึกสอนเดินแบบและเดินร่า เข้ามาเป็นครูที่บ้านคาราโดยการชักชวนของนางสาวทรงพร ณ บางช้าง และระหว่างการทำวิทยานิพนธ์ ปัจจุบันนายสุรชัย กริม ได้ขอลาออก และมีครูสอนเดินแบบคนใหม่ คือครูตู้เซฟมาสอนแทน

6) นายฐากร วุฑฒิโชติ (ครูเต๋อ) ครูผู้ฝึกสอนเต้น (Basic Pop Jazzy Dance) เข้ามาเป็นครูที่บ้านคาราโดยการชักชวนของนางสาวทรงพร ณ บางช้าง

7) นายสมรภัฏ เอ็มสรรพ (ครูตู้เซฟ) ครูผู้ฝึกสอนเต้นและสอนเดินแบบคนใหม่ล่าสุด ซึ่งเข้ามาสอนแทนครูมาร์ค และมีครูหน้อยเป็นผู้ชักชวนเข้ามาเป็นครูสอนเต้นและเดินแบบ เนื่องจากก่อนหน้านี้นี้ครูตู้เซฟเคยเป็นนักเรียนของบ้านคารามาก่อน และมีรางวัลจากการประกวดเต้นมากมาย ครูหน้อยจึงคัดเลือกเข้ามาเป็นครูสอนเต้นและเดินแบบ

4.2.2 หลักเกณฑ์ของสถาบันสอนการแสดงบ้านคารา

เพื่อเปิดโอกาสให้บุคคลที่สนใจอยากเรียนการแสดง ทุกเพศ ทุกวัย มีโอกาสได้เข้ามาเรียนรู้ ทักษะความรู้ทางการแสดง และเรียนรู้ชีวิตในวงการบันเทิง สถาบันสอนการแสดงบ้านคาราจึง มุ่งเน้นส่งเสริมและสนับสนุนให้บุคคลที่สนใจหรือนักเรียนทุกคนที่สมัครเข้ามาเรียนกับสถาบัน สอนการแสดงบ้านคารานั้น ก้าวเข้าสู่วงการบันเทิงอย่างมืออาชีพ ดังที่ นางสาวทรงพร ณ บางช้าง ดังข้อมูลที่ว่า

“เกณฑ์ในการเรียนการแสดงของทางบ้านคารา ลูกศิษย์ทุกคนถ้ารักอาชีพศิลปะการแสดง แสดงว่าเขาตัดสินใจแล้วว่ามาจะเป็นนักแสดง เมื่อตัดสินใจแล้ว ถ้าไม่เก่งเลย จี๋อายและจำ บทไม่ได้ เช่น อายุเยอะ หรือด้วยเหตุผลใดๆ ก็อาจจะเป็นการรับงานประเภทตัวประกอบ ไม่ต้องใช้ความสามารถลึกลับ แต่บางคนมีความฝัน มีความพยายามที่สูงสุดหรือมากกว่านั้น เช่น เป็นตัวเอก ตัวเมน หรือตัวเดินเรื่อง ในกลุ่มนี้ต้องใช้เทคนิคความสามารถเยอะ ครูก็จะรู้ โดยการที่เขาเลือกเรียน และจะมีการสอบวัดความสามารถ เมื่อเขาสอบผ่าน ครูก็จะส่งเขา ไปเรียนในบทที่มากขึ้น เรียกว่าตัวเมนหรือตัวเดินเรื่อง” (ทรงพร ณ บางช้าง, การสื่อสาร ส่วนบุคคล, 27 มีนาคม 2558)

จากข้อมูลข้างต้นแสดงให้เห็นว่า หลักเกณฑ์ของสถาบันสอนการแสดงบ้านคารานั้น ครูผู้ ฝึกสอนจะใช้เกณฑ์โดยการดูจากความสามารถเป็นทุนเดิม เพื่อดูว่า นักเรียนมีความสามารถทางด้ว นการแสดงมากน้อยเพียงใด เช่น ไม่มีความสามารถทางการแสดงเลย หรือไม่กล้าแสดงออกก็จะ สอนหลักของการแสดงพื้นฐานให้กับนักเรียน เพื่อที่จะรับงานประเภทตัวประกอบ โดยในการสอน จะไม่ต้องใช้ความสามารถลึกลับ แต่ในกรณีของบุคคลที่ต้องการจะเป็นตัวเอก หรือตัวเดินเรื่อง ครูผู้ ฝึกสอนก็จะใช้เทคนิคในการสอนที่มากกว่าในกลุ่มของบุคคลที่เรียนการแสดงพื้นฐานเพื่อรับงาน ประเภทตัวประกอบ และเมื่อนักเรียนมีความสามารถทางการแสดงผ่านเกณฑ์ของครูผู้ฝึกสอน แล้ว ครูผู้ฝึกสอนก็จะส่งเข้าไปเรียนในบทที่ยากขึ้น เพื่อฝึกฝนและส่งเสริมให้นักเรียนการแสดงก้าว เข้าสู่วงการบันเทิงต่อไป

4.2.3 คุณสมบัติของผู้สมัครเข้ามาเรียน

คุณสมบัติของผู้ที่เข้ามาเรียนนั้นจะเป็นผู้ที่สนใจและรักในอาชีพการแสดง ต้องการที่จะเรียนการแสดงแต่ไม่มีทุนทรัพย์ และต้องการเข้าสู่วงการบันเทิงแต่ไม่มีโอกาส ต้องการสมัครเรียนในราคาที่ถูกลงจ่ายครั้งเดียวเรียนได้ตลอดชีพ เรียนแล้วมีงานจริงและสามารถนำสิ่งที่เรียนจากสถาบันสอนการแสดงไปใช้ในวงการได้จริง และคุณสมบัติของผู้สมัครเข้าเรียน แบ่งออกเป็น 6 ข้อดังนี้

- 1) ผู้มีใจรักทางด้านการแสดง เต้น ร้องเพลง และเดินแบบ
- 2) รับสมัครทุกเพศ ทุกวัย ทุกอาชีพ
- 3) ผู้สมัครจะต้องมีอายุตั้งแต่ 3 ขวบขึ้นไป และไม่เกิน 75 ปี ในกรณีเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปีต้องมีผู้ปกครองเซ็นรับรู้และอนุญาตให้สมัครเรียนด้วย
- 4) ไม่จำเป็นต้องมีประสบการณ์
- 5) มีความประพฤติดี ไม่เป็นโรคที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียน
- 6) ไม่มีทุนทรัพย์หรือยากจนจริงๆ สามารถสมัครเข้าเรียนฟรี

จากข้อมูลข้างต้นสาเหตุที่สถาบันสอนการแสดงบ้านคารากำหนดคุณสมบัตินี้ขึ้นมา เพื่อเปิดโอกาสให้บุคคลที่สนใจ อยากเรียนการแสดงและมีความฝันอยากเข้าวงการบันเทิง แต่ขาดทุนทรัพย์ในการสมัครเรียนในสถาบันสอนการแสดงที่มีราคาแพง และบุคคลที่สนใจอยากเข้าวงการแต่ไม่มีช่องทางในการก้าวเข้าสู่วงการบันเทิง แต่มีความฝันอยากก้าวเข้าสู่วงการบันเทิงหรือวงการแสดง ทางสถาบันจึงตระหนักถึงจุดนี้ และเล็งเห็นว่า อาชีพนักแสดงเป็นอาชีพที่สามารถทำเงินจากหลักร้อยสู่หลักล้านได้

ทางสถาบันจึงเปิดโอกาสให้ผู้ที่มีสนใจทุกเพศทุกวัย มีโอกาสได้เรียนการแสดง และพร้อมที่จะสารต่อความฝันให้ทุกคนที่มาเรียนที่นี่ ได้เข้าสู่วงการบันเทิง และด้วยคุณสมบัติที่ทางสถาบันสอนการแสดงบ้านคาราได้วางไว้ ทางสถาบันเล็งเห็นว่า การก้าวเข้าสู่วงการบันเทิงหรือวงการแสดงนั้น เป็นเรื่องที่ยาก หากขาดต้นทุนทางความสามารถ ต่อให้มีต้นทุนทางด้านหน้าตาหรือรูปสมบัติที่ดี แต่ไม่มีความรู้ทางการแสดงเลย ก็ทำให้อยู่ในวงการได้ยาก ทางสถาบันจึงเปิดโอกาสให้บุคคลที่สนใจ สามารถเข้ามาเรียนรู้หลักของการเรียนการแสดง การวางตัว และมารยาทในการที่จะอยู่ในวงการให้ได้นาน

ดังนั้น การเข้าสู่วงการอาจเป็นเรื่องที่ไม่ยาก หากบุคคลนั้นมีต้นทุนตามคุณสมบัติทุกประการตามที่ทางสถาบันสอนการแสดงบ้านดาราได้วางไว้ แต่การที่จะอยู่ในวงการบันเทิงให้ได้ นานนั้น ต้องอาศัยการเรียนรู้ในเรื่องของมารยาทในการวางตัว และรู้กาลเทศะ รู้จักอ่อนน้อมถ่อมตน สิ่งนี้ต่างหากที่ทำให้นักแสดงอยู่ในวงการได้ยาวนานยิ่งขึ้น และนี่คือเหตุผลที่ทางสถาบันสอนการแสดงบ้านดาราได้ตั้งคุณสมบัติทุกประการนี้ขึ้นมา

4.2.4 ค่าใช้จ่ายในการเรียน

ค่าใช้จ่ายแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

1) ค่าใช้จ่ายในส่วนของการเรียนการสอนขั้นพื้นฐาน

การสมัครสำหรับนักเรียนที่เข้ามาใหม่จะมีค่าสมัครสำหรับเรียนการแสดง (Acting) อย่างเดียวในราคา 300 บาท ปัจจุบันได้ปรับราคาเป็น 500 บาทตลอดชีพ ในส่วนนี้ก็จะเป็นการเรียนการแสดงขั้นพื้นฐาน และสอนเกี่ยวกับบุคลิกในการเดิน การแนะนำตัวในการคัดเลือกนักแสดง (Casting)

2) ค่าใช้จ่ายในส่วนของกลุ่มพิเศษ (VIP)

การสมัครเรียนในหลักสูตรพิเศษ (Course VIP) จะเป็นการเรียนเสริม เช่น เรียนคิวบูชกมวย ฟันดาบ ร้องเพลง เดินแบบ เป็นต้น จะมีค่าสมัครในราคา 1,000 บาท ปัจจุบันราคา 5,000 บาทตลอดชีพ ในส่วนนี้จะมีการเรียนการสอนเกี่ยวกับ คิวบูช ร้องเพลง เดิน และเดินแบบ

3) ค่าใช้จ่ายสำหรับนักเรียนที่ต้องการเรียนติวเข้ม (Tutor)

ผู้สมัครต้องชำระค่าใช้จ่ายในการเรียนติวเข้ม (Tutor) ครั้งละ 50 บาท ในส่วนนี้จะจะมีการสอนแบบจริงจัง เหมาะสำหรับคนที่ต้องการเล่นบท เป็นตัวเดินเรื่องหลัก พระเอก นางเอก จะมีการสอนแบบตัวต่อตัว

จากข้อมูลข้างต้น แสดงให้เห็นว่าค่าใช้จ่ายในการเรียนที่สถาบันสอนการแสดงบ้านดารานั้น มีราคาถูก เนื่องจาก สามารถเรียนได้ตลอดชีพในราคา 5,000 บาท ในขณะที่สถาบันสอนการแสดงที่อื่นจะอยู่ในราคาประมาณ 10,000 บาท ดังที่ นักเรียนการแสดงได้ให้คำสัมภาษณ์ว่า

“โดยส่วนตัวเป็นคนชอบการแสดงอยู่แล้ว และเคยเรียนการแสดงจากที่อื่นมาก่อน แล้วรู้สึกไม่ได้อะไร เรียนแล้วเหมือนอยู่ที่เดิม แต่ที่บ้านดาราการเรียนมีราคาถูก เห็นมีคนมาเรียนแล้วได้งาน ได้เล่นละคร เลยตัดสินใจมาเรียนที่บ้านดารา ลองมาเรียนแล้วรู้สึกมันได้ผลมากมาย

เลย จากตอนแรกเรียนแอกติงตัวแข็งมาก พอมาเรียนที่บ้านคาราก็ดีขึ้น เล่นได้ธรรมชาติขึ้น และมีงานรองรับตลอด เรียนไปปฏิบัติงานไป” (วรวิปกรณ์ สุริยะ, การสื่อสารส่วนบุคคล, 27 ธันวาคม 2558)

เช่นเดียวกับวิมลรัตน์ คำนวนชอบ นักเรียนการแสดงก็ได้ให้คำสัมภาษณ์ในเรื่องค่าใช้จ่ายในการเรียนการแสดงของสถาบันสอนการแสดงบ้านคาราว่า

“ค่าใช้จ่ายไม่แพง และครูที่บ้านคาราใจดีมาก จากที่เราไม่มีทักษะเกี่ยวกับการแสดงเลย ที่นี่สอนให้เราได้รับความรู้ทางด้านการแสดงมากขึ้น ครูช่วยให้เราก้าวเข้าสู่วงการบันเทิงได้มากเลยทีเดียว แต่ทุกสิ่งทุกอย่างก็ต้องขึ้นอยู่กับตัวเราเองด้วย ว่าเราตั้งใจที่จะเก็บเกี่ยวประสบการณ์ที่ครูสอนได้มากน้อยแค่ไหน” (วิมลรัตน์ คำนวนชอบ, การสื่อสารส่วนบุคคล, วันที่ 27 ธันวาคม 2558)

จากข้อมูลที่ได้สัมภาษณ์ข้างต้น สะท้อนให้เห็นว่า ระบบการเรียนการสอนของสถาบันสอนการแสดงบ้านคารานั้น มีค่าใช้จ่ายที่ถูก มีการสอนด้วยจิตสาธารณะ เมื่อเทียบกับสถาบันสอนการแสดงอื่นๆ แล้ว ที่นี่มีค่าสมัครในราคาที่ถูกและสามารถเรียนได้ตลอดชีพ ไม่ต้องจ่ายเงินในคลาสเรียนแพงๆ เหมือนกับสถาบันสอนการแสดงอื่นๆ ทั่วไป

ที่นี่เรียนแล้วมีงานรองรับเด็กทุกคน เริ่มตั้งแต่ตัวประกอบ ไปจนถึงตัวเดินเรื่อง ส่วนนักเรียนคนไหนที่เข้าวงการไปแล้ว รู้สึกว่ามีข้อบกพร่องทางด้านการแสดงในจุดไหนก็สามารถกลับมาเรียนและทบทวนกันใหม่ได้ฟรี ไม่ต้องสมัครใหม่ สมัครครั้งแรกเพียงครั้งเดียวสามารถเรียนได้ตลอดชีพ แต่กับสถาบันสอนการแสดงที่อื่นจะเรียนในคลาสที่แพงเรียนครั้งเดียวจบ และนักเรียนอาจมีงานบ้าง ไม่มีงานบ้าง หากต้องการจะมาเรียนใหม่ก็ต้องจ่ายค่าสมัครที่แพง

การสมัครเรียนในราคาที่ถูก จ่ายครั้งเดียวแต่สามารถเรียนได้ตลอดชีพของบ้านคาราจึงเป็นจุดเด่นที่สถาบันสอนการแสดงที่อื่นไม่มี โดยสถาบันทั่วไปจะใช้นักแสดงที่มีชื่อเสียงหรือผู้ที่มีประสบการณ์ในวงการบันเทิงมาสอน แต่นั่นก็ไม่ได้การันตีว่านักเรียนทุกคนจะมีงานรองรับทุกคน และการสมัครเรียนที่นั่นจะเรียนเป็นคอร์ส คอร์สเล็กจะเริ่มตั้งแต่ 8,900 บาท ซึ่งถือว่าคุ้มสำหรับคนที่ไม่มีเงินหรือทุนทรัพย์ แต่บุคคลที่สนใจอยากเรียนการแสดง แต่ไม่มีทุนทรัพย์ในการเรียนก็จะไม่มีโอกาสได้เข้ามาเรียน ต่างจากสถาบันสอนการแสดงบ้านคารา ที่สมัครในราคาที่ถูก สมัครครั้งเดียว

แต่สามารถเรียนได้ตลอดชีพ และมีงานรองรับให้กับนักแสดงทุกคน และครูผู้ฝึกสอนทุกคนยังสอนด้วยระบบจิตอาสาเพื่อหวังแค่ให้ลูกศิษย์นั้นได้มีโอกาสได้เข้าสู่วงการบันเทิง ตลอดจนเพื่อทำความเข้าใจถึงระยะเวลาเรียนในลำดับต่อไป

4.2.5 ระยะเวลาเรียน

สถาบันนี้สมัครครั้งเดียว แต่สามารถเรียนได้ตลอดชีพ โดยในทุกๆครั้งที่มาเรียน นักเรียนทุกคนจะต้องจ่ายค่าน้ำ ค่าไฟ ครั้งละ 20 บาท ซึ่งถือว่าเป็นสถาบันที่มีค่าใช้จ่ายที่ถูกที่สุดแล้ว ต่างจากสถาบันอื่นๆ ที่ต้องจ่ายเป็นคอร์ส (Course) แพงๆ เรียนแล้วอาจจะได้งานบ้าง ไม่ได้งานบ้าง หรือเรียนแล้วจบมาไม่มีแหล่งงานรองรับเหมือนกับสถาบันสอนการแสดงบ้านคาราที่เรียนไปปฏิบัติงานไป

โดยจะเป็นการวิเคราะห์ในเรื่องของการ “เรียนได้ตลอดชีพและมีงานรองรับ” เพื่อทำความเข้าใจได้ง่ายขึ้น ผู้วิจัยจึงแยกย่อยหัวข้อนี้ออกเป็น 2 ประเด็น ดังนี้

1) เรียนได้ตลอดชีพ

จากข้อมูลข้างต้นผู้วิจัยวิเคราะห์ได้ว่า สถาบันสอนการแสดงบ้านคารานั้น สมัครครั้งเดียวแต่สามารถเรียนได้ตลอดชีพ แสดงให้เห็นว่าค่าใช้จ่ายในการเรียนที่สถาบันสอนการแสดงบ้านคารานั้น มีราคาถูก เนื่องจากสามารถเรียนได้ตลอดชีพในราคา 500 บาท และในกลุ่มของนักเรียนวีไอพี 5,000 บาท ในขณะที่สถาบันสอนการแสดงที่อื่นจะอยู่ในราคาประมาณ 10,000 บาท ดังข้อมูลจากการสัมภาษณ์นักเรียนการแสดงของสถาบันสอนการแสดงบ้านคาราดังนี้

“ที่มาเรียนที่นี่เพราะทางสถาบันให้โอกาส และถ้าสมัครเรียนที่นี่จ่ายค่าสมัครครั้งเดียว แต่สามารถเรียนได้ตลอดชีพ โดยส่วนตัวชอบการแสดงอยู่แล้ว ก็เลยมาเรียนเพิ่มเติมและทำให้เจอเพื่อนที่ดี ทำให้มีความมั่นใจและกล้าแสดงออกมากขึ้นที่นี่เรียนแล้วมีงานทำ มีโอกาสได้เล่นละครจริงๆ” (กานต์พิชชา บุญใส, การสื่อสารส่วนบุคคล, วันที่ 27 ธันวาคม 2558)

ดังนั้น การสมัครครั้งเดียวแต่สามารถเรียนได้ตลอดชีพนั้น จากข้อมูลการสัมภาษณ์ข้างต้น ผู้วิจัยวิเคราะห์อีกได้ว่า สาเหตุที่สถาบันสอนการแสดงบ้านคาราเปิดโอกาสให้นักเรียนสมัครครั้งเดียว แต่สามารถเรียนได้ตลอดชีพ เพราะครูหน้อย ผู้ก่อตั้งสถาบันสอนการแสดงบ้านคารานั้น ต้องการเปิดโอกาสให้ผู้ที่สนใจในอาชีพการแสดงนั้นมีงาน มีเงิน มีรายได้เสริม หรือในกลุ่มนักเรียน ที่ตั้งใจอยากเป็นนักแสดงอาชีพ ก็จะพัฒนานักเรียนเหล่านั้น ให้มีความสามารถในด้าน

การแสดง และได้เป็นนักแสดงมืออาชีพต่อไป จนกว่าจะเก่ง และสามารถรับงานการแสดงในบทบาทที่ยากขึ้นได้ และนอกจากนี้ ถ้านักเรียนคนใดต้องการกลับมาทบทวนเรียนรู้ หลักการแสดง ทางสถาบันสอนการแสดงบ้านคารากียินดีสอนให้ฟรี โดยไม่ต้องสมัครใหม่ และสามารถเรียนได้ตลอดชีพ ตลอดจนเพื่อทำความเข้าใจถึงการเรียนแล้วมีงานรองรับเป็นลำดับถัดไป

2) เรียนแล้วมีงานรองรับ

จากข้อมูลข้างต้น ผู้วิจัยวิเคราะห์ได้ว่า นอกจากบ้านคาราจะเรียนได้ตลอดชีพแล้ว ทางสถาบันยังตระหนักถึงงานที่รองรับนักเรียนการแสดงทุกคน เพื่อต้องการให้นักเรียนทุกคนเรียนแล้วมีงานทำ เพื่อให้นักเรียนมีรายได้ มีค่าตัว โดยทางสถาบันจะไม่หักค่าตัวแม่แต่บาทเดียว ทางสถาบันจึงตระหนักถึงจุดนี้ว่าใครก็ตามที่เข้ามาเรียนที่สถาบันนี้ จะเรียนได้ตลอดชีพและมีงานรองรับทุกคน ดังข้อมูลจากการสัมภาษณ์นักเรียนการแสดงดังนี้

“เป็นคนชอบการแสดงอยู่แล้วเลยตัดสินใจมาเรียน เลือกเรียนที่บ้านคารา เพราะเชื่อในศักยภาพของครูหน่อย เพราะครูมีประสบการณ์ ทางด้านการแสดงมาหลายปี เรียนแล้วทำให้มีความมั่นใจมากขึ้น และที่นี้มีค่าเรียนที่ถูกมาก เรียนแล้วสามารถนำไปปรับใช้ได้จริง และที่นี้เรียนแล้วมีงานรองรับให้เราได้มีโอกาสได้เล่นละครจริงๆ” (รัตยา พิศมัย, การสื่อสารส่วนบุคคล, วันที่ 27 ธันวาคม 2558)

จากข้อมูลการสัมภาษณ์เรื่องเรียนแล้วมีงานรองรับนั้น ผู้วิจัยวิเคราะห์อีกได้ว่า เรียนการแสดง ที่นี้มีงานรองรับ เรียนแล้วสามารถนำความรู้ความสามารถทางด้านการแสดงไปใช้ได้จริง และทางสถาบันก็มีแหล่งงานให้กับนักเรียนการแสดงทุกคน โดยการป้อนงานให้กับนักเรียนผ่านไลน์กลุ่ม (Line Group) โดยให้นักเรียนทุกคนที่สมัครเรียนเรียบร้อยแล้ว เมื่อมีความรู้ความสามารถในระดับหนึ่ง ทางสถาบันก็จะให้เข้าไปในกลุ่มไลน์ (Line Group) ของบ้านคารา ซึ่งจะมีแหล่งงานป้อนให้ทุกวัน หรือนักเรียนจะฝากชื่อ เพศ อายุ ความสามารถและรูปถ่าย จำนวน 6 รูป ไว้ในไลน์กลุ่ม (Line Group) เพื่อเป็นโปรไฟล์ (Profile) ในการคัดรูป ส่งให้กับโมเดลลิ่ง (Modeling) เมื่อผ่านการคัดเลือก ถ้าใครผ่านเกณฑ์ก็จะถูกเรียกเข้าไปแคสงาน (Casting) หรืออาจเลือกรูป แล้วสามารถรับงานได้ทันที

เมื่อวิเคราะห์ทั้ง 2 ประเด็นแล้ว ผู้วิจัยได้ข้อมูลโดยสรุปได้ว่า ระบบการเรียนการสอนของสถาบันสอนการแสดงบ้านคารานั้น มีค่าใช้จ่ายที่ถูก มีการสอนด้วยจิตสาธารณะ เมื่อเทียบกับสถาบันสอนการแสดงอื่นๆ แล้ว ที่นี้มีค่าสมัครในราคาที่ถูกและสามารถเรียนได้ตลอดชีพ ไม่

ต้องจ่ายเงินในคลาสเรียนแพงๆ เหมือนกับสถาบันสอนการแสดงอื่นๆ ทั่วไป ที่นี้เรียนแล้วมีงานรองรับเด็กทุกคน เริ่มตั้งแต่ตัวประกอบไปจนถึงตัวเดินเรื่อง ส่วนนักเรียนคนไหนที่เข้าวงการไปแล้ว รู้สึกว่ามีข้อบกพร่องทางการแสดงในจุดไหนก็สามารถกลับมาเรียนและทบทวนกันใหม่ได้ฟรี ไม่ต้องสมัครใหม่ สมัครครั้งแรกเพียงครั้งเดียวสามารถเรียนได้ตลอดชีพ แต่กับสถาบันสอนการแสดงที่อื่นจะเรียนในคลาสที่แพงเรียนครั้งเดียวจบ และนักเรียนอาจมีงานบ้างไม่มีงานบ้าง หากต้องการจะมาเรียนใหม่ก็ต้องจ่ายค่าสมัครที่แพง การสมัครเรียนในราคาถูกจ่ายครั้งเดียวเรียนได้ตลอดชีพของบ้านคาราจึงเป็นจุดเด่นที่สถาบันสอนการแสดงที่อื่นไม่มี

4.2.6 วิชาที่เปิดสอน

วิชาที่เปิดสอนมีทั้งหมด 5 วิชา โดยในแต่ละวิชานั้นมีความเชื่อมโยงและสัมพันธ์กันเพราะในอาชีพการแสดงจะประกอบด้วยการแสดงต่างๆ เพื่อให้เกิดความสร้างสรรค์ ไม่ว่าจะเป็นคิวนู้ที่ต้องใช้ในการแสดงในบทบู๊ การร้องเพลงในละครเพลงหรือละครเวที การเต้นรับในฉากละครเต้นรำ การเดินแบบในงานโชว์ตัวเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายหรือในการประกอบกับเนื้อเรื่องในละคร และการเต้นในการโชว์ความสามารถในรูปแบบของการเต้นต่างๆอาจใช้ในการเต้นประกอบเพลงหรือเป็นฉากเต้นในละคร การเต้นก็ถือเป็นการแสดงความสามารถอย่างหนึ่ง เป็นการโชว์เพื่อสร้างความเพลิดเพลินให้กับผู้รับชม ซึ่งทุกวิชาที่ทางสถาบันสอนการแสดงบ้านคาราเปิดสอนนั้นสามารถนำไปใช้ได้จริงทุกวิชา เป็นความรู้ที่เรียนแล้วสามารถนำไปประกอบอาชีพทางการแสดงได้ทุกวิชา ซึ่งผู้วิจัยจะวิเคราะห์เชิงการสื่อสารด้วยวัจนะภาษาและอวัจนะภาษา โดยแบ่งเป็น 5 วิชา คือ 1) การเรียนการแสดง (Acting) 2) การเรียนคิวนู้ (Action) 3) การเรียนเต้น (Dance) 4) การเรียนร้องเพลง (Sing) 5) การเรียนเดินแบบ (Fashion Walking) โดยมีรายละเอียดดังนี้

1) การเรียนการแสดง (Acting)

การแสดงที่ต้องใช้ภาษากาย ภาษาพูดต้องแสดงเพื่อสื่อให้คนดูที่บ้าน รับความรู้สึกและอารมณ์ของตัวแสดงว่ารู้สึกมากน้อยแค่ไหน สถานการณ์ และมุกกลิ้ง การรับและส่งบทต่อผู้เล่นด้วยกันให้สมจริง ให้คนดูคล้อยตาม แสดงออกจากข้างใน คือถ่ายทอดความรู้สึกของตัวละครและการใช้น้ำเสียง ให้ผู้ชมรู้สึกเข้าถึงอารมณ์ของละครและสนุกกับอารมณ์ที่นักแสดงสื่อออกมาอย่างสมจริง

จากการวิเคราะห์ในมุมมองของการสื่อสารด้วยวัจนภาษา และ อวัจนภาษา จะเห็นได้ว่า การแสดงที่ต้องใช้ภาษากาย เป็นการใช้ท่าทางในการแสดง ใช้พฤติกรรมทางร่างกายเพื่อการสื่อสาร เป็นภาษาที่ถ่ายทอดออกมาจากอารมณ์ความรู้สึกของนักแสดงให้ดูเป็นธรรมชาติที่สุด เช่น การใช้สายตาเพื่อสื่ออารมณ์ว่า โกรธ ดีใจ เสียใจ (ร้องไห้) กลัว หรือการใช้ปริศนา ซึ่งเป็นการใช้น้ำเสียงที่ใช้ประกอบถ้อยคำแสดงอารมณ์ของนักแสดงนั้น แบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ เสียงสูง เสียงกลาง เสียงต่ำ เพื่อให้เกิดจังหวะ และทำให้การแสดงดูแล้วสนุกมากขึ้น

ดังนั้น ภาษากาย จึงเป็นการเคลื่อนไหวของร่างกายทั้งหมด ตามจังหวะของการแสดง เพื่อให้เกิดอรรถรสต่อการรับชมของคนดูนั่นเอง

รูปที่ 4.6 แสดงภาพการเรียนการแสดงของนักเรียนการแสดงบ้านดารา

จากการวิเคราะห์การเรียนวิชาการแสดง ผู้วิจัยจึงสนใจกระบวนการสอนของสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา ซึ่งมีความแตกต่างจากสถาบันหรือโรงเรียนสอนการแสดงอื่นๆ ซึ่งสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา มีวิธีการสอน โดยการใช้ภาษากายภาษาพูดต้องแสดงเพื่อสื่อให้คนดูที่บ้าน รับความรู้สึกและอารมณ์ของตัวแสดงว่ารู้สึกมากน้อยแค่ไหน สถานการณ์ และมุกตลก การรับและส่งบทต่อผู้เล่นด้วยกัน ให้สมจริง ให้คนดูคล้อยตาม แสดงออกจากข้างใน คือถ่ายทอดความรู้สึกของตัวละครและการใช้น้ำเสียง ให้ผู้ชมรู้สึกว่าเข้าถึงอารมณ์ของละครและสนุกกับอารมณ์ที่นักแสดงสื่อออกมาอย่างสมจริง

จากข้อมูลข้างต้นในเรื่องของวิชาที่เปิดสอนทั้ง 5 วิชา จะมีวิชาการแสดงเป็นวิชาหลักและเป็นวิชาพื้นฐาน และมีวิชาเสริมอีก 4 วิชา คือ การเรียนคิวนู้ การเรียนเต้น การเดินแบบ และการเรียนร้องเพลง ซึ่งจะเป็นวิชาในกลุ่ม วีไอพี และนักเรียนทุกคนสามารถเลือกที่จะเรียนวิชาการแสดงอย่างเดียว หรือจะเรียนในกลุ่มวิชาเสริมอีก 4 วิชาก็ได้ เพราะทุกวิชาที่เปิดสอน ถือว่ามีความสัมพันธ์กัน และมีความสำคัญมากในการก้าวเข้าสู่วงการบันเทิง เพราะการที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งมีความสามารถที่หลากหลาย จะเพิ่มโอกาสในการก้าวเข้าสู่วงการได้ง่ายยิ่งขึ้น

ดังนั้น ในแต่ละวิชาที่เปิดสอนจึงมีความสำคัญในการเข้าสู่วงการบันเทิง เพราะทุกวิชาที่สถาบันสอนการแสดงบ้านคาราเปิดสอนนั้น ล้วนแล้วแต่มีความสำคัญและเชื่อมโยงกันทั้งสิ้น เพราะในการแสดงนั้น จะประกอบไปด้วย วิชาการแสดง วิชาคิวนู้ วิชาการเต้น วิชาเดินแบบ และ วิชาร้องเพลง ทั้งหมดนี้จะมีความเชื่อมโยงกัน ทำให้ทุกวิชามีส่วนสำคัญในการเข้าสู่วงการบันเทิง เพราะทุกวิชาที่สถาบันสอนการแสดงบ้านคาราเปิดสอนนั้น จะเป็นใบเบิกทางให้กับนักเรียนการแสดงในการก้าวเข้าสู่วงการบันเทิง และหากบุคคลใดที่มีความสามารถที่หลากหลาย ก็จะได้รับพิจารณาเป็นพิเศษในการก้าวเข้าสู่วงการบันเทิงต่อไป

2) การเรียนคิวนู้ (Action)

คำว่า คิวนู้ คือ การแสดงที่เกี่ยวกับการต่อสู้ในละครหรือภาพยนตร์ จำเป็นอย่างมากในการนำไปใช้ในการเรียนการแสดง เพื่อเรียนรู้เทคนิคการเตะต่อย และการล้ม เพื่อเซฟร่างกายให้ปลอดภัยขณะแสดง และมีร่างกายที่ทะมัดทะแมงขณะดบตี ได้เนียนสมจริง การเรียนคิวนู้ เป็นศิลปะป้องกันตัว มวย หมัด เตะ ต่อย ฟันดาบ ลูกและรับ จำเป็นต้องใช้ในการแสดง (Acting) อย่างมาก เรียนรู้เทคนิคการล้ม เพื่อเซฟร่างกายให้ปลอดภัยขณะแสดง และมีร่างกายที่ทะมัดทะแมงขณะดบตี ได้เนียนสมจริง และมีลีลาที่สง่างาม จำเป็นต่อการใช้ภาษากายอย่างยิ่ง คิวนู้จึงมีความจำเป็นและเป็นสิ่งสำคัญมากในการแสดง เพราะทำให้นักแสดงรู้เทคนิคการล้มที่ถูกต้อง การหลบ หมัด เตะ ต่อย ดบ คมดาบ มีด อาวุธต่างๆ การควบคุมพื้นที่การแสดง การใช้กำลังกล้ามเนื้อแขน ขา ศีรษะ หรือทั้งร่างกาย

รูปที่ 4.7 แสดงภาพบรรยากาศการเรียนคิวบู๊ของสถาบันสอนการแสดงบ้านคารา
ที่มา : facebook ครูหน้อย บ้านคารา สถาบันสอนการแสดง, 2015

จากการวิเคราะห์ในมุมมองของการสื่อสารด้วยวจนะภาษาและอวจนะภาษา จะเห็นได้ว่า แม้แต่อารมณ์ จังหวะการเตะต่อยและลมหายใจ ต้องเรียนรู้ในเรื่องของจังหวะคิว และสีหน้าในการแสดงดังข้อมูลดังต่อไปนี้

(1) การใช้หมัด (การต่อย)

การใช้หมัดเป็นการต่อยที่มุ่งไปยังเป้าหมาย โดยอาศัยแรงจากหัวไหล่ แต่ในการแสดงการต่อยจะต้องให้สัญญาณเสียงกับคู่ต่อสู้ เพื่อให้คู่ต่อสู้รู้จังหวะในการตั้งรับ ซึ่งเรียกอีกอย่างว่าการให้คิ้วนักแสดง

(2) การใช้เท้า (การเตะ)

การใช้เท้าแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ การเตะ และการถีบ การเตะคือการใช้อวัยวะส่วนขา ตั้งแต่เอวลงไปจนถึงปลายเท้า และการถีบ เป็นการใช้ปลายเท้า ฝ่าเท้า หรือสันเท้าประทะคู่ต่อสู้ นี่คือการเตะและการถีบ โดยการใช้เท้าเป็นอาวุธ

(3) การใช้เข่า

การใช้เข่าเป็นการใช้เข่ากระทุ้งไปยังเป้าหมาย หรือคู่ต่อสู้ โดยแบ่งออกเป็น 5 ประเภทคือ เข่าตรง เข่าเฉียง เข่าโค้ง เข่าโยน และเข่าลอย ซึ่งอธิบายได้เป็น 5 ข้อ ดังนี้

(3.1) เข่าตรง เป็นการใช้เข่าพุ่งตรงไปข้างหน้าเข้าสู่เป้าหมาย

(3.2) เข่าเฉียง เป็นการใช้เข่าตีเฉียงเข้าสู่เป้าหมายด้านตรง กับการใช้เข่าพุ่งออกไปหาคู่ต่อสู้

(3.3) เข้าโค้ง เป็นการเข้าแบบบิดสะโพกให้คว่ำลงพร้อมกับเหวี่ยงขาให้มีรัศมีโค้งจากบนลงล่างเข้าสู่เป้าหมาย ให้ปลายเท้าเหยียดเป็นเส้นตรงกับขาและส่งไปยังเป้าหมาย

(3.4) เข้าโยน เป็นการกระโดดโยนเข้าขึ้นไปตรงๆ คล้ายๆ เข้าลอยเข้าสู่เป้าหมายที่ปลายคาง และหน้าอกของกลุ่มต่อสู้

(3.5) เข้าลอย เป็นการกระโดดขึ้นสูงทะยอกกับเข้าโยน แต่เข้าจะลอยสูงกว่า

(4) การใช้ศอก

การใช้ศอกเป็นการใช้ศอกฟันเข้าหาผู้ต่อสู้ โดยแบบออกเป็น 5 ประเภทดังนี้

(4.1) ศอกตี ศอกตีหรือศอกสับ เป็นวิธีการตีศอกจากบนลงล่าง บ้างครั้งอาจบิดตัวตี โดยมีแรงส่งจากไหล่ ลำตัว และเท้า

(4.2) ศอกตัด เป็นการตีศอกตัดขนานไปสู่เป้าหมาย

(4.3) ศอกงัด เป็นการตีศอกจากกลางงัดขึ้นไปข้างบน ตรงเป็นมุมฉาก

(4.4) ศอกกระทิง เป็นการใช้ศอกพุ่งออกไปด้านหลังในลักษณะกระทิง

(4.5) ศอกกลับ เป็นการใช้มุมตัวตีศอกกลับไปหาด้านหลัง ตามจังหวะที่สัมพันธ์กับการเคลื่อนเท้า

จากข้อมูลข้างต้น ผู้วิจัยวิเคราะห์ได้ว่า ในการเรียนคิบูนั้น ต้องใช้ร่างกายทุกส่วนในการแสดง ในส่วนของคิบูนั้น จะใช้เสียงในการให้จังหวะกับผู้ต่อสู้ หรือเรียกอีกอย่างว่าการให้คิ้ว และในสถานการณ์ของการแสดงนั้น ถ้าต้องแสดงในบทที่มีอารมณ์โกรธ นักแสดงจะต้องหายใจเข้าออกแรงๆ จนได้ยินเสียงลมหายใจ และคิ้วจะต้องชันกัน ในแวตาก็ต้องโกรธด้วย เพราะในการแสดงนั้น ดวงตาเป็นส่วนสำคัญที่สุดในการสื่อสาร และการตะตอยนั้น จะมีความรุนแรง เนื่องจากอยู่ในอารมณ์โกรธ

ดังนั้น นักแสดงจะต้องเรียนรู้การเซฟตัวเอง โดยต้องรู้ว่าควรจะทำท่าไหนให้เจ็บน้อยที่สุด แน่แน่นอนว่า การเรียนคิบูนั้นจะต้องเจ็บ เพราะอาจมีพลาดกันบ้างเป็นเรื่องปกติ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นในการแสดงจะต้องมีการเซฟอยู่แล้ว แต่ถ้าเป็นตัวแสดงแทนหรือ ตัวแสดงแทน (Stand In) นั้นจะเล่นจริงเจ็บจริง ต่างจากนักแสดงคิบูที่ทุกอย่างเป็นการแสดง ตะตอยจริงแต่ใช้จังหวะเพื่อเซฟร่างกายให้เจ็บน้อยที่สุด ตัวอย่าง เช่น การตบจากขวาไปซ้าย นักแสดงที่โดนตบก็ต้องเหวี่ยงหน้า

ไปตามจังหวะของมือที่ตบมาโดยหน้า เป็นต้น ในการเรียนคิวบู๊ทุกครั้งจะมีการให้จังหวะกับคู่ต่อสู้ทุกครั้ง และจะใช้การยืดหยุ่นในการม้วนตัว เพื่อเพิ่มความสนุกให้กับการแสดงและเพื่อให้เกิดความสมจริงที่สุด นี่คือเทคนิคของการเรียนคิวบู๊

การเรียนคิวบู๊เป็นการเรียนศิลปะป้องกันตัว ที่นำไปปรับใช้ในวงการละครและภาพยนตร์ มีความสำคัญในการเรียนการแสดง เพราะในละครหรือภาพยนตร์ส่วนใหญ่มักจะมีคิวบู๊แฝงอยู่ บุคคลที่มีประสบการณ์ด้านคิวบู๊จึงได้เปรียบคนที่ไม่มีประสบการณ์หรือบุคคลที่ไม่เคยเรียนคิวบู๊มาก่อน เพราะจะทำให้นักแสดงรู้เทคนิคการล้มที่ถูกต้อง และทำให้รู้คิวการหลบ การเตะ การต่อหรือการตบกับคู่ต่อสู้ในละคร การเรียนคิวบู๊จึงเป็นข้อดีของนักแสดงที่เคยเรียนหรือมีประสบการณ์มาก่อน เพราะในละครหรือภาพยนตร์เกือบทุกเรื่องมักจะมีคิวบู๊แฝงอยู่เพื่อให้ละครหรือภาพยนตร์มีความสนุกยิ่งขึ้น จึงเป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นต้องใช้เมื่อสู่เข้าวงการบันเทิง

3) การเรียนเต้น

การเรียนเต้น คือ การเคลื่อนไหวร่างกาย และขยับตัวไปตามจังหวะเพลง การเต้นมีหลายรูปแบบ เช่น การเต้นแจ๊ส (Jazz) บัลเลตต์ (Ballet) การเต้นเบรกแดนซ์ (Break dance) เป็นต้น การเรียนเต้น จะทำให้อวัยวะทุกส่วนคล่องตัว การเคลื่อนไหวคล่องแคล่ว บางครั้งงานละครก็มีเต้น ผู้ที่เป็นนักเต้นจะเป็นคนที่มีความมั่นใจทางกายภาพ เป็นการเล่าเรื่องจากการเต้น สื่อถึงคนดูและต้องแสดง (Acting) ไปด้วยพร้อมๆกัน ถึงจะดูสวยงาม น่าตื่นเต้น

จากการวิเคราะห์จะเห็นได้ว่า ทุกจังหวะของการเต้น คือการเคลื่อนไหวไปตามจังหวะของเสียงเพลง โดยอาศัยการฟัง ซึ่งครูผู้ฝึกสอนเต้น จะให้นักเรียนเริ่มต้นจากการฟังเพลงก่อนว่า จังหวะเพลงช้าหรือเร็ว เมื่อแยกจังหวะเพลงได้แล้ว ก็จะให้นักเรียนเต้นไปตามจังหวะเพลง และนอกจากนี้ การหายใจก็มีส่วนสำคัญในการเรียนเต้น เพราะการหายใจไม่ถูกต้อง จะทำให้เหนื่อยง่าย ร่างกายปรับสภาพไม่ทัน อาจทำให้ช็อกได้ ดังนั้น การเต้นจึงต้องหายใจเข้าลึกๆ จะทำให้ไม่เหนื่อยมาก และทำให้ควบคุมการเต้นได้จับเพลง

รูปที่ 4.8 แสดงภาพการโชว์เต้นของนักเรียนบ้านดารา ณ เอเชียทีค ย่านถนนเจริญกรุง
ที่มา : facebook ครูหน้อย บ้านดารา สถาบันสอนการแสดง, 2015

ในการเรียนเต้น บางครั้งงานละครก็มีเต้น การเรียนเต้นจึงมีความจำเป็นในการแสดง และผู้ที่ผ่านการเรียนเต้นจะได้เปรียบคนที่ไม่เคยเรียนมาก่อน เพราะคนที่เรียนเต้นมาก่อนและมีประสบการณ์สามารถรับงานละครได้ทันที ทำให้ไม่เป็นการเสียเวลาเมื่อมีงานละครเพลงที่ใช้การเต้นเป็นส่วนประกอบติดต่อมาเพราะฉะนั้นการเรียนเต้นจึงเป็นข้อดี เมื่อเข้าสู่วงการแสดง เพราะการเต้นเป็นการสื่อเรื่องราว หรือการเล่าเรื่องผ่านการเต้นประกอบในละครเพลง และหากบุคคลใดที่ผ่านการเรียนเต้นมาก่อนก็จะได้เปรียบคนที่ไม่เคยเรียนเต้นมาก่อน เพราะถ้ามีงานละครประเภทการเต้นก็จะสามารถรับงานได้ทันที

4) การเรียนเดินแบบ

การเดินแบบเป็นอาชีพหนึ่งในวงการบันเทิง โดยใช้รูปร่างที่สวยงามในการนำเสนอผลงานในด้านแฟชั่นและศิลปะสู่สาธารณชน โดยส่วนใหญ่มักจะเดินแบบในงานแฟชั่น โชว์ หรือถ่ายแบบแฟชั่นโฆษณาต่างๆ การเรียนเดินแบบ มีความจำเป็นต่อการแสดงมากๆ เพราะการเดินอาจ

อยู่ในละคร ต้องสื่อสายตา อารมณ์ความรู้สึก ว่ากำลังเดินแบบขายเสื้อผ้า เดินแบบให้กับน้ำหอม หรือเดินแบบให้กับเครื่องเพชรก็เดินต่างกัน การเรียนเดินแบบทำให้มีบุคลิกดี ดูแล้วสง่างาม เสริมสร้างความมั่นใจให้กับนักแสดงทุกคน คุณมีบุคลิกภาพที่ดีไม่เหมือนอาชีพอื่นๆ ไป เป็นการเดิน ที่สร้างความสมดุลได้ลงตัว

เมื่อนำมาวิเคราะห์ในมุมมองของการสื่อสารด้วยวัจนะภาษาและอวัจนะภาษาจะเห็นได้ว่า การเดินแบบจะต้องอาศัยการฟังเช่นเดียวกับการเต้น ในการเรียนเดินแบบนั้นครูผู้ฝึกสอนจะฝึกให้นักเรียนจับจังหวะของดนตรี แล้วเดินไปตามจังหวะของดนตรี โดยการเป็นนางแบบหรือนายแบบนั้น นักเรียนจะต้องคิดอยู่เสมอว่า ตัวเองเป็นไม้แฉวนเสื้อ ห้ามเดินหลังก้อม เพราะจะทำให้ดูไม่สง่างาม

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังวิเคราะห์อีกได้ว่า การเดินแบบนั้น สายตาต้องส่งอารมณ์ความรู้สึก ว่ากำลังเดินแบบขายเสื้อผ้า ขายกระเป๋า หรือกำลังเดินแบบขายน้ำหอม ดังนั้นนายแบบหรือนางแบบจะต้องสื่ออารมณ์เหล่านั้นออกมาให้ได้

รูปที่ 4.9 แสดงภาพการเรียนเดินแบบและการเตรียมตัวไปเดินแบบนอกสถานที่
ของนักเรียนบ้านดารา

ที่มา : facebook ครูหน้อย บ้านดารา สถาบันสอนการแสดง, 2015

5) การเรียนร้องเพลง

การร้องเพลงคือการทำให้เกิดเสียงไปพร้อมกับจังหวะของคนตรี การเรียนร้องเพลงจึงต้องฝึกไล่เสียงไปตามจังหวะ เสียงต่ำเสียงสูงตามจังหวะ การร้องเพลงอาจร้องด้วยปากเปล่า เรียกว่า การร้องแบบ อะแคปเปลลา เป็นการร้องแบบไม่มีดนตรี หรือโดยทั่วไปจะร้องแบบมีดนตรี ประกอบไปด้วย การร้องเพลงสำหรับคนที่มีความสูงหรือร้องในระดับมืออาชีพ มักจะต้องอาศัยความสามารถมาตั้งแต่กำเนิด หรือผ่านการเรียนการสอน และฝึกฝนอยู่บ่อยๆ ถึงจะพัฒนาไปสู่ นักร้องมืออาชีพได้

จากการวิเคราะห์ที่ผู้วิจัยพบว่า การร้องเพลงนั้นจำเป็นต้องฝึกการหายใจ โดยการฝึกการหายใจเข้าช้าๆ แล้วนับ 1 2 3 กลั้นลมหายใจไว้ชั่วขณะแล้วค่อยๆ ปล่อยลมหายใจออกยาวๆ นับ 1 2 3 4 5 6 ช้าๆ ฝึกปฏิบัติแบบนี้ทุกวัน อย่างน้อยวันละ 10 ครั้งและฝึกเปล่งเสียงประกอบลมหายใจให้หายใจเข้าช้าๆ สบายๆ แล้วนับ 1 2 3 ช้าๆ ไว้ในใจ แล้วค่อยๆ ปล่อยลมหายใจออกทางจมูก โดยหุบปากแล้วเปล่งเสียง “ฮิม” ลึ้นๆ แล้วหายใจเข้าช้าๆ อีกครั้ง แล้วเปล่งเสียง “ฮิม” อีกครั้งยาวๆ พร้อมผ่อนลมหายใจออกแล้วนับ 1-10 แล้วหยุด โดยครูผู้ฝึกสอนจะให้นักเรียนฝึกแบบนี้ทุกวัน อย่างน้อยวันละ 8 ครั้ง

จากข้อมูลการวิเคราะห์ข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่า การสื่อสารของการฝึกร้องเพลงนั้นจำเป็นต้องใช้เสียงและลมหายใจในการฝึกเป็นหลัก ก่อนจะฝึกร้องเพลงจริงๆ และนอกจากนี้ การร้องเพลงยังต้องอาศัยอารมณ์ความรู้สึกออกมาด้วย ซึ่งการร้องเพลงนั้น ผู้ฝึกจะต้องสื่ออารมณ์ของเพลงออกมาให้ผู้ฟังรู้สึกคล้อยตามให้ได้ เพราะการร้องเพลงนั้น คือ การสื่ออารมณ์ของบทเพลงนั้นออกมาเหมือนการเล่าเรื่องราวในบทเพลงออกมาให้ผู้ฟังได้รับฟังแล้วเกิดอารมณ์คล้อยตาม ผู้ฟังฟังแล้วมีความสุขไปกับเพลง เป็นหลักของการสื่อสารผ่านเสียงเพลง และการสื่อสารผ่านอารมณ์ออกมาขณะร้องเพลง โดยถ่ายทอดอารมณ์นั้นออกมาให้ผู้ฟังรับฟังแล้วรู้สึกมีความสุขที่ได้ฟังเพลง และนอกจากนี้ สายตาก็มีส่วนสำคัญในการร้องเพลง เพราะเวลาร้องเพลงนั้น ผู้ร้องจะต้องส่งอารมณ์ความรู้สึกนั้นออกไปทางสายตา และต้องส่งสายตาไปยังผู้ชมหรือผู้ฟัง เพื่อให้คนดูรู้สึกว่าคุณร้องนั้นส่งอารมณ์ออกมาจากบทเพลงเหล่านั้นจริงๆ ทำให้ผู้ชมหรือผู้ฟังนั้นได้รับบรรยากาศในการฟังเพลงนั่นเอง

ดังนั้น การเรียนร้องเพลงจำเป็นต้องฝึกร้องบ่อยๆ และฝึกส่งอารมณ์บ่อยๆ แต่ในการเป็นนักร้องที่ดีนั้นก็จำเป็นต้องฟังเพลงบ่อยๆเช่นกัน เพื่อนำไปฝึกฝนและปรับใช้ให้ถูกต้องนั่นเอง

รูปที่ 4.10 แสดงภาพการเรียนรู้ร้องเพลงของนักเรียนบ้านดารา
ที่มา : facebook ครูหน้อย บ้านดารา สถาบันสอนการแสดง, 2015

การเรียนรู้ร้องเพลงเป็นอาชีพในวงการบันเทิงอีกอย่างหนึ่ง ผู้ที่ผ่านการเรียนรู้ร้องเพลงหรือมีพรสวรรค์ในการร้องเพลง มักจะได้เปรียบคนที่ไม่เคยเรียนรู้ร้องเพลงมาก่อน เพราะความสามารถทางด้านกรร้องเพลงก็เป็นอีกหนึ่งใบเบิกทางที่จะเข้าสู่วงการบันเทิง

ดังนั้น ข้อดีของการเรียนรู้ร้องเพลงสามารถนำไปใช้กับละครเพลงได้ การเรียนรู้ร้องเพลงกับการแสดง เป็นรูปแบบของการแสดงที่นำดนตรี เพลง คำพูด และการเต้นรำ มารวมเข้าด้วยกัน เป็นการแสดงอารมณ์ต่างๆ ออกมาทางเสียงเพลง รวมไปถึงการเล่าเรื่องราวในละครผ่านเสียงเพลง

4.2.7 เปิดสถาบันสอนการแสดงที่ไม่มุ่งเน้นเชิงพาณิชย์

โดยทั่วไปโรงเรียนสอนการแสดงส่วนใหญ่จะเปิดเป็นโรงเรียนเชิงพาณิชย์ แต่ที่สถาบันสอนการแสดงบ้านดาราไม่มุ่งเน้นที่จะเปิดเป็นโรงเรียนเชิงพาณิชย์ สาเหตุที่ไม่เปิดเป็นโรงเรียนเชิงพาณิชย์เพราะ นางสาวทรงพร ณ บางช้าง ผู้ก่อตั้งสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา มีความคิดว่าจะสนับสนุนคนอย่างไร ที่จะช่วยให้คนที่สนใจการแสดงมีโอกาสก้าวเข้าสู่วงการบันเทิงได้ ก็เลยคิดว่าตัวเองนี่แหละคือแหล่งความรู้ แหล่งงานให้กับผู้ที่ต้องการ โอกาสทางด้านกรแสดง เลยเอาวิชาความรู้มาแบ่งปันให้กับผู้ที่สนใจ ค่าสมัครของนักเรียนการแสดงบ้านดารา รุ่นแรก 100บาท ค่าไฟ 20

บาท โดยสอนให้ฟรีและหางานให้กับคนที่ลำบากไม่มีทุนทรัพย์ในการสมัครเรียนการแสดง เลข
อุปถัมภ์ตามความเหมาะสม ไม่ได้คิดทำการอะไรใหญ่โต แต่ต้องการสนับสนุนและให้โอกาสคน
เพื่อสร้างงาน สร้างเงินเป็นทุนการศึกษาให้กับผู้ที่สนใจ

จากข้อมูลข้างต้นผู้วิจัยวิเคราะห์ได้ว่า สาเหตุที่สถาบันสอนการแสดงบ้านคาราไม่เปิดเป็น
โรงเรียนเชิงพาณิชย์นั้น เพราะหวังแค่ให้ผู้ที่สนใจมีโอกาสได้ก้าวเข้าสู่วงการบันเทิงได้ และมีรายได้
หาเลี้ยงครอบครัวของแต่ละคนได้ ช่วงแรกอาจจะเริ่มจากการเป็นนักแสดงตัวประกอบ แต่อย่างน้อย
การเริ่มต้นจากการเป็นตัวประกอบก็มีข้าวมีน้ำมีอาหารให้กินครบ 3 มื้อ และมีค่าตัวขั้นต่ำ 500 บาท
ขึ้นไปโดยไม่หักค่าตัวใคร ถ้าเปิดโรงเรียนเชิงพาณิชย์เหมือนกับโรงเรียนสอนการแสดงอื่นๆ ผู้ที่มี
ความฝันอยากเป็นนักแสดงหรือผู้ที่สนใจเรียนการแสดงแต่ไม่มีทุนทรัพย์ก็จะไม่มีโอกาสได้เรียน
เพราะจริงๆ แล้วการเปิดหลักสูตรสอนการแสดงมีค่าเรียนที่แพงมากเป็นหลักพันหลักหมื่นบาท แต่
ที่บ้านคาราในกรณีของคนที่ไม่มีความสามารถจริงๆ ทางสถาบันสอนการแสดงบ้านคาราก็จะให้
สมัครเรียนได้ฟรี โดยมีสิทธิเท่าเทียมกับนักเรียนการแสดงของบ้านคาราทุกคน และปัจจุบันทางบ้าน
คารามีอาหารให้กับนักเรียนทุกคนได้กินฟรีครบ 3 มื้อ โดยมีแม่ครัวประจำโรงอาหารของบ้านคารา
คอยบริการให้ทุกวัน และนี่คือข้อดีของการเปิดสถาบันแบบไม่เป็นเชิงพาณิชย์ ซึ่งสถาบันสอนการ
แสดงที่อื่นไม่มี

ในการที่สถาบันสอนการแสดงบ้านคาราไม่เน้นเปิดสถาบันในเชิงพาณิชย์ และเก็บค่าใช้จ่าย
ในการสมัครเรียนที่มีราคาถูก ไม่ได้เป็นปัญหาในด้านค่าใช้จ่ายแต่อย่างใด เพราะทางสถาบันเก็บค่า
น้ำค่าไฟกับนักเรียนทุกครั้ง ครั้งละ 20 บาทต่อคนอยู่แล้ว และในกรณีที่ทางสถาบันมีเหตุจำเป็นต้อง
ใช้เงินในจำนวนเยอะ คุรหน้อยก็จะใช้เงินส่วนตัวมาสมทบ และรวบรวมจากเงินกองกลางที่มี
กรรมการของทางสถาบันและผู้ปกครองที่สนับสนุนค่อยบริจาคให้ทุกเดือนออกมาใช้ โดยเงินใน
ส่วนนี้จะมีเจ้าหน้าที่เหรียญกษาปณ์ของทางสถาบันสอนการแสดงบ้านคาราเป็นผู้ตรวจสอบทุกครั้ง จึงทำ
ให้สถาบันสอนการแสดงบ้านคาราอยู่ได้เพราะมีเงินสมทบจากกองกลางที่ได้รับบริจาค่นั้นเอง

4.2.8 คุรมีจิตสาธารณะ

การมีจิตสาธารณะนั้นเป็นการช่วยเหลือเกื้อกูลโดยไม่หวังผลตอบแทน และเต็มใจแบ่งปัน
ให้การช่วยเหลือเอื้ออาทรกัน เช่นเดียวกับสถาบันสอนการแสดงบ้านคาราที่ต้องการให้ครูผู้ฝึกสอน
ทุกคนของสถาบันมีจิตสาธารณะ เต็มใจช่วยเหลือและให้ความรู้ในด้านการเรียนการสอนการแสดง

และการเรียนในวิชาต่างๆด้วยจิตสาธารณะ ดังข้อมูลจากการสัมภาษณ์ครูผู้ฝึกสอนและนักเรียนการแสดงดังนี้

“หลายคนไม่รู้ว่่าที่นี่เป็นอย่างไร ที่นี่ไม่เหมือนที่อื่น แต่ครูมาที่นี่ด้วยใจ อยู่ที่นี่ด้วยใจ ครูรักครูทุกคนเด็กทุกคนเหมือนเป็นพี่น้องจริงๆ ถ้าจะพูดถึงเรื่องเงินหรือค่าใช้จ่ายของที่นี่มันไม่พอหรอก แต่ที่นี้อยู่กันแบบครอบครัว ช่วยอะไรกัน ได้ก็ช่วยกัน ใครก็ตามที่มาที่นี่ จงภูมิใจเถอะว่่า ที่นี่เป็นสถาบันที่ดีที่สุดในประเทศไทย” (อรุโณทัย เคนตรี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 27 ธันวาคม 2558)

เช่นเดียวกับการให้สัมภาษณ์ของนักเรียนการแสดงของสถาบันสอนการแสดงบ้านคาราที่กล่าวว่่า

“ที่มาเรียนที่นี่ เพราะทางสถาบันให้โอกาส ที่นี่สมัครเรียนครั้งเดียวแต่สามารถเรียนได้ตลอดชีพ อีกอย่างที่นี่ครูทุกคนใจดี มาสอนด้วยจิตอาสา และโดยส่วนตัวชอบการแสดงอยู่แล้ว เลยอยากมาเรียนเพิ่มเติม พอมาเรียนที่นี่ก็ทำให้เจอเพื่อนและทำให้เราเปิดมุมมองด้านทัศนคติ” (กานต์พิชชา บุญใส, การสื่อสารส่วนบุคคล, 27 ธันวาคม 2558)

จากข้อมูลการสัมภาษณ์ของครูผู้ฝึกสอนและนักเรียนการแสดง ผู้วิจัยวิเคราะห์ได้ว่่า การมีจิตสาธารณะของครูผู้ฝึกสอนการแสดงของสถาบันสอนการแสดงว่่า การมีจิตสาธารณะ คือการมีจิตที่สร้างสรรค์เป็นกุศล และมุ่งทำประโยชน์ต่อส่วนรวมโดยไม่หวังสิ่งตอบแทนเหมือนกับที่ครูผู้ฝึกสอนการแสดงของบ้านคารามีต่อนักเรียน

ดังนั้น การมีจิตสาธารณะจึงเปรียบได้กับความรู้สึกนึกคิด ถึงการเป็นผู้ให้จากใจของครูผู้ฝึกสอนโดยหวังแค่ให้ลูกศิษย์ของบ้านคาราทุกคนได้สานฝันให้เป็นจริง ได้มีประสบการณ์และอนาคตที่ดี มีความรู้ทางด้านการแสดงไปประกอบเป็นวิชาชีพ หรือเป็นอาชีพเสริม โดยไม่ต้องจ่ายเงินค่าเรียนในหลักสูตร (Course) แพงๆเหมือนกับสถาบันสอนการแสดงอื่นๆ โดยคณะครูและทางบ้านคาราทุกคนได้เล็งเห็นว่่า การมีจิตสาธารณะ เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้สนใจในวิชาชีพการแสดง แต่ไม่มีทุนทรัพย์ในการเรียนการแสดงในหลักสูตร (Course) ที่แพงๆ เลยเปิดโอกาสและสานฝันให้กับนักเรียนทุกคน โดยสอนให้ฟรี มีงานรองรับและไม่หักค่าตัวนักเรียน

และนอกจากนี้ทางบ้านดาราไม่ได้มีแค่การเรียนการแสดงที่สามารถสร้างเงินสร้างรายได้ให้แก่ นักเรียน แต่บ้านดารายังมีการเปิดหลักสูตรการสอนแต่งหน้า และหลักสูตรการเรียนนวดหน้าให้กับนักเรียนที่สนใจได้ศึกษาเรียนรู้และนำไปประกอบเป็นวิชาชีพได้ เรียกได้ว่าเป็นการให้ที่ไม่สิ้นสุดจริงๆ ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับสถาบันสอนการแสดงอื่นๆ แล้ว นักเรียนการแสดงจะต้องจ่ายเงินในราคาที่แพง และถ้ากลับมาเรียนใหม่ก็ต้องต่อหลักสูตรใหม่ และเมื่อจบหลักสูตรก็ไม่การันตีว่าจะมีงานรองรับให้นักเรียนทุกคนหรือไม่ แต่บ้านดารานั้น สมัครงั้นเดียวสามารถเรียนได้ตลอดชีพ โดยครูทุกคนเป็นครูจิตอาสาที่สอนให้ฟรีๆ มีงานรองรับ และยังมีหลักสูตรการเรียนแต่งหน้าและนวดหน้าให้เป็นวิชาชีพทางเลือกให้กับนักเรียนที่สนใจอีกด้วย ซึ่งถือว่าสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา มีครูและบุคลากรผู้มีจิตสาธารณะอย่างแท้จริง

4.2.9 ความสัมพันธ์ระหว่างครูและศิษย์

การอยู่ร่วมกันเป็นครอบครัวของบ้านดารานั้น จะสอนนักเรียนด้วยความรัก และจะสอนให้นักเรียนทุกคนทุกคนรักกัน คนภายนอกอาจคิดว่า คนไม่รู้จักกัน ร้อยพ่อพันแม่จะรักกันได้อย่างไร ในเมื่อนักเรียนในบ้านดาราเยอะมาก ต่างคนก็ต่างจิตต่างใจกัน แต่พอทุกคนที่เข้ามาเรียน ทุกคนจะหลอมใจด้วยกัน ทำให้ทั้งเด็กเก่าและเด็กใหม่รักกัน มันเหมือนบ้านดาราสามารถหลอมรวมนักเรียนการแสดงให้เป็นใจเดียวกัน ซึ่งมีคุณค่ามากๆ บ้านดารา คือ ทุกอย่าง ทำให้คนที่เข้ามาเรียนได้เพื่อนได้พี่น้อง ได้ครอบครัว มาเรียนแล้วรู้สึกอบอุ่น เพราะที่นี้เป็นมากกว่าโรงเรียนสอนการแสดง ดังข้อมูลจากการสัมภาษณ์ในทัศนะของครูผู้ฝึกสอนดังนี้

“บ้านดาราคือการอยู่แบบครอบครัว แบบพี่น้อง เราอยู่แบบครอบครัว และเราจะสอนกันแบบครอบครัว ที่นี้มาแล้วไม่ต้องคิดเลยว่าเป็นโรงเรียนหรือสถาบัน เพราะที่นี้คือครอบครัวคือบ้านของเรา แล้วทุกคนที่มาที่นี้ ครูรู้ว่าทุกคนอยากได้ความรู้ มาบ้านดาราถ้าคุณตั้งใจ คุณจะได้ความรู้ไปเต็มๆ” (อรุโณทัย เค้นตรี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 27 ธันวาคม 2558)

จากข้อมูลการสัมภาษณ์ในเรื่องของการอยู่ร่วมกันเสมือนครอบครัว ในทัศนะของนักเรียนการแสดงดังนี้

“บ้านคาราคือบ้านหลังที่สอง จากที่เราไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับการแสดง แต่มาที่นี่เราได้ความรู้ทางด้านการศึกษาซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นที่ดี และรู้สึกอบอุ่นมากที่ได้มาเรียนการแสดงที่บ้านคารา” (วิมลรัตน์ คำณวนชอบ, การสื่อสารส่วนบุคคล, 27 ธันวาคม 2558)

เช่นเดียวกับ นฤมล สมศรี นักเรียนการแสดงของสถาบันสอนการแสดงบ้านคารา กล่าวว่า

“บ้านคาราให้ความใส่ใจการดูแลเป็นกันเองที่อบอุ่น เพราะครูสอนด้วยความรัก ครูสอนจะสอนให้บ้านของเรารักกัน ก็คิดในใจว่า มันจะรักกันได้อย่างไรในเมื่อคนในบ้านคารามีเยอะมาก ต่างคนก็ต่างจิตต่างใจกัน แต่พอได้เข้ามาเรียน ทุกคนก็หลอมใจด้วยกัน ทำให้ทั้งเด็กเก่าและเด็กใหม่รักกัน มันเหมือนบ้านคาราหลอมรวมนักเรียนการแสดงให้เป็นใจเดียวกัน ซึ่งมีคุณค่ามากๆ” (นฤมล สมศรี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 27 ธันวาคม 2558)

จากข้อมูลการสัมภาษณ์ข้างต้นจะเห็นได้ว่า รูปแบบการดูแลและการสอนการแสดงของบ้านคารานั้นจะอยู่กับแบบพี่น้อง อยู่นั้นแบบครอบครัวใหญ่ ครอบครัวที่พร้อมจะให้ ให้ทุกอย่างเกี่ยวกับความรู้ทางการแสดง และพร้อมที่จะรับฟังทุกปัญหาของนักเรียนการแสดงที่เข้ามาเรียนที่นี่ทั้งเก่าและใหม่ ทำให้นักเรียนที่เข้ามาใหม่รู้สึกผ่อนคลาย ไม่ตึกเครียด และเรียนรู้การแสดงได้เร็วขึ้น ทำให้นักเรียนไม่กดดัน ไม่เขินอาย ทำให้เกิดการคุ้นชินกับเพื่อนๆนักเรียนการแสดงเร็วขึ้น และทำให้นักเรียนถ่ายถอดจินตนาการทางการแสดงออกมาได้เต็มที่โดยไม่แฉ่งแฉิ่งเหมือนก่อนห็น อาจจะมีเกร็งและไม่กล้าแสดงออกบ้างในช่วงแรก แต่การเรียนและฝึกซ้อมบ่อยๆก็ทำให้ความรู้สึกเหล่านั้นผ่อนคลายลง นี่คือนี่สิ่งที่เกิดขึ้นในสถาบันสอนการแสดงบ้านคารา

นอกจากนี้ทั้งเด็กและผู้ใหญ่อยู่ร่วมกัน เรียนด้วยกัน โดยครูผู้ฝึกสอนจะมีเทคนิคในการแสดงแบบหมุนเวียน คือเด็กทุกคนจะหมุนเวียนมาจับคู่แสดงกัน เพื่อให้เกิดความสนิทมากขึ้น และไม่เขินอายเวลาออกไปเล่นละครจริงๆ

และนอกจากนี้ครูผู้ฝึกสอนยังมีเทคนิคอีกอย่างที่ทำให้เด็กมีความสัมพันธ์ที่เร็วขึ้นคือ การหมุนเวียนกันสบตากัน โดยห้ามยิ้ม การใช้เทคนิคนี้จะช่วยให้นักเรียนมีสมาธิมากขึ้น และทางด้านการแสดงนั้นการใช้สายตาถือเป็นการสื่อสารอารมณ์ได้ดีที่สุด รองลงมาจากการใช้ภาษากาย และการใช้น้ำเสียงในการต่อบทหรือคู่สนทนานั้นเอง

ด้วยการใช้เทคนิคนี้ทำให้ทั้งเด็กและผู้ใหญ่นั้นสนิทกันและเปิดใจรักกันแบบพี่น้อง และครูผู้ฝึกสอนการแสดงของบ้านดาราจะคอยย้ำและสอนเสมอก่อนเลิกเรียนว่า ให้นักเรียนทุกคนรักกัน อย่่างถึงกัน แบ่งปันกัน ช่วยเหลือกัน โดยให้รุ่นพี่ช่วยเหลือระดับประคองรุ่นน้อง และพากันประสบความสำเร็จ หรือถ้ามีงานก็ช่วยกันบอกและแบ่งปันกัน ในส่วนของงานนั้นทางบ้านดาราจะโพสต์งานให้ทางกลุ่มไลน์ของบ้านดาราอยู่แล้วเป็นประจำทุกวัน นี่คือนบ้านดารา บ้านที่อบอุ่น บ้านที่อยู่ร่วมกันแบบครอบครัว

รูปที่ 4.11 แสดงภาพตัวอย่าง การอยู่ร่วมกันเสมือนครอบครัวของบ้านดารา

สรุป จากการวิเคราะห์ 9 คุณลักษณะของสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา ผู้วิจัยค้นพบจุดเหมือนและจุดต่างตามตารางดังนี้

ตารางที่ 4.1 สรุปรูป 9 คุณลักษณะของสถาบันสอนการแสดงบ้านคารา ผู้วิจัยค้นพบจุดเหมือนและจุดต่าง

จุดเหมือน ระหว่างสถาบันสอนการแสดงบ้านคาราและสถาบันสอนการแสดงทั่วไป	จุดต่าง ระหว่างสถาบันสอนการแสดงบ้านคาราและสถาบันสอนการแสดงทั่วไป
<p>1) โครงสร้างของสถาบันสอนการแสดง มีจุดเหมือน คือ ทุกสถาบันล้วนแล้วแต่ต้องการส่งเสริมและสนับสนุนให้ลูกศิษย์นั้นได้ความรู้จากการเรียนการแสดง และต้องการให้ลูกศิษย์นั้นประสบความสำเร็จ มีโอกาสได้เข้าสู่วงการบันเทิงหรือวงการการแสดง</p>	<p>1) โครงสร้างของสถาบันสอนการแสดง มีจุดต่าง คือ สถาบันสอนการแสดงบ้านคารานั้นไม่เน้นเปิดสถาบันสอนการแสดงในเชิงพาณิชย์ และเปิดโอกาสให้ผู้ที่สนใจอยากเรียนการแสดงแต่ขาดทุนทรัพย์นั้นมีโอกาสได้เข้ามาเรียนฟรี ในขณะที่สถาบันสอนการแสดงอื่นๆ นั้น จะไม่มีการเปิดให้เรียนฟรี แต่จะเปิดสถาบันสอนการแสดงในเชิงพาณิชย์อย่างเดียว</p>
<p>2) หลักเกณฑ์ของสถาบัน มีจุดเหมือน คือ ครูผู้ฝึกสอนจะใช้ เกณฑ์โดยการดูพื้นฐานความสามารถเป็นทุนเดิม เพื่อว่านักเรียนการแสดงนั้น มีจุดเด่นหรือจุดด้อยในความสามารถในการแสดงมากน้อยเพียงใด แล้วจึงสอนและให้</p>	<p>2) หลักเกณฑ์ของสถาบัน ที่แตกต่างกันไม่มี</p>
<p>3) คุณสมบัติของผู้ที่เข้ามาเรียน มีจุดเหมือน คือ เปิดโอกาสให้ผู้สนใจได้มีโอกาสได้เข้ามาเรียนการแสดง โดยมีการสนับสนุนและส่งเสริมให้ผู้เข้ามาเรียนทุกคนนั้นได้ความรู้ทางด้านการแสดงเพื่อนำไปใช้ในวิชาชีพต่อไป</p>	<p>3) คุณสมบัติของผู้ที่เข้ามาเรียน มีจุดต่าง คือ สถาบันสอนการแสดงนั้น เมื่อผู้สนใจสมัครเป็นนักเรียนการแสดงแล้ว จะสามารถเรียนได้ตลอดชีพ และในกรณีของผู้ที่สนใจอยากจะเรียนการแสดงแต่ขาดทุนทรัพย์ ทางสถาบันสอนการแสดงบ้านคาราก็จะเปิดโอกาสให้เรียนฟรีเทียบเท่ากับผู้สมัครอื่นๆ ในขณะที่สถาบันสอนการแสดงทั่วไปจะรับสมัครและสอนเป็นคอร์สสั้นๆ แต่ได้ความรู้ทางด้านการแสดงและมีใบประกาศนียบัตรรับรองในการสำเร็จหลักสูตรการแสดง แต่ไม่</p>

ตารางที่ 4.1 สรุป 9 คุณลักษณะของสถาบันสอนการแสดงบ้านคารา ผู้วิจัยค้นพบจุดเหมือนและจุดต่าง (ต่อ)

จุดเหมือน ระหว่างสถาบันสอนการแสดงบ้านคาราและสถาบันสอนการแสดงทั่วไป	จุดต่าง ระหว่างสถาบันสอนการแสดงบ้านคาราและสถาบันสอนการแสดงทั่วไป
	<p>การันตีว่าจะมีงานรองรับหลังเรียนจบหลักสูตร ในขณะที่ทางสถาบันสอนการแสดงบ้านคารานั้นสามารถเรียนได้ตลอดชีพ มีค่าใช้จ่ายที่ถูกกว่า และเรียนไปปรับงานไป ซึ่งเป็นจุดต่างของสถาบันสอนการแสดงบ้านคาราและสถาบันอื่นที่เห็นได้ชัดว่ามีข้อดีข้อเสียที่แตกต่างกัน</p>
<p>4) ค่าใช้จ่ายในการเรียน จุดเหมือนของสถาบันสอนการแสดงบ้านคารากับสถาบันทั่วไปนั้นมีค่าใช้จ่ายที่เหมือนกัน แต่ค่าใช้จ่ายของสถาบันสอนการแสดงบ้านคารานั้นถูกกว่าสถาบันสอนการแสดงทั่วไป และสถาบันสอนการแสดงบ้านคาราไม่เน้นเป็นสถาบันในเชิงพาณิชย์ และเปิดโอกาสให้ผู้ที่มีขาดทุนทรัพย์นั้นมีโอกาสได้เรียนการแสดงฟรี ในขณะที่สถาบันทั่วไปจะเปิดสถาบันสอนการแสดงในเชิงพาณิชย์และมีค่าใช้จ่ายที่สูงกว่าตามมาตรฐานของหลักสูตรที่เปิดสอน</p>	<p>4) ค่าใช้จ่ายในการเรียน จุดต่างของสถาบันสอนการแสดงบ้านคารากับสถาบันทั่วไปคือ ทางสถาบันสอนการแสดงบ้านคาราจะมีค่าใช้จ่ายที่ถูกกว่าสถาบันอื่นทั่วไป และในกรณีของผู้ที่ขาดทุนทรัพย์ ทางสถาบันก็จะเปิดโอกาสให้เรียนฟรีได้ตลอดชีพ แต่สถาบันอื่นทั่วไปจะมีค่าใช้จ่ายในราคาคอสที่แพง ทำให้ผู้ที่สนใจแต่ขาดทุนทรัพย์ไม่มีโอกาสได้เรียนการแสดง</p>
<p>5) ระยะเวลาเรียน ของสถาบันสอนการแสดงบ้านคารากับสถาบันทั่วไปนั้นไม่เหมือนกัน คือ สถาบันสอนการแสดงบ้านคาราจะเปิดให้เรียนได้ตลอดชีพ แต่สถาบันอื่นทั่วไปนั้นจะเปิดหลักสูตรการเรียนในเวลาสั้นๆอย่างน้อย 1 อาทิตย์ และ</p>	<p>5) ระยะเวลาเรียน ของสถาบันสอนการแสดงบ้านคารากับสถาบันสอนการแสดงอื่นทั่วไปมีความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัด คือ ทางสถาบันสอนการแสดงบ้านคารานั้น จะเปิดการเรียนการสอนแบบตลอดชีพ และผู้ที่สนใจมีอายุตั้งแต่ 3 ขวบขึ้นไป และอายุไป</p>

ตารางที่ 4.1 สรุป 9 คุณลักษณะของสถาบันสอนการแสดงบ้านคารา ผู้วิจัยค้นพบจุดเหมือนและจุดต่าง (ต่อ)

จุดเหมือน ระหว่างสถาบันสอนการแสดงบ้านคาราและสถาบันสอนการแสดงทั่วไป	จุดต่าง ระหว่างสถาบันสอนการแสดงบ้านคาราและสถาบันสอนการแสดงทั่วไป
<p>อย่างมาก 1 เดือน</p>	<p>เกิน 75 ปี ในกรณีเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี ต้องมีผู้ปกครองเซ็นรับรองและอนุญาตให้สมัครเรียน และในส่วนของสถาบันอื่นทั่วไป นั้น จะมีระยะเวลาเรียนที่สั้นๆ อย่างน้อย 1 อาทิตย์ และอย่างมากไม่เกิน 1 เดือน หรือมากกว่านั้นก็จะมีการใช้จ่ายที่แพงขึ้นเป็นต้น</p>
<p>6) วิชาที่เปิดสอน จุดเหมือนคือ สถาบันสอนการแสดงบ้านคารา เปิดสอนวิชาการแสดงเหมือนกันกับสถาบันสอนการแสดงอื่นๆ ทั่วไป</p>	<p>6) วิชาที่เปิดสอน จุดต่างคือ ในขณะที่สถาบันสอนการแสดงทั่วไปจะเปิดสอนเฉพาะวิชาการแสดงเป็นหลัก โดยไม่มีวิชาเสริม แต่สถาบันสอนการแสดงบ้านคารายังมีวิชาเสริม นอกจากวิชาการแสดงอีก 4 วิชา คือ</p> <ul style="list-style-type: none"> 6.1) วิชาทิวู๋ 6.2) วิชาร้องเพลง 6.3) วิชาเต้น หรือ ป๊อบแดนซ์ (Pop Dance) 6.4) เคนแบบ
<p>7) เปิดสถาบันสอนการแสดงที่ไม่มุ่งเน้นเชิงพาณิชย์ จุดเหมือนไม่มี เพราะนอกจากสถาบันสอนการแสดงบ้านคาราแล้ว ก็ไม่มีสถาบันสอนการแสดงอื่นใดที่เปิดโรงเรียนสอนการแสดงที่ไม่มุ่งเน้นเชิงพาณิชย์</p>	<p>7) เปิดสถาบันสอนการแสดงที่ไม่มุ่งเน้นเชิงพาณิชย์ ในส่วนของจุดต่างนั้น สถาบันสอนการแสดงบ้านคาราถือเป็นจุดต่างจากสถาบันอื่นๆที่เปิดสอนเป็นระบบเชิงพาณิชย์ทั้งหมด สาเหตุที่สถาบันสอนการแสดงไม่เปิดเป็นโรงเรียนเชิงพาณิชย์ เพราะ นางสาวทรงพร ณ บางช้าง ผู้ก่อตั้งสถาบันสอนการแสดงบ้านคารา ต้องการสนับสนุนและให้โอกาส ให้อาชีพแก่ผู้ที่สนใจอยากเรียนการแสดง ได้มีอาชีพและมีโอกาสได้ก้าวเข้าสู่วงการบันเทิง</p>

ตารางที่ 4.1 สรุป 9 คุณลักษณะของสถาบันสอนการแสดงบ้านคารา ผู้วิจัยค้นพบจุดเหมือนและจุดต่าง (ต่อ)

จุดเหมือน ระหว่างสถาบันสอนการแสดงบ้านคาราและสถาบันสอนการแสดงทั่วไป	จุดต่าง ระหว่างสถาบันสอนการแสดงบ้านคาราและสถาบันสอนการแสดงทั่วไป
	ต่อไป
8) ครูมีจิตสาธารณะ ไม่มีจุดเหมือน	8) ครูมีจิตสาธารณะ จุดต่างคือ สถาบันสอนการแสดงทั่วไปจะไม่มีครูจิตสาธารณะ เพราะส่วนใหญ่จะเปิดโรงเรียนเชิงพาณิชย์ จึงต้องมีค่าจ้างให้กับครูผู้สอน แต่สถาบันสอนการแสดงบ้านคารา จะมีครูที่มีจิตสาธารณะ เพราะครูทุกคนที่เข้ามาเพื่อต้องการแค่อายากจะช่วยให้ให้นักเรียนการแสดงได้ความรู้ทางด้านการแสดงและความรู้ของหลักสูตรที่เปิดสอน เพื่อนำไปพัฒนาตนเอง เพื่อเตรียมพร้อมที่จะก้าวเข้าสู่วงการบันเทิงต่อไป
9) ความสัมพันธ์ระหว่างครูและศิษย์ จุดเหมือนไม่มี	9) ความสัมพันธ์ระหว่างครูและศิษย์ จุดต่างคือ ในสถาบันสอนการแสดงทั่วไปนั้น เมื่อเรียนจบหลักสูตรแล้ว ครูกับนักเรียนก็ไม่เจอกันอีก ในขณะที่สถาบันสอนการแสดงบ้านคารา เปิดหลักสูตรแบบตลอดชีพ ทำให้นักเรียนสามารถเข้ามาเรียนได้ตลอดไม่จบสิ้น ทำให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างครูและศิษย์ ซึ่งสถาบันสอนการแสดงทั่วไปไม่มี

ดังนั้น ในขณะที่สถาบันอื่นๆ เมื่อเรียนจบหลักสูตรแล้วก็หายไปเลย สายสัมพันธ์ไม่มี ทำให้นักเรียนที่มาเรียนเกิดการเรียนรู้ที่น้อยกว่านักเรียนบ้านคารา เพราะนักเรียนของสถาบันสอนการแสดงบ้านคารากลับมาเรียนและทบทวนความรู้ทางด้านการแสดงอยู่ตลอด ทำให้เกิดการเรียนรู้และพัฒนาที่ดีขึ้นเรื่อยๆ การมีความสัมพันธ์ระหว่างครูกับศิษย์จึงมีความจำเป็นและสำคัญที่สุด ตลอดจน

เพื่อทำความเข้าใจถึงกระบวนการสื่อสารเพื่อส่งเสริมการเข้าสู่วงการบันเทิงของนักแสดงในลำดับต่อไป

อีกประเด็นหนึ่ง คือ เกิดความสัมพันธ์ระหว่างผู้มาเรียน ซึ่งจะช่วยเหลือเกื้อกูลกัน กลายเป็น “เครือข่ายการสื่อสาร” ที่จะคอยสนับสนุนช่วยเหลือกันทั้งในด้านการงาน การใช้ชีวิตในวงการบันเทิง

4.3 กระบวนการสื่อสารเพื่อส่งเสริมการเข้าสู่วงการบันเทิงของนักแสดง

ผลการวิจัยในส่วนนี้ ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ถึงกระบวนการสื่อสารเพื่อส่งเสริมการเข้าสู่วงการบันเทิงของนักแสดง ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า จุดเริ่มต้นคือ การมาเรียนรู้ที่สถาบันนี้ ดังนั้นจึงจะนำเสนอรายละเอียดการวิเคราะห์ดังนี้

4.3.1 เทคนิคการสอนความรู้ด้านการแสดง

เทคนิคในการสอน เป็นกระบวนการที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามเทคนิคการสอนของทางสถาบันสอนการแสดง โดยให้นักเรียนการแสดงได้เรียนรู้เทคนิคการสอนจากครูผู้ฝึกสอนที่ได้กำหนดไว้ โดยใช้เทคนิคการสอนทั้งหมด 5 วิธีดังนี้

- 4.3.1.1 เทคนิคการสวมจิตวิญญาณของตัวละคร
- 4.3.1.2 เทคนิคการสอนด้วยการจินตนาการ
- 4.3.1.3 เทคนิคการสอนด้วยการสื่ออารมณ์
- 4.3.1.4 เทคนิคการสอนตัวต่อตัว
- 4.3.1.5 เทคนิคการสอนแบบเป็นขั้นตอน
- 4.3.1.6 การสอนให้ใช้ชีวิตอย่างระมัดระวัง

4.3.1.1 เทคนิคการสอนให้สวมบทบาทเสมือนจริง

การสอนการฝึกให้นักเรียนสวมจิตวิญญาณของตัวละคร เป็นการสอนให้เด็กเรียนรู้กระบวนการของจิตใจ โดยการสอนให้นักเรียนการแสดงนำอารมณ์ความรู้สึกจากภายในออกมาสู่ภายนอก เพราะการแสดงนั้นคือการ โทกหก คนที่จะมาเรียนการแสดงนั้นต้องเชื่อว่าตนกำลังเป็นตัว

ละครนั้นจริงๆ และในการแสดงนั้น ผู้แสดงต้องทิ้งตัวตนออกไปให้หมด แล้วสวมบทบาทของตัวละครตัวนั้นแทน ดังข้อมูลจากการสัมภาษณ์ครูผู้ฝึกสอนและนักเรียนการแสดงดังนี้

“ในการสอนให้เด็กสวมบทบาทเสมือนจริงของตัวละครนั้น ครูจะให้เขาทำความเข้าใจกับบทก่อนว่า เหตุการณ์ในบทละครเป็นอย่างไร แล้วให้เขานึกภาพตาม เมื่อเด็กมองเห็นภาพในจินตนาการ ครูก็จะให้เขาสวมบทบาทเสมือนจริงของตัวละครตัวนั้นลงไป นี่คือการทิ้งตัวตนที่เคยเป็น เพื่อสวมบทบาทเสมือนจริงของตัวละครลงไปในการแสดง หรือที่ทางการแสดงเรียกว่า อินเนอร์” (อรุโณทัย เคนตรี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 27 ธันวาคม 2558)

เช่นเดียวกับนักเรียนการแสดงของสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา ได้ให้ข้อมูลสัมภาษณ์ดังนี้

“ครูช่วยให้เราสื่ออารมณ์ความรู้สึกโดยการให้เราสวมบทบาทเสมือนจริงของตัวละคร จากเป็นคนร้องไห้ไม่ได้ ก็สามารถร้องไห้ได้ มีน้ำตาไหลออกมาจริงๆ ครูจะให้เราคิดว่าเราเป็นตัวละครตัวนั้น แล้วสวมบทบาทนั้นลงไป ทำให้รู้สึกสงสารตัวละคร แล้วน้ำตาก็ไหลออกมา” (วิมลรัตน์ คำนวนชอบ, การสื่อสารส่วนบุคคล, 27 ธันวาคม 2558)

จากข้อมูลข้างต้น ผู้วิจัยวิเคราะห์อีกได้ว่า การใช้เทคนิคการสอนแบบการใช้จิตวิทยานั้นจำเป็นอย่างมากในการแสดง เพราะเราต้องทิ้งตัวตนอันแท้จริงไปให้หมด เพื่อสวมบทบาทของตัวละครที่ได้รับ ผู้แสดงจะต้องเชื่อว่าตนเองนั้นเป็นตัวละครนั้นจริงๆ นี่คือการหลอกลวงตัวเองให้คนอื่นเชื่อว่าเราเป็นแบบนั้น นี่คือการแสดง ที่ใช้เทคนิคจิตวิทยาเข้ามาช่วย

รูปที่ 4.12 แสดงภาพการสอนการแสดงโดยการใช้เทคนิคการสวมจิตวิญญาณของตัวละคร

4.3.1.2 การใช้เทคนิคการจินตนาการ

การจินตนาการเป็นสิ่งจำเป็นมากในการแสดงเพราะ การที่จะจำบทละครยาวๆ ได้นั้น นักแสดงต้องอ่านบทหรือเนื้อเรื่องของละครเรื่องนั้นให้จบก่อน แล้วทำความเข้าใจกับเนื้อเรื่องในละคร โดยการจินตนาการให้เห็นว่าในเนื้อเรื่องนั้นตัวละครมีหน้าตาอย่างไร มีบทบาทและนิสัยอย่างไร แล้วดึงเอาตัวละครนั้นออกมาสวม เพราะฉะนั้นการจินตนาการจะช่วยให้นักแสดงจำบทได้ง่ายขึ้น และสื่ออารมณ์ของตัวละครออกมาได้สมบทบาท ดังข้อมูลการสัมภาษณ์ของครูผู้ฝึกสอนและนักเรียนการแสดงดังนี้

“ครูมีเทคนิคการสอนแบบธรรมชาติ เอาวิถีความเป็นจริงมาใช้ในการสอน โดยการใช้ภาษา กาย ภาษาพูด แล้วให้เด็กเอาความเป็นจริงเหล่านั้นออกมาแสดงโดยใช้การจินตนาการ เช่น ถ้าเขามีปัญหาครอบครัวหรือเป็นเรื่องใดๆ ก็ตามให้เอานำเรื่องเหล่านั้นที่เคยประสบมา หรือเอาเรื่องราวของคนอื่น แล้วนำมาใช้ในการเรียนการแสดง จะทำให้ดูเป็นธรรมชาติ ดูสมจริง” (ทรงพร ณ บางช้าง, การสื่อสารส่วนบุคคล, 27 ธันวาคม 2558)

เช่นเดียวกับนักเรียนการแสดงของสถาบันสอนการแสดงบ้านคารา ได้ให้ข้อมูลการสัมภาษณ์ดังนี้

“ครูช่วยสื่ออารมณ์ ทำให้เราเข้าถึงอารมณ์ได้ง่ายขึ้น โดยการให้ฝึกจินตนาการ ครูจะสอนให้เราฝึกใช้เทคนิคการจินตนาการ และถ่ายทอดความรู้สึกออกมาเป็นภาษากาย หรือที่เรียกว่า ตัวเล็ก ตัวใหญ่ เป็นการจินตนาการว่าเรามีตัวเล็ก และมีตัวใหญ่ แล้วให้เราถ่ายทอดความรู้สึกนั้นออกมา” (พลวัฒน์ บุญรัตนไมตรี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 27 ธันวาคม 2558)

จากข้อมูลการสัมภาษณ์ในเรื่องเทคนิคการสอนด้วยการจินตนาการ ผู้วิจัยวิเคราะห์ได้ว่า เทคนิคการจินตนาการนั้นเป็นสิ่งจำเป็นอย่างมากในการแสดง เพราะในการสร้างความเชื่อให้กับผู้ชมนั้น ผู้แสดงจะต้องมีจินตนาการ เห็นภาพลักษณ์ และอุปนิสัยใจคอของตัวละครนั้นได้อย่างดี ถ้าผู้แสดงทำให้ผู้ชมเชื่อว่า การแสดงที่อยู่ตรงหน้านั้นคือเรื่องจริง แสดงว่าผู้แสดงนั้นตีบทแตกได้อย่างสมจริง ดังนั้น หลักการจินตนาการกับการแสดงจึงเป็นของคู่กัน ผู้ที่จะเรียนการแสดงทุกคนล้วนแล้วแต่ต้องฝึกใช้จินตนาการ จึงจะประสบความสำเร็จในด้านการแสดง

รูปที่ 4.13 แสดงภาพการใช้เทคนิคการเรียนการสอนด้วยการจินตนาการในการแสดง

4.3.1.3 เทคนิคการสอนด้วยการสื่ออารมณ์

ในการเป็นนักแสดง จำเป็นต้องใช้อารมณ์จากภายใน (Inner) ในการสื่อสารตามบทที่ได้รับ เพราะการแสดงเป็นการสื่อสารอย่างหนึ่ง ที่ต้องแสดงออกทางด้านอารมณ์ ความรู้สึก เช่น ดีใจ เสียใจ โกรธ กลัว ดังนั้น ผู้ที่จะเป็นนักแสดงจึงต้องสื่ออารมณ์ ความรู้สึกเหล่านั้นออกมาให้ได้ ดังข้อมูลจากการสัมภาษณ์ ครูผู้ฝึกสอนการแสดงและนักเรียนการแสดง ดังนี้

“การเป็นนักแสดงจะต้องสื่ออารมณ์ออกมาให้คนดูเชื่อ ว่าเขาเป็นตัวละครตัวนั้นจริงๆ หรือที่เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า การเป็นนักแสดงต้องมีอินเนอร์ ต้องทั้งตัวตน แล้วสวมบทบาทของตัวละครลงไปเพื่อให้คนดูเชื่อ นี่ก็คือ เทคนิคการสื่ออารมณ์ในการแสดง” (อรุโณทัย เคนตรี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 27 ธันวาคม 2558)

เช่นเดียวกับนักเรียนการแสดงของสถาบันสอนการแสดงบ้านคาราที่ให้คำสัมภาษณ์ในเรื่องการสื่ออารมณ์ดังนี้

“ที่นี่ครูจะสอนให้ใช้ภาษากายและการสื่ออารมณ์ในการแสดง เช่น โกรธ ดีใจ เสียใจ ร้องไห้ กลัว เราต้องสื่ออารมณ์นั้นออกมาให้ได้ ทำให้มีทักษะทางการแสดงเพิ่มขึ้น และสามารถนำไปใช้ได้จริง” (สิริกร การวานนท์, การสื่อสารส่วนบุคคล, 27 ธันวาคม 2558)

จากข้อมูลการสัมภาษณ์ผู้วิจัยวิเคราะห์ได้อีกว่า การใช้เทคนิคการสอนด้วยการสื่ออารมณ์นั้น ผู้แสดงจะต้องศึกษาบทละคร ตัวละครที่ตนต้องแสดงอย่างละเอียด เพราะนักแสดงที่มีความสามารถถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกออกมาได้นั้น จะสามารถดึงดูดความสนใจจากผู้ชมและเป็นที่จดจำได้ การฝึกการถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกจึงเป็นส่วนสำคัญที่สุดที่นักแสดงทุกคนต้องเอาใจออกมาให้ได้ ในโรงเรียนสอนการแสดงหรือสถาบันสอนการแสดงต่างๆ จึงให้ความสำคัญกับอารมณ์ความรู้สึกที่จะต้องถ่ายทอดออกมามีผู้ชมให้ได้ กล่าวคือ อารมณ์ความรู้สึกนั้นจะถ่ายทอดด้วยสายตา สีหน้า และการใช้ร่างกายหรือที่เรียกว่าภาษาภายในการสื่ออารมณ์ความรู้สึกเป็นการสวมบทบาทของตัวละคร โดยที่ไม่เหลือความเป็นตัวตนของนักแสดงหลงเหลืออยู่เลย ทำให้สามารถดึงดูดความสนใจจากผู้ชมได้เป็นอย่างดี และทำให้เกิดการจดจำจากผู้ชม การใช้เทคนิคการสอนด้วยอารมณ์ความรู้สึกจึงเป็นที่ที่สำคัญในศาสตร์ของการแสดง

รูปที่ 4.14 แสดงภาพตัวอย่างการใช้เทคนิคการสื่ออารมณ์ในการแสดง

4.3.1.4 การใช้เทคนิคการสอนตัวต่อตัว

การสอนด้วยเทคนิคตัวต่อตัวนั้น ทำให้ผู้เรียนรู้สึกเป็นกันเองมากขึ้นและทำให้สนิทกับครูผู้ฝึกสอนได้เร็วขึ้น ทำให้นักเรียนที่เข้ามาใหม่นั้นสามารถกล้าแสดงออกโดยไม่เขินอายได้เร็วขึ้น จากในช่วงแรกเด็กส่วนใหญ่อาจไม่ค่อยกล้าแสดงออก แต่พอครูผู้ฝึกสอนใช้วิธีการสอนแบบตัวต่อตัว ก็ทำให้เด็กกล้าแสดงออกมากขึ้นโดยไม่เขินอาย ทำให้เด็กเกิดการพัฒนาได้อย่างรวดเร็ว ดังข้อมูลจากการสัมภาษณ์ครูผู้ฝึกสอนและนักเรียนการแสดงดังนี้

“การสอนตัวต่อตัวจะทำให้เด็กเรียนรู้การแสดงได้เร็วยิ่งขึ้น เพราะจะทำให้เด็กรู้สึกเป็นกันเอง และกล้าแสดงออกโดยไม่เขินอาย ทำให้เด็กพัฒนาความรู้ทางด้านการแสดงได้เร็วขึ้น เพราะในการแสดงจริงๆ นั้นเด็กที่ผ่านการฝึกเรียนแบบตัวต่อตัวจะไม่รู้สึกเกร็ง ตัวแข็ง หรือเขินอายเมื่อเจอกับนักแสดงที่มีชื่อเสียงทำให้เด็กที่ผ่านการฝึกเรียนแบบตัวต่อตัวนั้น มีสมาธิในการแสดงได้ดี” (ทรงพร ณ บางช้าง, การสื่อสารส่วนบุคคล, 27 ธันวาคม 2558)

เช่นเดียวกับนักเรียนการแสดงของสถาบันสอนการแสดงบ้านคาราที่ให้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ว่า

“ครูจะสอนตัวต่อตัว ทำให้เข้าใจเทคนิคการแสดงมากยิ่งขึ้น และเมื่อมีความสามารถในระดับหนึ่ง ครูก็จะส่งเสริมเราให้ก้าวเข้าสู่วงการบันเทิง โดยในช่วงแรกๆ จะให้เริ่มจากการเล่นเป็นตัวประกอบ และเมื่อมีประสบการณ์มากขึ้น ก็จะส่งไปเล่นในบทของตัวเดินเรื่อง” (ปภาวี นิลเกตุ, การสื่อสารส่วนบุคคล, 27 ธันวาคม 2558)

จากข้อมูลการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยวิเคราะห์อีกได้ว่า การสอนตัวต่อตัวนั้นสามารถฝึกให้ผู้เรียน กล้าที่จะแสดงออก ไม่เขินอาย เพราะถ้านักเรียนกล้าแสดงออก ก็จะทำให้มีสมาธิในการสื่อสารอารมณ์ในการแสดงได้ดีขึ้น และนอกจากนี้ การฝึกเรียนตัวต่อตัวกับครูผู้ฝึกสอนนั้น นอกจากจะมีครูผู้ฝึกสอนที่สอนตัวต่อตัวแล้ว ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นนักเรียนการแสดงของที่นี่เช่นกัน ได้เคยฝึกเรียนตัวต่อตัวกับครูผู้ฝึกสอน และฝึกเรียนตัวต่อตัวกับเพื่อนที่เข้ามาเรียนใหม่ หรือ กับรุ่นพี่ ทำให้ไม่กลัวและกล้าแสดงออกมากยิ่งขึ้น โดยจะรู้สึกชินไปเองเมื่อฝึกจับคู่เรียนตัวต่อตัวกับคนที่ไม่สนิทหรือเพื่อนที่เข้ามาเรียนใหม่อยู่บ่อยๆ ทั้งนี้ในความจริงของนักแสดงนั้น เป็นอาชีพที่ต้องพบกับคนมากหน้าหลายตาอยู่เสมอ การฝึกเรียนตัวต่อตัวจึงจำเป็นอย่างมากในการเรียนการแสดง

รูปที่ 4.15 แสดงภาพตัวอย่างการสอนด้วยเทคนิคตัวต่อตัวระหว่างครูผู้ฝึกสอนกับนักเรียน

4.3.1.5 การใช้เทคนิคการสอนแบบเป็นขั้นตอน

การสอนแบบเป็นขั้นตอนนั้น จะเป็นหลักของการพัฒนานักเรียนที่มีความตั้งใจจะเป็นนักแสดงอาชีพ โดยการสอนจากขั้นพื้นฐานและเรียนรู้อย่างเป็นขั้นตอน และจะพัฒนาความรู้ความสามารถของนักเรียนให้มีความสามารถในระดับหนึ่งแล้วจึงส่งไปเรียนในขั้นที่สูงขึ้น เมื่อมีความสามารถที่จะแสดง และสื่ออารมณ์ต่างๆ ได้ เล่นบทได้ จิตนาการได้ ก็จะมีการสอบวัดความสามารถเพื่อคัดตัวเป็นนักแสดงอาชีพ ดังข้อมูลจากการสัมภาษณ์ดังนี้

“ในการเรียนการแสดงของบ้านคาราครูจะสอนแบบเป็นขั้นตอน ลูกศิษย์ทุกคนถ้ารักในอาชีพศิลปะการแสดง แสดงว่าเขาตัดสินใจแล้วว่าจะมาเป็นนักแสดง เมื่อตัดสินใจแล้ว ในกรณีที่เขานักเรียนใหม่ ครูก็จะสอนในขั้นพื้นฐาน ให้เขามีความรู้เพื่อไปรับงานตัวประกอบไปก่อน ในกลุ่มนี้ไม่ต้องใช้ความสามารถลงลึก แต่ถ้าลูกศิษย์คนไหนมีความจริงจังที่จะมาเป็นนักแสดง ในกลุ่มนี้ต้องใช้เทคนิคการสอนที่ยากขึ้น โดยครูจะมีการสอบวัดความสามารถ ทางด้านการแสดง อารมณ์ ความรู้สึกและการจินตนาการเมื่อเขาสอบผ่านครูก็จะส่งเขาไปเรียนในบทที่ยากขึ้นเพื่อคัดตัวไปเป็นนักแสดงอาชีพ” (ทรงพร ณ บางช้าง, การสื่อสารส่วนบุคคล, 27 ธันวาคม 2558)

เช่นเดียวกับนักเรียนการแสดงของสถาบันสอนการแสดงบ้านคารา ได้ให้การสัมภาษณ์ดังนี้

“การเรียนการแสดงในสัปดาห์แรก เราก็จะเรียนพื้นฐานทางการแสดงทุกอย่าง เมื่อมีการพัฒนา ครูก็จะส่งเราไปเรียนในขั้นที่ยากขึ้น คือการเตรียมตัวเป็นตัวละครเรื่อง แต่ในช่วงแรกๆ ครูจะให้เรารับงานตัวประกอบเพื่อให้เกิดความคุ้นชินกับกองถ่าย และเพื่อพัฒนาความสามารถทางการแสดง เมื่อมีความสามารถก็พร้อมที่จะรับงาน ทำให้ทุกวันนี้มีงานแสดง เพราะมีครูคอยส่งเสริมและสนับสนุนให้เราได้ก้าวเข้าสู่วงการบันเทิง” (จรัญ นีบัว, การสื่อสารส่วนบุคคล 27 ธันวาคม 2558)

จากข้อมูลการสัมภาษณ์ในเทคนิคการสอนแบบเป็นขั้นตอนนั้น ผู้วิจัยวิเคราะห์ได้ว่าการเรียนการแสดงของสถาบันสอนการแสดงบ้านคารานั้น จะเริ่มเรียนจากขั้นพื้นฐานไปสู่ขั้นที่ยากขึ้นตามลำดับความสามารถ เพื่อพัฒนาศักยภาพทางการแสดง นักเรียนการแสดงทุกคนจึงต้อง

เรียนรู้และฝึกฝนความสามารถทางการแสดงอยู่บ่อยครั้ง เพื่อพัฒนาความสามารถทางการแสดงขึ้นไปในขั้นของการสอบวัดความสามารถทางการแสดง เพื่อสอบคัดเลือกนักแสดงไปเป็นนักแสดงอาชีพต่อไป

จากข้อมูลของเทคนิคการสอนในรูปแบบต่างๆ นั้น ผู้วิจัยวิเคราะห์อีกได้ว่า ในการใช้เทคนิคการสอนของครูผู้ฝึกสอนนั้น จะต้องรู้นักเรียนมีพื้นฐานทางการแสดงมากน้อยเพียงใด และจะดูว่า นักเรียนมีทักษะหรือความรู้ทางการจินตนาการหรือไม่ เพราะการจินตนาการเป็นเทคนิคการสอนสำคัญอย่างหนึ่งของการแสดง โดยให้นักเรียนเริ่มจากการจินตนาการและการสื่อสารด้วยภาษากาย เป็นเทคนิคการสอนแบบธรรมชาติ เป็นการใช้ภาษากายในการเคลื่อนไหวทั้งร่างกายในการสื่อสารอารมณ์ ไม่ว่าจะเป็นการใช้เทคนิคทางด้านจิตวิทยา เทคนิคการจินตนาการ เทคนิคการสื่อสารอารมณ์ เทคนิคการสอนตัวต่อตัว และเทคนิคการสอนแบบเป็นขั้นตอน ทั้งหมดนี้เป็นเทคนิคการสอนการแสดงและเป็นส่วนสำคัญในการที่จะพัฒนาให้นักเรียนการแสดงมีศักยภาพและความสามารถทางการแสดง และก้าวเข้าสู่วงการบันเทิงต่อไป

รูปที่ 4.16 แสดงภาพการใช้เทคนิคการสอนแบบเป็นขั้นตอน

4.3.1.6 การสอนให้ใช้ชีวิตอย่างระมัดระวัง

ปัจจุบันงานด้านวงการบันเทิงเป็นที่สนใจของวัยรุ่นและบุคคลทั่วไปเป็นจำนวนมาก ทำให้เกิดกลุ่มมิชชาชีพ ปลอมตัวขึ้นเป็น โมเดลลิ่ง (Modeling) จำนวนเยอะ สถาบันสอนการแสดง บ้านดารา จึงเน้นและย้ำเตือนนักเรียนการแสดงอยู่เสมอ ในเรื่องของการรับงาน เพื่อมิให้เกิด

เหตุการณ์เหล่านี้ขึ้น ทางสถาบันสอนการแสดงจึงรับที่จะเป็นที่ปรึกษาให้กับนักเรียน ในเรื่องของการรับงาน และมีแหล่งงานที่ปลอดภัยให้กับนักเรียนอยู่เสมอ เพื่อให้เกิดความปลอดภัยแก่ทรัพย์สิน และเป็นประโยชน์แก่ตัวนักเรียนเอง ดังข้อมูลจากการสัมภาษณ์ ครูผู้ฝึกสอนและนักเรียนการแสดง ดังนี้

“การใช้ชีวิตอย่างระมัดระวังในวงการเป็นเรื่องสำคัญมาก ครูจะเน้น และย้ำกับนักเรียนอยู่เสมอว่า ให้ระวังมิฉ้อฉล หรือพวก 18 มงกุฎ ที่ปลอมตัวเป็นโมเดลลิ่ง ทำให้คนส่วนใหญ่โดนหลอก เสียทั้งเงิน เสียทั้งกาย ในการรับงาน ถ้ารับงานกับทางบ้านดารา จะปลอดภัยที่สุดแล้ว หรือถ้านักเรียนคนใดเป็นกังวลในเรื่องความปลอดภัยของการรับงาน เข้ามาปรึกษาครู ครูก็จะดูให้อีกทางหนึ่ง เพื่อความสบายใจ และความปลอดภัยของตัวนักเรียนเอง” (ทรงพร ณ บางช้าง, การสื่อสารส่วนบุคคล, 27 ธันวาคม 2558)

เช่นเดียวกับนักเรียนการแสดงของสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา ที่ให้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ ในเรื่องของการสอนให้ใช้ชีวิตอย่างระมัดระวังดังนี้

“ครูจะสอนและย้ำเตือนอยู่เสมอในเรื่องของการใช้ชีวิตอย่างระมัดระวัง ไม่ให้ตกเป็นเหยื่อของพวกมิฉ้อฉล ที่จะทำให้เสียเงินโดยที่ไม่ได้งาน หรือ แม้กระทั่งการเสียตัว ทำให้เลือกที่จะรับงานจากทางสถาบันมากกว่ารับงานด้วยตนเอง” (กานต์พิชชา บุญใส, การสื่อสารส่วนบุคคล, วันที่ 27 ธันวาคม 2558)

จากข้อมูลข้างต้น สะท้อนให้เห็นว่า สถาบันสอนการแสดงบ้านดารา มีความใส่ใจในความปลอดภัยของนักเรียนการแสดงทุกคน เพื่อมิให้ตกเป็นเหยื่อของมิฉ้อฉลที่ปลอมตัวขึ้นมาเป็นโมเดลลิ่ง จึงย้ำเตือนนักเรียนอยู่เสมอในเรื่องของการใช้ชีวิตอย่างระมัดระวัง เพื่อให้เกิดความปลอดภัยแก่ทรัพย์สิน และแก่ตัวของนักเรียนเอง และเพื่อความปลอดภัยนักเรียนการแสดงของสถาบันสอนการแสดงบ้านดาราจึงเลือกที่จะรับงานกับทางสถาบันมากกว่าจะรับงานด้วยตนเอง

สรุป กระบวนการสื่อสารการสอนการแสดงเพื่อส่งเสริมการเข้าสู่วงการบันเทิงของนักแสดง

จากการวิเคราะห์ในมุมมองของกระบวนการสื่อสาร S – M – C – R จะเห็นได้ว่า ครูผู้ฝึกสอนนั้นจะถ่ายทอดวิชาความรู้ และประสบการณ์ด้านการแสดง โดยใช้เทคนิคต่างๆที่เคยประสบ มา มาเป็นแนวทางในการสอนให้กับนักเรียนการแสดง โดยเมื่อมองในมุมมองของ S – M – C – R แล้ว นั้น ครูมีหน้าที่เป็นผู้ส่งสาร และป้อนข่าวสารให้กับนักเรียนการแสดง ผ่านช่องทางการสอน โดยใช้ สื่อการสอนจากตัวอย่างการแสดงของนักเรียนรุ่นพี่ หรือตัวอย่างละครผ่านอุปกรณ์การสอนคือ โทรทัศน์ วีดีโอ และวิทยุ เพื่อให้นักเรียนเข้าใจหลักของการแสดงมากขึ้น บางครั้งครูผู้ฝึกสอนจะ ทดสอบการเล่นละครให้นักเรียนดูเป็นตัวอย่าง โดยการสื่ออารมณ์ทางการแสดง และเพื่อให้ นักเรียนเข้าใจและเห็นภาพการจินตนาการ ในการแสดงจึงต้องแสดงอารมณ์ทางการแสดงออกมา มี 4 อย่างคือ โกรธ ดีใจ กลัว เสียใจ ออกมาให้ให้นักเรียนสัมผัส และรู้สึกเข้าถึงอารมณ์อินเนอร์ (inner) ของการแสดง จึงทำให้นักเรียนซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้รับสารนั้น เกิดการเรียนรู้และเข้าใจหลักของ กระบวนการสื่อสารการสอนการแสดงของครูผู้ฝึกสอนมากขึ้น ดังตัวอย่างจากการวิเคราะห์ในมุมมองของการสื่อสาร (S-M-C-R) ดังนี้

ผู้ส่งสาร (Source) : ครูผู้ฝึกสอน + ครูผู้ช่วยฝึกสอน

ข้อมูลข่าวสาร (Message) : การเรียนการแสดง + บทที่ใช้ในการเรียนการแสดง

ช่องทาง (Channel) : การรับรู้จากนักเรียนการแสดง (หู ตา) + สื่อการสอนด้านโสตทัศนฯ (โทรทัศน์ วีดีโอ)

ผู้รับสาร (Receiver) : นักเรียนการแสดง + นักแสดง

ทั้งนี้ เมื่อมองในมุมมองของ S – M – C – R จะเห็นได้ว่า ในส่วนของผู้รับสารนั้น จะรับรู้วิธีและตัวอย่างการสอนจากครูผู้ฝึกสอน ด้วยการถ่ายทอดความรู้ และประสบการณ์ในวิชาการแสดง โดยการสอนด้วยการบรรยายและมีวิธีการสอน โดยให้นักเรียนทุกคนจับกลุ่มเรียนรู้ในการ ทดสอบการแสดง เพื่อให้ นักเรียนการแสดงทุกคนได้ซึมซับความรู้ และได้เรียนรู้หลักในการแสดง ด้วยตนเอง เมื่อการทดสอบการแสดงของทุกกลุ่มจบ ก็จะมีครูผู้ฝึกสอน ครูผู้ช่วยฝึกสอน และ กรรมการของทางสถาบันทำหน้าที่ คอยเมั่นและชี้แนะในจุดที่ต้องแก้ไขและปรับปรุง เพื่อนำไป แก้ไขและพัฒนาตนเองให้ดีขึ้น โดยในการเรียนทุกครั้ง จะให้นักเรียนการแสดงจับกลุ่มเพื่อเรียนรู้ หลักของการแสดงแบบนี้อยู่เสมอ เพื่อฝึกให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ และสามารถนำไปปรับใช้ในการ แสดงได้จริงอย่างมืออาชีพ

4.3.2 เทคนิคการสอนการใช้ชีวิตในวงการบันเทิง

ผลการวิจัยในส่วนนี้ ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ถึงเทคนิคการสอนการใช้ชีวิตในวงการบันเทิง ซึ่งจะกล่าวถึงการส่งเสริมและสนับสนุนต่อการเข้าสู่วงการบันเทิงรวมถึงการใช้ชีวิตและมารยาทในวงการบันเทิง และระบบการรับงานของนักเรียนการแสดงบ้านดารา ดังนั้นจึงจะนำเสนอรายละเอียดการวิเคราะห์ 3 ประการ คือ 1) สถาบันเน้นการส่งเสริมและสนับสนุนต่อการเข้าสู่วงการบันเทิง 2) การใช้ชีวิตและมารยาทในวงการบันเทิง 3) ระบบการรับงาน ดังนี้

4.3.2.1 สถาบันเน้นการส่งเสริมและสนับสนุนต่อการเข้าสู่วงการบันเทิง

เมื่อพูดถึงการส่งเสริมและสนับสนุนต่อการเข้าสู่วงการบันเทิงนั้น แน่นอนว่าไม่ว่าจะเป็นสถาบันสอนการแสดงไหน ก็มุ่งเน้นให้ลูกศิษย์ของสถาบันได้ก้าวเข้าสู่วงการบันเทิงกันทั้งนั้น เช่นเดียวกับสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา ที่มุ่งเน้นให้นักเรียนการแสดงทุกคนนั้นเป็นที่รู้จักและมีโอกาสได้ก้าวเข้าสู่วงการบันเทิง ดังข้อมูลจากการสัมภาษณ์ครูผู้ฝึกสอนและนักเรียนการแสดงดังนี้

“ครูทุกคนต้องการและใฝ่ฝันที่จะส่งเสริมลูกศิษย์เข้าไปสู่วงการ ในเมื่อเขาเข้ามาตรงนี้แล้ว หนึ่งอย่างในการที่เข้ามาเรียนการแสดง เขาก็จะเริ่มจากการเป็นนักเรียนการแสดงที่ไม่เป็นอะไรเลย ครูก็จะมองว่าเด็กคนนี้มีทักษะ มีความสามารถทางด้านการแสดงอะไรบ้าง เด็กที่มาเรียนการแสดงมักจะมีความสามารถที่ไม่เหมือนคนธรรมดาทั่วไป คนที่จะเป็นนักแสดงต้องมีความคิดจินตนาการที่ดีกว่าคนธรรมดา โดยที่ครูจะให้เขาเริ่มจากการแนะนำตัว เริ่มให้เขาแสดงและจินตนาการออกมา แล้วครูจะมองตรงจุดนั้น ว่าคุณต้องทำอะไรในขั้นตอนต่อไป แล้วครูจะผลักดันหรือสอนและสนับสนุนเขาก้าวเข้าสู่วงการต่อไป (อรุโณทัย เต๋นตรี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 27 ธันวาคม 2558)

เช่นเดียวกับนักเรียนการแสดงของสถาบันสอนการแสดงบ้านดาราที่ให้สัมภาษณ์ในเรื่องการส่งเสริมและสนับสนุนต่อการเข้าสู่วงการบันเทิงไว้ดังนี้

“ครูช่วยส่งเสริมมากๆ เพราะที่นี้ครูจะสอนให้เรียนรู้ด้วยตัวเอง แล้วครูจะมีคอมเม้นว่าเรามีจุดด้อยอะไร บอกจุดที่เราต้องแก้ไขโดยตรง ทำให้เราพัฒนาตัวเองขึ้นเรื่อยๆ พอเก่งขึ้นไป

ในระดับหนึ่งครูก็จะผลักดันให้เราได้เข้าสู่วงการ” (กานต์พิชชา บุญใส, การสื่อสารส่วนบุคคล, วันที่ 27 ธันวาคม 2558)

จากข้อมูลการสัมภาษณ์ในเรื่องของการมุ่งเน้นการส่งเสริมและสนับสนุนต่อการเข้าสู่วงการบันเทิงนั้น ผู้วิจัยวิเคราะห์ได้ว่า การที่จะก้าวเข้าสู่วงการบันเทิงนั้น ผู้เรียนจะต้องมีความสามารถในการแสดงอยู่ในระดับหนึ่งจึงจะอยู่ในวงการบันเทิงได้ ทางสถาบันจึงมุ่งเน้นที่จะพัฒนานักเรียนการแสดง ให้เรียนรู้ทักษะการแสดง เมื่อมีความสามารถในการแสดงผ่านเกณฑ์การคัดเลือกแล้ว ทางสถาบันจะผลักดันและสนับสนุนให้นักเรียนการแสดง ก้าวเข้าสู่วงการบันเทิงต่อไป

นอกจากนี้ผู้วิจัยพบว่า ครูผู้ฝึกสอนมีส่วนช่วยส่งเสริมและสนับสนุนนักเรียนให้ก้าวเข้าสู่วงการบันเทิง โดยใช้เทคนิคการสอนในรูปแบบต่างๆ เพื่อเตรียมพร้อมที่จะรับงานแสดง หรือเตรียมที่จะแคสงาน ซึ่งเป็นการส่งเสริมด้านวิชาชีพ ขณะเดียวกันในด้านการใช้ชีวิตในแวดวงบันเทิงก็เป็นสิ่งสำคัญ นั่นคือ เรื่องมารยาท และการวางตัวในวงการบันเทิง

4.3.2.2 การใช้ชีวิตและมารยาทในวงการบันเทิง

ในเรื่องของมารยาทหรือการวางตัวในวงการ และการสร้างภาพลักษณ์ให้กับตัวเอง โดยการแต่งตัวให้เป็นจุดเด่น ทั้งเสื้อผ้าหน้าผม ในส่วนที่ครูผู้ฝึกสอนจะย้ำนักเรียนอยู่เสมอคือเรื่องของเวลาและมารยาทในการออกกองหรือไปคัดตัวนักแสดงตามค่ายต่างๆ และจะเตรียมความพร้อมทางด้านการแสดงอย่างเต็มที่ โดย ชั้นแรกจะฝึกการเดินหน้ากล้องเพื่อแนะนำตัวและการเรียนรู้เทคนิคของมุกกล้องว่า ถ้ากล้องอยู่ตรงนี้ควรจะยืนอย่างไร จะเล่นอย่างไรให้ภาพออกมาสวย และทุกครั้งที่ออกกองหรือไปคัดตัวนักแสดง นักเรียนทุกคนต้องมีสมาธิ ต้องมีความมั่นใจ เล่นให้เล่นเป็นธรรมชาติ เทคนิคต่างๆ เหล่านี้จะนำมาสอนให้กับนักเรียนทุกคนเพื่อเตรียมตัวที่จะเป็นนักแสดงที่ดีในวงการ และในส่วนของคนที่แคส (Casting) ไม่ผ่านก็ให้ถือเป็นประสบการณ์และให้กลับไปเรียนไปซ้อมใหม่ เพราะอย่างน้อยช่องทางการเข้าสู่วงการบันเทิงของบ้านดารายังมีการรับงานโดยตรงจากกลุ่มไลน์ (Line group) ให้กับนักเรียนทุกคนตามความสามารถอีกด้วย เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่าครูมีส่วนช่วยให้นักเรียนได้ก้าวเข้าสู่วงการบันเทิงอย่างแท้จริง ดังข้อมูลจากการสัมภาษณ์ครูผู้ฝึกสอนและนักเรียนการแสดงดังนี้

“วิธีการสอนจะเอาจากความเป็นจริง การที่มีมนุษย์สัมพันธ์ที่ดี มีความอ่อนน้อมถ่อมตน มารยาทของการอยู่ในกองถ่าย ก็ต้องรู้จักเด็ก รู้จักผู้ใหญ่ รู้จักให้เกียรติ รู้จักที่จะอยู่ เช่น ดาราตัวเมน ดาราสมทบนั่งอยู่ เราควรจะนั่งให้ถูกตำแหน่ง เพราะดาราตัวเมนเขาจะใช้สมาธิเยอะ เราจะไปกระตือรือร้นโครมในนั้นก็ไม่ได้ และการเตรียมตัวที่จะเข้าไปในกองถ่าย เขานัดกี่โมงก็ตาม แต่เราต้องไปก่อนเวลา นี่คือหน้าที่สำคัญ และต้องรับผิดชอบในงาน เมื่อมีบทที่ทบทวนบทละครไป ซ้อมการบ้านไป เมื่อถึงเวลาที่เขานัดหมาย เขาเรียกไปซ้อมเราก็ต้องรู้จักมารยาทของเรา เมื่อผู้กำกับสั่งให้เล่น เราก็เล่นได้เลย” (นางสาวทรงพร ณ บางช้าง, การสื่อสารส่วนบุคคล, 27 ธันวาคม 2558)

เช่นเดียวกับนักเรียนการแสดงของสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา ที่ได้ให้ข้อมูลการสัมภาษณ์ในเรื่องของการใช้ชีวิตและมารยาทในวงการบันเทิงไว้ดังนี้

“มารยาทเป็นเรื่องสำคัญมาก เวลาไปกองถ่าย อันดับแรกเลยต้องยกมือไหว้ทีมงานทุกคน เวลาอยู่กองถ่าย ถ้าทำตัวอ่อนน้อมถ่อมตน มีมารยาท ทำให้ใครๆ ก็รักเรา และที่บ้านดาราจะให้ความสำคัญกับเรื่องนี้มาก ซึ่งครูหน้อยเขาก็จะสอนตลอดเลยว่าควรจะทำตัวอย่างไร วางตัวแบบไหน” (กานต์พิชชา บุญใส, การสื่อสารส่วนบุคคล, วันที่ 27 ธันวาคม 2558)

จากการสัมภาษณ์ครูผู้ฝึกสอนและนักเรียนการแสดงเกี่ยวกับการวางตัวและมารยาทในวงการบันเทิงนั้น ผู้วิจัยวิเคราะห์ได้ว่า โดยรวมแล้วนักเรียนการแสดงของสถาบันสอนการแสดงบ้านดาราจะถูกสอนอยู่เสมอว่า การวางตัวและมารยาทในวงการนั้นเป็นเรื่องสำคัญลำดับต้นๆ เพราะมันจะเป็นใบเบิกทางให้กับนักเรียนที่จะได้ก้าวเข้าสู่วงการ เรื่องแรกที่ควรปฏิบัติเวลาไปกองถ่ายคือ เมื่อไปถึงกองถ่ายแล้วให้ยกมือไหว้ทุกคน อ่อนน้อมถ่อมตน ยิ้มแย้มแจ่มใส และควรไปก่อนเวลา 1 ชั่วโมง เพราะจะทำให้เรามีเวลาเตรียมตัว และไม่เสียเวลาในการถ่ายทำ และทำให้การทำงานของทีมงานรวดเร็วขึ้น ขณะที่รอคิวถ่ายละครนั้นให้เราทบทวนบท (ถ้ามี) และซ้อมให้เกิดความคล่องแคล่ว ควรนั่งให้เป็นที่เป็นทาง ไม่ควรเดินไปเดินมา และไม่ควรส่งเสียงดังขณะถ่ายทำ ควรจะตื่นตัวตลอดเวลา เพราะเมื่อผู้กำกับเรียกเราก็จะสามารถเล่นได้เลย นี่คือหลักการวางตัวและมารยาทในวงการบันเทิง

ดังนั้นการใช้ชีวิตและมารยาทในวงการบันเทิงจึงเป็นเรื่องสำคัญมากๆ ที่จะทำให้นักแสดงอยู่ในวงการบันเทิงได้นาน ดังที่ สุเชาว์ พงษ์วิไล กล่าวว่า

“ในแวดวงบันเทิง เรื่องอาวูโสสำคัญมาก เจอผู้หลักผู้ใหญ่ เราต้องให้ความเคารพนับถือ ต้องไปลามาไหว้ คนในกองทุกภาคส่วนสำคัญหมด เราต้องให้เกียรติคนทุกคน ไม่ว่าจะเด็กไฟ เด็กเสิร์ฟ เด็กผู้ช่วยช่างกล้อง ถ้ามีคนที่แก่กว่าเรา เราต้องไหว้ทุกคน เพราะถือว่าเขาอาวูโสกว่า ต้องให้เกียรติเขา งานจะดีได้ไม่ใช่เพราะคนๆ เดียว แต่ดีได้เพราะทีมงานทุกคน” (สุเชาว์ พงษ์วิไล, การสื่อสารส่วนบุคคล, 13 กรกฎาคม 2558)

4.3.2.3 ระบบการรับงาน

ระบบการรับงานของสถาบันสอนการแสดงบ้านคารานั้น นักเรียนทุกคนที่สมัครเรียนการแสดงกับบ้านคาราเสร็จแล้ว จะมีการดึงเข้ากลุ่มไลน์ (Line Group) สำหรับรับงาน โดยทางบ้านคาราจะโพสต์ (Post) ส่งงานให้ทางไลน์ (Line) ในกลุ่มต่างๆ ทุกกลุ่มของบ้านคารา โดยนักเรียนที่พร้อมจะรับงานก็สามารถส่งประวัติและรูปโปรไฟล์ (Profile) ไปตามที่อยู่ในงานที่โพสต์ (Post) ให้ได้ทันที แล้วทางโมเดลลิ่ง (Modeling) จะมีการคัดเลือกนักแสดงตามรูปที่ส่งไปอีกที ถ้าตรงตามคาเรคเตอร์ (Character) และสามารถทำตามรายละเอียดงานที่ส่งไปในไลน์กลุ่ม (Line Group) ก็จะติดต่อกลับมาในวันถัดไป โดยผู้ที่โพสต์ (Post) งานของบ้านคาราจะมีชื่อเรียกว่า QC ทำหน้าที่โพสต์ (Post) งานให้กับนักเรียนการแสดงและมีหน้าที่ติว (Tutor) เข้มการแสดงให้กับนักเรียนการแสดงทั้งเก่าและใหม่เพื่อเตรียมตัวสอบคัดเลือกเป็นนักแสดงและเข้าสู่วงการบันเทิงเป็นลำดับถัดไป

รูปที่ 4.17 แสดงภาพตัวอย่างของไลน์กลุ่มรับงานของบ้านคารา

ในส่วน of ระบบการรับงานนี้ ผู้วิจัยจะนำเสนอคุณลักษณะเฉพาะในระบบและขั้นตอนการรับงานของสถาบันสอนการแสดงบ้านคารา เพื่อทำความเข้าใจกับขั้นตอนและระบบการ

รับงานอย่างละเอียดทั้งหมด 5 ประการ คือ 1) กฎกติกการรับงาน 2) การฝึกรับงาน 3) การฝึกรับงานตัวประกอบ 4) การฝึกรับงานตัวเดินเรื่อง 5) การคัดเลือกนักแสดง (Casting)

1) กฎกติกการรับงาน

1.1) ให้ใช้รูปโปรไฟล์ (Profile) ในหน้า คิสเพล (Display) เป็นรูปของตัวเองเท่านั้น เนื่องจากถ้ามีงานที่ตรงกับลูก จะได้ส่งงานได้ทันที

1.2) นักเรียนการแสดงทุกคน ต้องใส่รหัสนักเรียนไว้หลังชื่อ เนื่องจากถ้ามีงานจะสามารถเช็ครายชื่อได้ และสามารถส่งงานให้กับโมเดลลิ่ง (Modeling) ได้ทันที

1.3) ให้โพสรูปโปรไฟล์ (Profile) สำหรับส่งงานไว้ในอัลบั้ม 5 รูปขึ้นไป และให้เขียนชื่อและนามสกุลจริง อายุ สัดส่วน น้ำหนัก ส่วนสูง และประสบการณ์ทางการแสดงที่ผ่านมาลงไปด้วย เนื่องจากถ้ามีโมเดลลิ่ง (Modeling) ติดต่อมา จะสามารถดึงรูปของนักเรียนส่งให้โมเดลลิ่ง (Modeling) ได้ทันที

2) การฝึกรับงาน

การฝึกให้นักเรียนออกไปหาประสบการณ์ โดยการเรียนรู้จากการเริ่มต้นเป็นนักแสดงตัวประกอบ แล้วค่อยๆ เรียนรู้และหาประสบการณ์จำเกินความชำนาญแล้วพัฒนามารับบทมีบทบาท มีการใช้อารมณ์อินเนอร์ (Inner) แสดงได้สมจริง เมื่อผู้กำกับหรือผู้จัดเห็นก็จะพิจารณาให้เล่นในบทที่สูงขึ้นไปตามลำดับ ส่วนนักเรียนคนใดที่เจอปัญหา เล่นไม่ได้ เข้าไม่ถึงอารมณ์ ก็สามารถกลับไปเรียนในจุดที่มีปัญหา โดยบ้านดาราจะยึดหลักของการเรียนไปรับงานไป เพื่อฝึกฝนให้นักเรียนมีความสามารถและเกิดความชำนาญ และสามารถกลับไปเรียนได้ตลอดชีพ

3) การรับงานของนักแสดงตัวประกอบ

การรับงานตัวประกอบเป็นจุดเริ่มต้นของนักเรียนการแสดงที่จะออกไปเรียนรู้ภายนอก เพื่อให้เขาเรียนรู้การแสดงที่เล่นกันจริงๆ มันเป็นอย่างนี้ ให้เขาเรียนรู้ความเป็นอยู่ภายในกองถ่าย ให้เขาเรียนรู้การใช้ชีวิต และการวางตัวโดยการดูจากนักแสดงที่มีชื่อเสียงแล้วเป็นตัวอย่าง และสามารถนำมาปรับใช้กับตัวเอง

4) การรับงานของนักแสดงตัวเดินเรื่อง

การรับงานของนักแสดงตัวเดินเรื่อง (ตัวเมน) เป็นการฝึกให้นักเรียนการแสดงได้เรียนรู้การเล่นบทจริงๆ ที่ต้องใช้ภาษากาย และอารมณ์ 4 อย่าง คือ ดีใจ, เสียใจ, โกรธ, กลัว และ

การเล่นที่ต้องใช้อารมณ์อินเนอร์ให้ถึงตัวละคร เล่นแล้วคนดูรู้สึกสนุก เหล่านี้คือการฝึกฝนและพัฒนาตัวเองให้ไปในจุดที่สูงขึ้น และทำให้นักเรียนมีประสบการณ์เป็นนักแสดงมืออาชีพในอนาคตต่อไป

5) การคัดเลือกนักแสดง

การคัดเลือกนักแสดงเป็นอีกช่องทางในการคัดตัวนักแสดง ซึ่งผู้ที่เข้าไปคัดเลือกนักแสดงนั้นต้องผ่านการเรียนการแสดงมาในระดับหนึ่งแล้ว เพราะมีความเป็นมืออาชีพมากกว่าคนที่ไม่ผ่านการเรียนการแสดง และสิ่งที่ต้องเตรียมในการเข้าไปคัดเลือกแสดงคือ ในเรื่องของเวลา ซึ่งทางสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา จะสอนนักเรียนการแสดงอยู่เสมอว่า ไม่ว่าจะเข้าไปคัดเลือกหรือไปออกกองนั้น

“ไม่ว่าเขาจะนัดกี่โมง แต่ต้องไปก่อน 1 ชั่วโมง ซึ่งการตรงต่อเวลานั้น บ่งบอกให้รู้ถึงความรับผิดชอบ เพราะถ้าเข้าไปอยู่ในวงการแล้ว ก็ต้องตรงต่อเวลา ถ้ามาสายอาจจะทำให้เสียเวลาคนอื่นที่มารอ” (อรุโณทัย เด่นตรี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 27 ธันวาคม 2558)

เพราะการถ่ายทำละครแต่ละครั้งต้องใช้เวลาเช่าสถานที่หลักหมื่นหลักแสนบาท ถ้ามาสายก็อาจทำให้เกิดความเสียหายได้ และสิ่งต่อไปที่ต้องเตรียมคือ เรื่องของบุคลิกภาพ การพูด และภาษากาย ผู้ที่จะเข้าไป คัดเลือกนั้นต้องมีสมาธิเป็นของตัวเอง พยายามทำตัวเองให้ผ่อนคลาย ไม่ตื่นเต้น ต้องพร้อมตลอดเวลา และเวลาเข้าไปคัดเลือกนักแสดงนั้น ผู้ที่จะเข้าไปคัดเลือกนักแสดงจะต้องดึงจุดเด่นของตัวเองออกมาให้หมด และการพูดจากับทีมงานและกรรมการต้องพูดจาให้ไพเราะสุภาพ อ่อนหวาน ค่ะ/ขา ครับ/ค่ะ และทำหน้าตาให้ยิ้มแย้มแจ่มใส มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับคนรอบข้าง ไม่ว่าจะเป็นทีมงานหรือผู้กำกับ

และสิ่งที่ต้องเตรียมเป็นลำดับต่อไปคือ การแต่งกายเสื้อผ้าหน้าผม ต้องมีจุดเด่น หรือให้แต่งตามคอนเซ็ป (Concept) ที่ทางเจ้าหน้าที่บอกไปก่อนจะเข้ามาคัดเลือกนักแสดง และเมื่ออยู่ต่อหน้ากรรมการหรือผู้ตัดสินหรือผู้กำกับนั้น ต้องมีความมั่นใจสูงมาก คือต้องกล้าพูด กล้าที่จะแสดงออก ไม่เขินอายหรือหวังหล่หวังสวย เพราะในการแสดงนั้น ไม่มีหวังหล่หวังสวย ถ้าผู้กำกับสั่งให้ทำอะไร ผู้เข้ามาคัดเลือกนักแสดงจะต้องดึงจุดความสามารถตรงจุดนั้นออกมาให้ได้ และต้องเป็นธรรมชาติที่สุด นี่คือหลักของการเข้าไปคัดเลือกนักแสดงเพื่อให้ได้งานแบบมืออาชีพ

รูปที่ 4.18 แสดงภาพตัวอย่างการคัดเลือกนักแสดงของนักเรียนการแสดงบ้านดารา

ที่มา : facebook ครูหน้อย บ้านดารา สถาบันสอนการแสดง, 2015

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาในแง่มุมของการสื่อสาร ผู้วิจัยมีความเชื่อว่า คนที่จะอยู่ในวงการบันเทิงได้ ต้องมีต้นทุน หรือบุคลิกภาพและจรรยาบรรณของนักแสดง ดังนั้นนักแสดงจึงต้องมีต้นทุนหรือคุณสมบัติของนักแสดงดังนี้

1) การขยันขันแข็งในการฝึกซ้อม ท่องบท จะช่วยให้มีความคล่องตัวช่วยเพิ่มพูนฝีมือ เพิ่มพูนความเข้าใจ เพิ่มพูนความเร็ว การขยันฝึกซ้อมนั้นจะต้องทำให้เป็นนิสัยแม้จะได้ชื่อว่าเป็นนักแสดงที่เก่งแล้ว มีฝีมือเป็นที่ยอมรับของคนโดยทั่วไปแล้ว ก็ยังต้องหมั่นฝึกซ้อมอยู่เสมอ

2) หมั่นศึกษาหาความรู้ทางศิลปะการแสดงเพิ่มเติมอยู่เสมอ จากครูอาจารย์ เพื่อนร่วมงาน จากคำรับตำรา จากการฟัง ฯลฯ วิทยาการและเทคโนโลยีนั้นก้าวไปข้างหน้าตลอดเวลา หากไม่หมั่นศึกษาจะกลายเป็นคนล้าหลัง และตามเพื่อนพ้องไม่ทัน

3) มีความละเอียดลออในการดู การอ่านบท การเขียนบท และการเล่นละคร อย่าปล่อยให้รายละเอียดความสวยงามที่น่าสนใจ หรือกลเม็ดต่างๆ ผ่านไป โดยมีได้กระทบโสตประสาทของเรา

4) ลดอัตราในตัวเองให้มากที่สุด จงเป็นคนถ่อมตัว อย่าถือเอาความคิดของตัวเองเป็นใหญ่ อย่าคิดว่าเราต้องเป็นฝ่ายถูกต้องตลอดกาล การคิดเช่นนั้น จะทำให้เราไม่ได้ทำอะไรใหม่ๆ และกลายเป็นคนโง่ที่คิดว่าตัวเองฉลาด ละครนั้นเป็นศิลปะอิสระที่ไร้ขอบเขต ความสวยงามมิได้อยู่ที่เล่นได้ถูกต้องตามบทต้นฉบับเท่านั้น แต่อยู่ที่ผู้เล่นสามารถสื่อถึงผู้ชมได้ดีเพียงไร การมีอัตรามากจะทำให้เราถูกขังอยู่แต่ในความคิดคำนึงของเราคนเดียว ไม่อาจข้ามพ้นไปรับความเป็นอิสระในทางความคิดใหม่ๆ ทั้งที่เราก็มีความสามารถในการสร้างสรรค์ได้ดีอีกคนหนึ่ง

5) อย่าตำหนิเตียนผู้ที่มีฝีมือการแสดงดีกว่า แนะนำสิ่งที่น่าสนใจแก่เขาตามกำลังความสามารถของเขาที่จะรับได้ จงให้กำลังใจเขาและส่งเสริมให้เขามีฝีมือขึ้นมาเสมอเรา หรือก้าวไปไกลกว่าเรา ความเจริญและความดีงามของสังคมขึ้นอยู่กับบุคคลที่มีคุณภาพเป็น จำนวนมาก

6) เป็นผู้ที่มิมนุษย์สัมพันธ์ที่ดี ไม่ว่าจะในหมู่เพื่อนร่วมงานหรือผู้เกี่ยวข้องอื่นๆ ในธุรกิจการละคร รับฟังและเคารพในความคิดเห็นของผู้อื่น อย่าเป็นตัวสร้างปัญหาในกลุ่มคนที่ร่วมงานกับเรา จะทำให้เราเป็นบุคคลที่น่าเบื่อหน่าย

รูปที่ 4.19 แสดงภาพของการมีมนุษย์สัมพันธ์ภายในกองถ่ายละคร เรื่อง นักเลงบ้านไร่

7) เป็นผู้ที่ตรงต่อเวลา ไม่ว่าจะเป็นการนัดฝึกซ้อมหรือในการแสดงจริง ต้องตรงต่อเวลาจริงๆ ทั้งยังต้องเผื่อเวลาไว้สำหรับอุปสรรคในการเดินทางด้วย งานทุกงานควรเริ่มต้นและจบลงตามกำหนดการ ไม่มีเหตุผลใดๆ ที่ฟังได้และอภัยให้ได้สำหรับความผิดพลาดเรื่องเวลา

8) เมื่อมีโอกาสถ่ายทอดความรู้สู่ผู้อื่น จงกระทำในลักษณะแนะนำ แจกแจงชี้ให้เห็น จงคำนึงถึงการยอมรับในตัวเราจากผู้เรียนให้มากที่สุด และถ่ายทอดความรู้ที่มีโดยไม่ปิดบังอำพราง ผู้รับจะรับความรู้ที่เราถ่ายทอดให้ได้ตามความสามารถในการเรียนรู้ของเขาการถ่ายทอดความรู้โดยไม่ปิดบังจะก่อให้เกิดลักษณะที่เรียกว่าการต่อ ยอดทางการเรียน ศิษย์ที่รับความรู้ได้เร็วจะนำความรู้ที่ได้ ไปฝึกฝนหรือค้นคว้า ต่อออกไปอีก ทำให้ความรู้ความสามารถแตกสาขาออกไปเรื่อยๆ ไม่มีที่สิ้นสุด

9) จงเคารพในสิทธิส่วนบุคคลของผู้อื่น อย่าถือวิสาสะหยิบหรือเคลื่อนย้ายของใช้ของผู้อื่น โดยเจ้าของมิได้อนุญาตเสียก่อน

10) นักแสดงต้องรู้หน้าที่ของตนเอง เมื่อแสดงละครอยู่บนเวทีหรือหน้ากล้องต้องรู้จัก รับผิดชอบในการเล่นละครให้สมบทบาทที่ตนเองได้รับให้ดีที่สุด ปฏิบัติตามคำสั่งในบทละครของตนเองอย่างดีที่สุด ไม่ควรก้าวท้าวไปเล่นบทพูดที่มีผู้เล่นอยู่แล้ว จะทำให้เกิดความสับสนในการต่อบท และเกิดการผิดคิว เนื่องจากการเล่นผิดเล่นถูกซึ่งไม่เป็นผลดีต่อการแสดงละครเลยแม้แต่น้อย

11) จงเป็นผู้มองโลกในแง่ดีเสมอ และจงให้อภัยคน อย่าเป็นคนโกรธง่าย อย่าใช้ยาเสพติดช่วยสร้างอารมณ์ในการเล่นละคร นักแสดงควรมีอารมณ์สุนทรีย์ โดยธรรมชาติ มองโลกในแง่ดี มองโลกให้กว้างเพื่อความมีสุขภาพจิตที่ดีในชีวิต

12) อย่าเปรียบเทียบตนเองกับผู้อื่น ทั้งฝีมือและพฤติกรรม คนแต่ละคนมีจริต และสิ่งเอื้ออำนวยที่แตกต่างกัน โดยธรรมชาติ ไม่มีอะไรที่จะเปรียบเทียบกันได้ ความกระตือรือร้นและทะเยอทะยานที่จะมีฝีมือและความรู้ที่มากขึ้น ควรขึ้นอยู่กับความท้าทายจากสิ่งที่เราเรียนรู้มิควรให้เกิด จากความคิดที่จะเอาชนะผู้อื่น เราจะไม่มีวันชนะใครตราบเท่าที่เราอยากเอาชนะ

การเป็นนักแสดง สิ่งที่จะต้องทำเป็นประจำคือการเล่นละครเพื่อสื่อถึงผู้ชม นั่นเท่ากับว่าตลอดเวลาเราทำการแสดงเพื่อผู้อื่นรับชมอยู่แล้ว ดังนั้นจิตสำนึกของนักแสดงจึงต้องคำนึงถึงผู้อื่นก่อนตนเอง จงทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้ผู้อื่นได้รับความสุขอย่างเต็มที่ จะต้องคิดเสมอว่าสิ่งที่ออกไปจากเรา ผู้อื่นเขารับแล้วพอใจไหม ยินดีหรือไม่ การคิดคำนึงอย่างนี้จะนำไปให้เรากระทำแต่สิ่งที่ดีอยู่ตลอดเวลา

ดังนั้น ต้นทุนของนักแสดงที่มีติดตัวมาคือ หน้าตา แต่ต้นทุนอีกมากต้องแสวงหา ต้นทุนบางอย่างไม่มีติดตัวแต่ต้องไปแสวงหา เช่น ความรู้ในเรื่องการแสดง ความสามารถในการแสดง จะทำให้ดารายู่ในวงการบันเทิงได้นาน นักแสดงจึงต้องไปเรียนรู้ เช่น เรียนรู้จากประสบการณ์ คือ เล่นไปเรื่อยๆ จนเกิดทักษะ ทำให้มีความสามารถขึ้นมาเอง เพราะผู้กำกับคอยชี้แนะเรา และอีกแหล่งที่นักแสดงจะไปเรียนรู้คือ สถาบันสอนการแสดง

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยเรื่อง “กระบวนการสื่อสารเพื่อส่งเสริมการเข้าร่วมการบันเทิงของนักแสดง ทัศนศึกษา สถาบันสอนการแสดงบ้านดารา” ผู้วิจัยได้ศึกษาถึงกระบวนการสื่อสารเพื่อส่งเสริมการเข้าร่วมการบันเทิงของนักแสดง โดยกำหนดวัตถุประสงค์ไว้ดังนี้

- 1) ประวัติความเป็นมาของสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา
- 2) วิเคราะห์คุณลักษณะของสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา
- 3) กระบวนการสื่อสารเพื่อส่งเสริมการเข้าร่วมการบันเทิงของนักแสดง

5.1 สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยมุ่งศึกษากระบวนการสื่อสารเพื่อสอนและส่งเสริมให้เข้าร่วมการบันเทิงในปลาย ประเด็นที่น่าสนใจดังนี้

5.1.1 ประวัติของสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา

ผลการวิจัยพบว่าสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา ก่อตั้งโดย นางสาวทรงพร ณ บางช้าง เป็นบุตรของนายอเนก ณ บางช้าง กับ นางกรวิณี ณ บางช้าง ครูหน้อยอาศัยอยู่กับคุณย่าเล็ก เรขาสะขันธ์ และคุณปู่ (หลวงสำเร็จ วรรณกิจ) ผู้แต่งหนังสือนิทานร้อยบรรทัด เช่น เด็กเอ๋ยเด็กดี ฯลฯ หลวงสำเร็จ วรรณกิจ มีลูกบุญธรรม 2 คน หญิง 1 ชาย 1 หนึ่งในนั้นคือ คุณพ่อของครูหน้อย หรือนายอเนก ณ บางช้าง

ในวัยเด็กครูหน้อยอาศัยอยู่กับคุณยาย และฟังละครวิทยุกับคุณยายทุกวัน จนเกิดความรู้สึกว่า อยากเป็นนางงาม อยากเป็นดารา ต่อมาเมื่อคุณแม่ของครูหน้อย เปิดร้านเสริมสวย และร้านตัดเสื้อผ้า เมื่อครูหน้อยเห็นว่าที่บ้านมีเสื้อผ้าเยอะ เลยเอาเสื้อผ้ามาเล่น แต่งเป็นดารา เล่นไปตามภาษาเด็ก เอาลิปสติกมาทา แต่งหน้าทำผมเล่นเป็น เพชรา เขาวราษฏร์ ต่อมาเมื่อเริ่มโตเป็นวัยรุ่น

โทรทัศน์เริ่มมีมากขึ้นทั้งจอขาวดำและจอสี หาซื้อได้ง่ายขึ้น โทรทัศน์จึงเป็นที่นิยมมากขึ้น ก็มี
โอกาสได้ดูละคร

การก่อตั้งสถาบันสอนการแสดงบ้านคารา มีที่มาที่ไปคือ เกิดจากแรงบันดาลใจของครู
หน้อย ประกอบกับครูหน้อยเป็นคนที่มีความมุ่งมั่น ขยัน อดทน และมีการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างไม่
ย่อท้อ มีการฝึกฝนการแสดงจากละครวิทยุ ซึ่งเป็นการสะสมต้นทุนด้านความรู้ความสามารถในการ
แสดงที่เรียนรู้จากละครวิทยุ หรือที่บูร์ดิเยอเรียกว่า Embodies Form เป็นทุนทางวัฒนธรรมประเภท
หนึ่ง que แสดงถึงความสามารถของปัจเจกบุคคลที่จะแปลงไปเป็นทุนอื่นๆ ได้ ซึ่งครูหน้อยใช้เป็นทุน
ที่แปลงไปเป็นทุนด้านเศรษฐกิจในเวลาต่อมาเมื่อเข้าสู่วงการแสดง และแปลงทุนเศรษฐกิจมาเป็น
ทุนวัฒนธรรมและทุนทางสังคมอื่นๆ จนกระทั่งเปิดเป็นโรงเรียนสอนการแสดงบ้านคารา

ต่อมา ครูหน้อยประกวดได้รับรางวัล “มิตจันทร์สว่าง” จึงได้เป็นพิธีเซ้นเตอร์ (Presenter)
และวิทยากรให้กับบริษัทจันทร์สว่าง ไปบรรยายทั่วประเทศ ต่อมาครูหน้อยไปประกวดอีกหลาย
เวที และรับจ้างประกวดนางงามในอีกหลายเวที เช่น มิสฟิลิปส์ มิสสโรรัภย์ เป็นต้น ซึ่งการได้รับ
รางวัลจากการประกวดของครูหน้อย สะท้อนให้เห็นว่าครูหน้อยมีความสวยเป็นต้นทุน ที่ส่งผลให้
เข้าสู่วงการแสดงได้ในเวลาต่อมา

ในขณะที่เดินสายประกวดอยู่ช่วงหนึ่ง ก็มีพิธีกรบนเวทีประกวดท่านหนึ่ง ได้ชักชวนให้เข้าไป
เล่นละคร โดยให้ไปเรียนการแสดงที่กันตนา เป็นรุ่นแรกของกันตนา ต่อมาได้รับโอกาสจาก คุณไพรัช
สังวริบุตร (พ่อหรั่ง) ให้มาเล่นละครที่บริษัทสามเศียร ต่อมาคุณไพรัชเห็นแวว ทำให้ได้เข้ามาเล่นเป็น
ตัวเดินเรื่อง ในเรื่องปลาบู่ทองเป็นเรื่องแรก และได้เล่นละครมาหลายเรื่องจนถึงทุกวันนี้

ต่อมานางสาวทรงพร ณ บางช้าง (ครูหน้อย) ได้ก่อตั้งสถาบันสอนการแสดงบ้านคาราขึ้นมา
โดยก่อนหน้านี้ครูหน้อยเคยสอนอยู่ที่โรงเรียนสอนการแสดงของ บริษัทสามเศียร จำกัด เป็นเวลา 3
เดือน แล้วจึงออกจากการสอนการแสดงที่บริษัทสามเศียร จำกัด มาเปิดสถาบันสอนการแสดงเป็น
ของตัวเอง เพราะตนเองได้เปิดร้านอาหารอยู่แล้ว เห็นว่ามีพื้นที่ว่าง เลยอยากเปิดสอนการแสดงไป
ด้วย เลยออกมาเปิดโรงเรียนสอนการแสดงเป็นของตัวเอง

สถาบันสอนการแสดงบ้านคาราก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 9 มิถุนายน 2556 โดยบ้านคาราเปลี่ยน
สถานที่ในการเรียนการสอนมาทั้งหมด 3 ครั้ง เนื่องจากมีนักเรียนเพิ่มจำนวนมากขึ้น จนต้องหา

สถานที่ในการเรียนการสอนที่สามารถรองรับนักเรียนได้เพียงพอ และปัจจุบันสถาบันสอนการแสดงบ้านคารา ได้ย้ายไปอยู่ในสถานที่ใหม่ โดยใช้ที่ดินส่วนตัวของครูหน้อยในการสร้างสถาบันสอนการแสดงบ้านคาราหลังใหม่ขึ้นมา และระหว่างที่ผู้วิจัยกำลังทำวิจัยอยู่นั้น สถาบันสอนการแสดงบ้านคารา ได้เปลี่ยนชื่อใหม่เป็น “ศูนย์การเรียนรู้บ้านคารา” และยังคงเปิดสอนมาจนถึงปัจจุบัน

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นว่า จากประวัติการก่อตั้งสถาบันสอนการแสดงบ้านคารา สะท้อนให้เห็นว่า นางสาวทรงพร ณ บางช้าง หรือครูหน้อย มีต้นทุนด้านการแสดงมาก่อน และมีแรงบันดาลใจในการอุทิศตนสนับสนุนให้คนอื่นๆ ที่ต้องการเข้าสู่วงการแสดงเหมือนตนนั้นได้รับโอกาสและเข้าสู่วงการแสดงได้อย่างยั่งยืน กล่าวคือ เข้าสู่วงการแสดงอย่างมีความรู้และความสามารถอย่างแท้จริง ตลอดจนจากประสบการณ์การได้อยู่ในวงการบันเทิงทำให้ครูหน้อย เล็งเห็นถึงความสำคัญของการใช้ชีวิตในวงการบันเทิงอย่างมั่นคงจึงสอนให้รู้จัก “วางตัว” ทั้งในด้านความสามารถ ความอดทน ความรับผิดชอบในการทำงาน ฯลฯ

1) คุณลักษณะของสถาบันสอนการแสดงบ้านคาราที่แตกต่างจากสถาบันสอนการแสดงอื่นๆ ผลการวิจัยพบว่า โครงสร้างของบ้านคารานั้น มีครูผู้ฝึกสอนมากประสบการณ์ ที่มีความรู้ทางด้านการแสดง คิวบู๊ เดิน เดินแบบ และร้องเพลง ได้รับการยอมรับจากหลายเวทีการประกวด และจากค่ายละครต่างๆ ในขณะที่สถาบันสอนการแสดงอื่นๆ จะใช้นักแสดงในวงการเข้ามาสอนการแสดง ซึ่งไม่ได้เป็นครูผู้ฝึกสอนประจำสถาบัน จะเปลี่ยนไปตามหลักสูตรที่เปิดสอน แต่บ้านคาราจะใช้ครูผู้ฝึกสอน ในแต่ละวิชาเป็นครูประจำสถาบัน เพื่อให้นักเรียนมีความสัมพันธ์กับครูผู้ฝึกสอน ทำให้นักเรียนการแสดงสามารถดึงศักยภาพของตัวเองออกมาใช้ได้เต็มที่ และหลักเกณฑ์ในการรับสมัครนักเรียนการแสดงของบ้านคารานั้น มีคุณสมบัติคือ สมัครได้ทุกเพศทุกวัย สมัครครั้งเดียวสามารถเรียนได้ตลอดชีพ ในขณะที่สถาบันอื่น ต้องสมัครในราคาหลักสูตรแพงๆ สมัครครั้งเดียวจบ แต่บ้านคาราสามารถเรียนได้ตลอดชีพ และมีงานรองรับให้โดยไม่หักค่าใช้จ่ายแม้แต่บาทเดียว และในส่วนของวิชาที่เปิดสอนนั้น บ้านคาราเปิดสอนทั้งหมด 5 วิชา คือ การแสดง คิวบู๊ เดิน เดินแบบ และร้องเพลง ในขณะที่สถาบันอื่น จะเน้นสอนการแสดงเพียงอย่างเดียว หรืออาจมีการสอนเต้นบ้างในบ้างสถาบัน ซึ่งจะทำให้นักเรียนที่เข้ามาเรียนนั้น ได้ความรู้และทักษะในการเรียนเพียงอย่างเดียวอย่างหนึ่ง ในขณะที่สถาบันสอนการแสดงบ้านคารานั้น จะได้ความรู้ และทักษะในการเรียนภายในวันเดียวถึง 5 วิชา ซึ่งเป็นความแตกต่างที่เห็นได้ชัด และเมื่อมองถึงตัวของสถาบันสอนการแสดงบ้านคาราแล้วจะเห็นได้ว่า บ้านคารานั้น ไม่มุ่งเน้นเปิดสถาบันในเชิงพาณิชย์

ในขณะที่สถาบันอื่นทั่วไปนั้น เปิดสถาบันสอนการแสดงเป็นเชิงพาณิชย์ และมีค่าใช้จ่ายต่อหลักสูตรค่อนข้างแพง ทำให้นักเรียนที่ขาดทุนทรัพย์ไม่มีโอกาสได้เข้าเรียนในสถาบันเหล่านั้น เพราะเหตุนี้บ้านคาราจึงไม่มุ่งเน้นเปิดสถาบันเป็นโรงเรียนสอนการแสดงเชิงพาณิชย์ เพื่อต้องการให้นักเรียนการแสดงทุกคนมีโอกาสได้เรียนการแสดง และเปิดรับนักเรียนทุกเพศทุกวัย

จากการที่ผู้วิจัยนั้น เป็นนักเรียนการแสดงของบ้านคารา จึงมีส่วนร่วมในการเรียนการแสดง ผู้วิจัยพบว่า ครูผู้ฝึกสอนของบ้านคาราทุกท่านนั้น เป็นผู้มีจิตสาธารณะ ฝึกสอนนักเรียนด้วยจิตสาธารณะที่มุ่งเน้นให้ลูกศิษย์ทุกคนได้ก้าวเข้าสู่วงการบันเทิง แต่เมื่อมองถึงค่าตัวของครูผู้ฝึกสอนนั้น มีค่าตัวก็ไม่กี่ปันบาท และไม่ได้เป็นปัญหาในด้านค่าใช้จ่ายแต่อย่างใด เพราะในกรณีที่ทางสถาบันมีเหตุจำเป็นต้องใช้เงินในจำนวนเยอะ ครูหน้อยก็จะใช้เงินส่วนตัวมาสมทบ และรวบรวมจากเงินกองกลางที่มีกรรมการของทางสถาบันและผู้ปกครองที่สนับสนุนค่อยบริจาคให้ทุกเดือนออกมาใช้ โดยเงินในส่วนนี้จะมีเจ้าหน้าที่เหรัญญิกของทางสถาบันสอนการแสดงบ้านคาราเป็นผู้ตรวจสอบทุกครั้ง จึงทำให้สถาบันสอนการแสดงบ้านคาราอยู่ได้เพราะมีเงินสมทบจากกองกลางที่ได้รับบริจาค่นั่นเอง และครูผู้ฝึกสอนของสถาบันสอนการแสดงบ้านคารานั้น เป็นผู้มีจิตสาธารณะ ไม่มุ่งเน้นค่าตัวและตั้งใจที่จะสอนลูกศิษย์ทุกคนด้วยใจรัก และหวังเพียงแค่ได้เห็นลูกศิษย์นั้นประสบความสำเร็จ และได้ก้าวเข้าสู่วงการบันเทิงต่อไป ในขณะที่สถาบันอื่นมีครูผู้ฝึกสอนที่มีค่าตัวหลายหมื่นบาท ซึ่งเป็นไปตามหลักของสถาบันสอนการแสดงทั่วไป และนอกจากนี้ ผู้วิจัยพบว่า สถาบันสอนการแสดงบ้านคารานั้น มุ่งเน้นสร้างความสัมพันธ์ระหว่างครูและศิษย์ เพื่อให้เกิดความเป็นกันเองระหว่างครูกับนักเรียน ทำให้การเรียนการแสดงเกิดประสิทธิผลมากขึ้น เพราะจะช่วยให้เด็กนักเรียนไม่รู้สึกเกร็งหรือกลัว ทำให้นักเรียนสามารถดึงศักยภาพของภายในตัวออกมาใช้ได้เต็มที่ ในขณะที่สถาบันสอนการแสดงอื่นๆ นั้น ส่วนใหญ่จะเปลี่ยนครูผู้ฝึกสอนบ่อย ทำให้นักเรียนไม่กล้าดึงศักยภาพภายในตัวออกมาใช้ได้เต็มที่ เพราะความสัมพันธ์ระหว่างครูและศิษย์นั้นไม่มากพอเหมือนกับบ้านคารา และในสถาบันอื่นนั้นเรียนแล้วอาจมีงานรองรับบ้าง ไม่มีงานรองรับบ้าง แต่สถาบันสอนการแสดงบ้านคารานั้น จะมุ่งเน้นให้นักเรียนมีงานทำ เรียนไปรับงานไป ฝึกฝนและพัฒนากันไปจนกว่าจะเก่ง และครูผู้ฝึกสอนจะส่งเสริมและสนับสนุนให้นักเรียนการแสดง ก้าวเข้าสู่วงการบันเทิงต่อไป

2) กระบวนการสื่อสารเพื่อส่งเสริมการเข้าสู่วงการบันเทิงของนักแสดง

ผลการวิจัยพบกระบวนการสื่อสารเพื่อส่งเสริมการเข้าสู่วงการบันเทิงของนักแสดง ต้องใช้ทั้งความรู้ 2 ส่วนสำคัญ คือ 2.1) ความรู้ด้านการแสดง 2.2) ความรู้ในเรื่องการใช้ชีวิตในวงการบันเทิง ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

2.1) ความรู้ด้านการแสดง

การที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งจะเข้าสู่วงการบันเทิง จำเป็นต้องมีคุณสมบัติ รูปสมบัติ มีความรู้ความสามารถทางด้านการแสดง เพราะนี่คือต้นทุนของนักแสดงหรือความรู้ทางด้านการแสดงที่มีติดตัวมา

การมีรูปสมบัติที่ดี คือ มีหน้าตาที่ดี รูปร่างที่ดี และผิวสวยที่ดี ในการเข้าสู่วงการบันเทิง การมีรูปสมบัติที่ดีถือเป็นเรื่องสำคัญลำดับต้นๆ เพราะการเป็นนักแสดงจะต้องอาศัยหน้าตาในการสร้างภาพลักษณ์ เพื่อให้เกิดการจดจำจากผู้ชม เพราะฉะนั้นการจะเข้าสู่วงการการแสดงนั้น จำเป็นต้องมีรูปสมบัติที่ดี มีคุณสมบัติที่ดีหรือต้นทุนของนักแสดง

ดังนั้น การมีคุณสมบัติที่ดี คือ มีความรับผิดชอบในหน้าที่ของตน มีความขยันฝึกซ้อม ทบทวนความรู้ทางด้านการแสดง หรือไปเรียนการแสดงเพิ่มเติม เพื่อเพิ่มพูนความสามารถทางด้านการแสดง นี่ก็คือคุณสมบัติที่ดีของนักแสดง หรือต้นทุนที่ดีของนักแสดง

2.2) ความรู้ในเรื่องการใช้ชีวิตในวงการบันเทิง

การที่นักแสดงจะอยู่ในวงการบันเทิง ได้ยาวนานนั้น จำเป็นต้องมีความรู้ในเรื่องการใช้ชีวิตในวงการบันเทิง เพราะการใช้ชีวิต หรือการวางตัวในวงการบันเทิงนั้น จะทำให้นักแสดงได้รับการยอมรับจากผู้ใหญ่ในวงการ และอยู่ในวงการบันเทิงได้ยาวนาน

ดังนั้น การที่นักแสดงมีความรู้ทางด้านการแสดงหรือคุณสมบัติที่ดีแล้ว นักแสดงจำเป็นต้องมีการความรู้ในเรื่องการใช้ชีวิตในวงการบันเทิงด้วย ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญลำดับต้นๆ ของนักแสดงที่ดี เช่น การมีมารยาทที่ดีในกองถ่าย การตรงต่อเวลา การอ่อนน้อมถ่อมตน และต้องมีความอดทนสูง เพราะการที่จะอยู่ในวงการได้ในระยะเวลานานนั้น จำเป็นต้องมีคุณสมบัติที่เป็นต้นทุนที่สำคัญของนักแสดง และต้องเรียนรู้หลักของการใช้ชีวิตในวงการบันเทิง ซึ่งจะทำให้นักแสดงอยู่ในวงการบันเทิงได้ยาวนาน

5.2 การอภิปรายผล

จากข้อค้นพบทั้งหมดในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะขออภิปรายผลในประเด็นที่น่าสนใจโดยใช้แนวคิดที่ได้ทบทวนวรรณกรรมมาเป็นกรอบ ดังนี้

5.2.1 การเข้าสู่วงการแสดงจำเป็นต้องมีทั้งต้นทุนเดิมและต้นทุนใหม่

การที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งจะเข้าสู่วงการบันเทิง จำเป็นต้องมีคุณสมบัติ รูปสมบัติ มีความรู้ความสามารถทางการแสดง และรู้จักวางตัวในการใช้ชีวิตในวงการบันเทิงได้เป็นอย่างดี เพราะนี่คือต้นทุนในวิชาชีพนักแสดง

การมีรูปสมบัติที่ดี คือ มีหน้าตาที่ดี รูปร่างที่ดี และผิวสวยที่ดี ในการเข้าสู่วงการบันเทิง การมีรูปสมบัติที่ดีถือเป็นเรื่องสำคัญลำดับต้นๆ เพราะการเป็นนักแสดงจะต้องอาศัยหน้าตาในการสร้างภาพลักษณ์ เพื่อให้เกิดการจดจำจากผู้ชม เพราะฉะนั้นการจะเข้าสู่วงการการแสดงนั้น จำเป็นต้องมีรูปสมบัติที่ดี มีคุณสมบัติที่ดี ซึ่งสอดคล้องกับ แนวคิดเกี่ยวกับวงการบันเทิง หนทางการเข้าสู่วงการบันเทิง ซึ่งผู้วิจัยค้นพบ 3 ประเด็น คือ 1) หน้าตาดีมีชัยไปกว่าครึ่ง ปฏิเสธไม่ได้ว่าหน้าตาดีคือด่านแรกที่จะคัดเข้าสู่โลกมายา ที่ให้ความสำคัญกับเรื่องรูปลักษณ์เป็นอันดับหนึ่ง ก่อนจะหันไปพิจารณาทักษะความสามารถ ทุกวันนี้เราจึงได้เห็นหนุ่มหล่อสาวสวยครองตำแหน่งพระเอกนางเอกขาประจำละครหลังข่าว ซึ่งอาจมีความสามารถในการด้านการแสดงไม่มากนัก ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าหน้าตาเป็นทางลัดสู่ความสำเร็จก็คงไม่ถูก เพราะสิ่งหนึ่งที่ต้องยอมรับคือหน้าตาที่ดูสะอาดสะอ้าน น่าชมมันเจริญหูเจริญตาและเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยเพิ่มความเพลิดเพลินในการรับชมผลงานของนักแสดงนักร้องนั้นๆ ยิ่งถ้าบางคนรู้จักใช้ทักษะด้านอื่นที่ตัวเองมีเข้ามาชดเชยจุดด้อย บางคนทำหน้าที่ให้ความบันเทิงกับผู้ชมได้ดีกว่าคนที่แสดงเก่งหรือเสียงดีก็สามารถเข้าสู่วงการบันเทิงได้เช่นกัน 2) ผิวดีก็มีชัยไปกว่าครึ่ง (เหมือนกัน) เส้นทางการเป็นดาราของแต่ละคนมีหลากหลายรูปแบบแตกต่างกันไป หนึ่งในเส้นทางนั้นคือการเป็นพรีเซ็นเตอร์ (Presenter) ถ่ายโฆษณา บางโฆษณาอาจไม่ต้องการพรีเซ็นเตอร์ (Presenter) ที่หน้าตาดีมากนัก ตัวอย่างเช่น นางแบบโฆษณาครีမ်ทาผิวมักจะต้องการพรีเซ็นเตอร์ (Presenter) ที่ผิวเป็นอันดับแรก ซึ่งนับเป็นโอกาสในการเข้าสู่วงการบันเทิงในเบื้องต้น และอาจได้รับงานอื่นเพิ่มขึ้น 3) หน้าตาดี...สร้างได้ แม้ว่า เรื่องหน้าตา และผิวพรรณ จะเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้ได้รับโอกาสเข้าสู่วงการบันเทิงก็ตาม หากแต่ปัจจุบันเมื่อเข้าสู่วงการบันเทิงแล้ว การดูแลหน้าตาและผิวพรรณยังเป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องดูแลอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นหากใครมีโอกาสเข้าสู่วงการบันเทิงแล้ว การสร้าง การปรุง

แต่ง หรือสัลยกรรม ก็เป็นหนทางที่ช่วยให้เข้าสู่วงการบันเทิงได้เช่นกัน ซึ่งการใช้เทคโนโลยีช่วย คนสมัยนี้ไม่กลัวหมอสัลยกรรมจึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่สาว ๆ มหาวิทยาลัยจะมีจุมูกใหม่ และสอดคล้องกับแนวคิดเรื่องต้นทุนของ บัวร์ดิเยอ (Bourdieu, 1984) ที่ให้ความหมายเกี่ยวกับการมีรูปสมบัติที่ดี คือ มีหน้าตาที่ดี รูปร่างที่ดี และผิวสวยที่ดีว่า เป็นทุนวัฒนธรรม และอธิบายว่า การมีรูปสมบัติที่ดีนั้น อยู่ในส่วนของ Embodied Form ได้แก่ สมรรถนะด้านวัฒนธรรมของปัจเจกบุคคล เช่น ความสามารถ/ความรู้รอบรู้ที่จะพูดเรื่องศิลปะ การมีบุคลิกที่สง่างาม สามารถวางท่าทางได้อย่างงดงาม

การมีคุณสมบัติที่ดี คือ มีความรับผิดชอบในหน้าที่ของตน มีความขยันฝึกซ้อมความรู้ทางด้านการแสดง หรือ ไปเรียนการแสดงเพิ่มเติม เพื่อเพิ่มพูนฝีมือทางด้านการแสดง และนอกจากนี้ การเข้าสู่วงการการแสดงนั้น จำเป็นต้องเรียนรู้การใช้ชีวิต และการวางตัว ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญลำดับต้นๆ ของนักแสดงที่ดี เช่น การมีมารยาทที่ดีในกองถ่าย การตรงต่อเวลา การอ่อนน้อมถ่อมตน และต้องมีความอดทนสูง เพราะการที่จะอยู่ในวงการได้ในระยะเวลายาวนานนั้น จำเป็นต้องมีคุณสมบัติที่เป็นต้นทุนที่สำคัญของนักแสดง ซึ่งจะทำให้นักแสดงอยู่ในวงการบันเทิงได้ยาวนาน ซึ่งในงานวิจัยค้นพบการเข้าสู่วงการแสดงที่จำเป็นต้องมีต้นทุนเดิมและต้นทุนใหม่ดังนี้

การเข้าสู่วงการแสดงไม่ใช่เรื่องยาก แต่การอยู่ในวงการให้นาน และมีงานทำสม่ำเสมอต่างหากที่เป็นเรื่องยาก ข้อค้นพบของงานวิจัยนี้คือ การที่จะเข้าสู่วงการบันเทิงได้นั้น ต้องมีต้นทุนเดิมที่ติดตัวมา ขณะเดียวกันก็จำเป็นต้องมีต้นทุนใหม่ผสมผสานด้วยจึงจะเข้าสู่วงการบันเทิงได้ตลอดจนต้องรักษาอาชีพนี้ให้มั่นคงและอยู่ได้นานด้วย ดังนั้นจึงต้องมีการเรียนรู้การใช้ชีวิต/การวางตัว และต้องมีความรู้ทางด้านการแสดงด้วย

ในส่วนของต้นทุนเดิมที่มีติดตัวมาคือมีรูปสมบัติที่ดี มีบุคลิก/หน้าตาที่ดีเป็นต้นทุนเดิม แต่ในปัจจุบัน เรื่องของหน้าตาสามารถสัลยกรรมได้ เรื่องของหน้าตาจึงไม่เป็นปัญหาของการเข้าสู่วงการบันเทิง การมีบุคลิกหน้าตาที่ดีนั้นเป็นภาพลักษณ์ในการสร้างการจดจำแก่ผู้ชม ทำให้นักแสดงต้องดูแลและมีเสน่ห์น่าติดตาม และนอกจากนี้การเข้าสู่วงการบันเทิงนั้นยังต้องอาศัยความสามารถทางด้านการแสดงหรือมีพรสวรรค์เป็นต้นทุนเดิม เพราะในการแสดงจำเป็นต้องกล้าแสดงออก และต้องมีความมั่นใจสูง ไม่เขินอาย สามารถถึงศักยภาพของตัวเองออกมาได้เต็มร้อย และอีกช่องทางหนึ่งของการเข้าสู่วงการบันเทิงนั้น คือ มีโอกาสหรือรู้จักคนในวงการผ่าน โมเดลลิ่ง (Modeling) ช่องทางนี้ผู้ที่มีโอกาส คือผู้ที่มีบุคลิกหน้าตาที่ดีเป็นต้นทุนเดิมเท่านั้น เพราะ โมเดลลิ่ง (Modeling)

จะคุณลักษณะของบุคคลที่มีหน้าตาหรือมีรูปร่างสมบัตินิดี เพื่อส่งเสริมให้บุคคลนั้นมีโอกาสดำเนินเข้าสู่อาชีพนักแสดงต่อไป

ในส่วนของการใช้ชีวิตและการวางตัว คือ การรู้จักกาลเทศะ การมีสัมมาคารวะ การมีมารยาทที่ดี การตรงต่อเวลา การอ่อนน้อมถ่อมตน และต้องมีความอดทนสูง ในเรื่องของการวางตัวในวงการบันเทิงนั้น เป็นสิ่งสำคัญที่นักแสดงทุกคนต้องเรียนรู้และปฏิบัติ เพราะการใช้ชีวิตและการวางตัวจะเป็นภาพลักษณ์ที่ติดตัวนักแสดงไปตลอดระยะเวลาที่อยู่ในวงการบันเทิง และทำให้นักแสดงสามารถอยู่ในวงการบันเทิงได้ยาวนาน

ในส่วนของคุณรู้ทางการแสดง หากใครมีเป็นต้นทุนเดิมอยู่แล้วก็ยังจำเป็นต้องเพิ่มต้นทุนใหม่เช่น เนื่องจากในอาชีพด้านการแสดง “ทักษะด้านการแสดง” เป็นทักษะด้านศิลปะที่จำเป็นต้องฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ ดังนั้น จึงต้องมีการเพิ่มต้นทุนใหม่อย่างต่อเนื่อง

อย่างไรก็ตาม งานวิจัยนี้สะท้อนให้เห็นว่านอกจากต้นทุนเรื่องความรู้ทั้งด้านการแสดงและความรู้ในการใช้ชีวิตในแวดวงการแสดงให้มั่นคงและยาวนานนั้น สถาบันสอนการแสดงบ้านคารายังช่วยเสริมต้นทุนทางสังคมให้ด้วย โดยเฉพาะเรื่องการสร้างความสัมพันธ์ (Relation) ที่นับว่าเป็นสิ่งจำเป็นในวงการแสดง เพราะการมีสายสัมพันธ์ที่ดีจะก่อให้เกิดต้นทุนต่อเนื่องไปเรื่อยๆ เสมือนเครือข่ายความสัมพันธ์ ซึ่งจะส่งผลให้มีงานแสดงเข้ามาอย่างต่อเนื่อง

ดังนั้น การมีคุณสมบัติที่ดี มีรูปร่างสมบัตินิดี และมีความสามารถทางการแสดงนั้น คือ ต้นทุนของนักแสดง ไม่ว่าจะเป็ต้นทุนเดิมหรือต้นทุนใหม่ ล้วนแล้วแต่เป็นคุณสมบัติของนักแสดงที่จะเป็นใบเบิกทางให้เข้าไปสู่วงการบันเทิง และการมีคุณสมบัติที่ดีนั้น นักแสดงต้องมีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่ของตน มีความขยัน อดทน และฝึกซ้อม ทบทวนความรู้ทางการแสดงอยู่เสมอ หรือไปเรียนการแสดงเพิ่มเติม เพื่อเพิ่มพูนความสามารถทางการแสดง นี้คือ คุณสมบัตินิดีของนักแสดง หรือต้นทุนของนักแสดง ที่เป็นปัจจัยในการก้าวเข้าสู่วงการบันเทิงต่อไป

5.2.2 กระบวนการสื่อสารเพื่อส่งเสริมการเข้าสู่วงการบันเทิงของนักแสดง

คนที่เข้าสู่วงการแสดงนอกจากต้องมีต้นทุนเดิมอยู่บ้างแล้ว การเพิ่มเติมทุนใหม่ ก็เป็นสิ่งจำเป็น แต่ที่สำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าความรู้ที่ต้องเพิ่มเติม ก็คือความสามารถทางการสื่อสาร ซึ่ง

งานวิจัยนี้ สนใจกระบวนการสื่อสารเพื่อส่งเสริมการเข้าสู่การบันเทิงของนักแสดง หรือกล่าวได้ว่า คือ การพิจารณาถึงเทคนิคการสอนของสถาบันสอนการแสดงบ้านดาราว่า กระบวนการสื่อสารเพื่อส่งเสริมการเข้าสู่การบันเทิงของนักแสดง ประกอบด้วย SMCR ซึ่งอธิบายได้ดังนี้

ผู้ส่งสาร (Source) : ครูผู้ฝึกสอน + ครูผู้ช่วยฝึกสอน

ข้อมูลข่าวสาร (Message) : การเรียนการแสดง + บทที่ใช้ในการเรียนการแสดง

ช่องทาง (Channel) : การรับรู้จากนักเรียนการแสดง (หู ตา) + สื่อการสอนด้านโสตทัศนศึกษา (โทรทัศน์ วีดีโอ)

ผู้รับสาร (Receiver) : นักเรียนการแสดง + นักแสดง

ทั้งนี้ เมื่อมองในมุมมองของ S – M – C – R จะเห็นได้ว่า ในส่วนของผู้รับสารนั้น จะรับรู้วิธีและตัวอย่างการสอนจากครูผู้ฝึกสอน ด้วยการถ่ายทอดความรู้ และประสบการณ์ในวิชาการแสดง โดยการสอนด้วยการบรรยายและมีวิธีการสอน โดยให้นักเรียนทุกคนจับกลุ่มเรียนรู้ในการทดสอบการแสดง เพื่อให้ให้นักเรียนการแสดงทุกคนได้ซึมซับความรู้ และได้เรียนรู้หลักในการแสดงด้วยตนเอง เมื่อการทดสอบการแสดงของทุกกลุ่มจบ ก็จะมีครูผู้ฝึกสอน ครูผู้ช่วยฝึกสอน และกรรมการของทางสถาบันมาทำหน้าที่ คอมเมนต์และชี้แนะในจุดที่ต้องแก้ไขและปรับปรุง เพื่อนำไปแก้ไขและพัฒนาตนเองให้ดีขึ้น โดยในการเรียนทุกครั้ง จะให้นักเรียนการแสดงจับกลุ่มเพื่อเรียนรู้หลักของการแสดงแบบนี้อยู่เสมอ เพื่อฝึกให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ และสามารถนำไปปรับใช้ในการแสดงได้จริงอย่างมืออาชีพ ซึ่งในงานวิจัยนี้ ค้นพบเทคนิควิธีการสื่อสารเพื่อสอนนักแสดงดังนี้

1) การส่งเสริมด้วยการสอนและการใช้เทคนิคต่างๆ ในการสอนดังนี้

1.1) การสอนให้สวมบทบาทเสมือนจริง เป็นการสอนให้เด็กเรียนรู้กระบวนการของจิตใจ โดยการสอนให้นักเรียนการแสดงนำอารมณ์ความรู้สึกจากภายในออกมาสู่ภายนอก เพราะการแสดงนั้นคือการโกหก คือ การเลียนแบบธรรมชาติ เพื่อสร้างเรื่องราวเหล่านั้นให้ออกมาเป็นความจริง คนที่จะมาเรียนการแสดงนั้นต้องเชื่อว่าตนกำลังเป็นตัวละครนั้นจริงๆ และในการแสดงนั้น ผู้แสดงต้องทิ้งตัวตนออกไปให้หมด แล้วสวมบทบาทของตัวละครตัวนั้นแทน

1.2) การสอนเพื่อเน้นการจินตนาการ เป็นสิ่งจำเป็นมากในการแสดงเพราะ การที่จะจำบทละครยาวๆ ได้ นั้น นักแสดงต้องอ่านบทหรือเนื้อเรื่องของละครเรื่องนั้นให้จบก่อน แล้วทำความเข้าใจกับเนื้อเรื่องในละคร โดยการจินตนาการให้เห็นว่าในเนื้อเรื่องนั้นตัวละครมีหน้าตาอย่างไร มีบทบาทและนิสัยอย่างไรแล้วดึงเอาตัวละครนั้นออกมาสวม เพราะฉะนั้นการจินตนาการจะช่วยให้ นักแสดงจำบทได้ง่ายขึ้น และสื่ออารมณ์ของตัวละครออกมาได้สมบทบาท

1.3) การสอนด้วยการสื่ออารมณ์ ในการเป็นนักแสดง จำเป็นต้องใช้อารมณ์ หรือ อินเนอร์ (Inner) ในการสื่อสารตามบทที่ได้รับ เพราะการแสดงเป็นการสื่อสารอย่างหนึ่ง ที่ต้องแสดงออกทางด้านอารมณ์ ความรู้สึก เช่น ดีใจ เสียใจ โกรธ กลัว ดังนั้น ผู้ที่จะเป็นนักแสดงจึงต้องสื่ออารมณ์ ความรู้สึกเหล่านั้นออกมาให้ได้

1.4) การสอนด้วยเทคนิคตัวต่อตัว การสอนด้วยเทคนิคตัวต่อตัวนั้น ทำให้ผู้เรียนรู้สึกเป็นกันเองมากขึ้นและทำให้สนิทกับครูผู้ฝึกสอนได้เร็วขึ้น ทำให้นักเรียนที่เข้ามาใหม่นั้นสามารถกล้าแสดงออกโดยไม่เขินอายได้เร็วขึ้น จากในช่วงแรกเด็กส่วนใหญ่อาจไม่ค่อยกล้าแสดงออก แต่พอครูผู้ฝึกสอนใช้วิธีการสอนแบบตัวต่อตัว ก็ทำให้เด็กกล้าแสดงออกมากขึ้นโดยไม่เขินอาย ทำให้เด็กเกิดการพัฒนาได้อย่างรวดเร็ว

1.5) การสอนแบบเป็นขั้นตอน จะเป็นหลักของการพัฒนานักเรียนที่มีความตั้งใจจะเป็นนักแสดงอาชีพ โดยการสอนจากขั้นพื้นฐานและเรียนรู้อย่างเป็นขั้นตอน และจะพัฒนาความรู้ความสามารถของนักเรียนให้มีความสามารถในระดับหนึ่งแล้วจึงส่งไปเรียนในขั้นที่สูงขึ้น เมื่อมีความสามารถที่จะแสดง และสื่ออารมณ์ต่างๆ ได้ เล่นบทได้ จิตนาการได้ ก็จะมีการสอบวัดความสามารถเพื่อคัดตัวเป็นนักแสดงอาชีพ

1.6) การสอนให้ใช้ชีวิตอย่างระมัดระวัง จะเป็นการสอนให้ระวังตัวเกี่ยวกับมิชชาชีพ ที่ปลอมตัวเข้ามาเป็น โมเดลลิ่ง (Modeling) โดยทางสถาบันจะย้ำเตือนในเรื่องนี้กับนักเรียนอยู่เสมอ เพื่อมิให้นักเรียนตกเป็นเหยื่อของผู้ไม่หวังดี ที่อาจทำให้เสียทรัพย์ หรือเกิดอันตรายแก่นักเรียน ทางสถาบันจึงพร้อมเป็นที่ปรึกษาในเรื่องของการรับงาน และสอดส่องดูแลให้เกิดความปลอดภัยแก่นักเรียนทุกคน

ผู้วิจัยพบว่า การส่งเสริมด้านการสอนและการใช้เทคนิคต่างๆ ของสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา ทั้ง 6 เทคนิค มีกระบวนการสอนในเรื่องของความรู้ด้านการแสดง ซึ่งเป็นการสร้างต้นทุนใหม่ของนักแสดง เพราะการที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งจะเข้าสู่วงการบันเทิง นอกจากจะมีรูปร่างหน้าตาที่ดีเป็นต้นทุนเดิมแล้ว ยังต้องอาศัยความสามารถเพิ่มเติมทางการแสดง คือ การเข้าไปเรียนการแสดงเพิ่มเติมในสถาบันสอนการแสดง และเรียนรู้การใช้เทคนิคต่างๆ ที่ทางสถาบันนำมาใช้ในกระบวนการสอนการแสดง เช่นเดียวกับสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา ที่นำเทคนิคด้านการสอนและเทคนิคต่างๆ ทั้ง 6 เทคนิค มาสอนนักเรียนการแสดง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดเรื่องต้นทุน ของ บัวร์ดิเยอ (Bourdieu, 1984) เกี่ยวกับ ทุนวัฒนธรรม ในรูปแบบที่ 3 อยู่ในส่วนของ Embodied Form ได้แก่ สมรรถนะด้านวัฒนธรรมของปัจเจกบุคคล เช่น ความสามารถ/ความรู้ที่จะพูดเรื่องศิลปะ การมีบุคลิกที่สง่างาม สามารถวางท่าทางได้อย่างงดงาม และสอดคล้องกับแนวคิดการสร้างองค์ความรู้ด้วย

ตนเอง อลัน ชอว์ (Alan Shaw) กล่าวว่า ทฤษฎีคอนสตรัคชันนิสซึม (Constructionism) จึงให้ความสำคัญ กับโอกาสและ วัสดุที่จะใช้ ในการเรียนการสอน ที่เด็กสามารถนำไปสร้างความรู้ให้เกิดขึ้นภายในตัวเด็กเองได้ ไม่ใช่วิธีที่เกิดประโยชน์กับเด็ก ครูต้องเข้าใจธรรมชาติ ของกระบวนการเรียนรู้ ที่เด็กกำลัง เรียนรู้ อยู่ และช่วยเสริมสร้าง กระบวนการเรียนรู้ นั้นให้ เป็นไป ได้ดีขึ้น (อลัน ชอว์, 2548)

2) ส่งเสริมด้วยค่าใช้จ่ายที่น้อย

เมื่อมองถึงค่าใช้จ่ายในการเรียนการแสดงในสถาบันสอนการแสดงอื่นๆ จะค่อนข้างมีราคาแพง ทำให้บุคคลที่สนใจ แต่ขาดทุนทรัพย์ ไม่สามารถเข้าไปเรียนในสถาบันเหล่านั้นได้ สถาบันสอนการแสดงบ้านดารา จึงส่งเสริมในเรื่องของค่าใช้จ่ายที่มีราคาถูก เพื่อให้บุคคลที่สนใจมีโอกาสได้เรียนการแสดง และมีโอกาสได้ทำงานในวงการบันเทิง

ผู้วิจัยพบว่า การที่สถาบันสอนการแสดงบ้านดารา ส่งเสริมด้วยค่าใช้จ่ายที่น้อย เพียงเพราะต้องการเปิดโอกาสให้บุคคลที่สนใจแต่มีทุนทรัพย์น้อย มีโอกาสได้เรียนการแสดง และใน ส่วนของการเก็บค่าใช้จ่ายที่น้อย ทางสถาบันจึงจัดให้มี กองกลางในการรวบรวมเงิน โดยมีเหรียญกษาปณ์ของทางสถาบันเป็นผู้ดูแล และรวบรวมเงินกองกลาง ที่มีกรรมการของทางสถาบันและผู้ปกครองที่สนับสนุนคอยบริจาคให้ทุกเดือน จึงทำให้สถาบันสอนการแสดงบ้านดาราอยู่ได้เพราะมีเงินสทบพ จากกองกลางที่ได้รับบริจาค่นั่นเอง

3) ส่งเสริมในเรื่องระยะเวลาของการเรียนและฝึกงานให้

สถาบันสอนการแสดงบ้านดารา มุ่งเน้นและเปิด โอกาสให้บุคคลทั่วไปที่สนใจอยากเรียนการแสดง โดยการให้สมัครครั้งเดียวแต่สามารถเรียนได้ตลอดระยะเวลาที่ต้องการ และยังส่งเสริมให้เรียนไปปฏิบัติงานไป มีโอกาสได้ทำงานในวงการบันเทิง โดยการสนับสนุนและส่งเสริมของครูผู้ฝึกสอนที่มีงานให้กับนักเรียนการแสดงทุกคน และส่งเสริมให้นักเรียนทุกคนของบ้านดารา ได้เข้าสู่วงการบันเทิง ในขณะที่สถาบันอื่นๆ มีบุคคลที่สนใจเข้าไปเรียนในราคาที่ค่อนข้างแพง เรียนครั้งเดียวจบ โอกาสที่จะเข้าสู่วงการบันเทิงจึงมีน้อย หลายๆ คนที่เคยไปเรียนในสถาบันอื่น จึงเลือกที่จะมาเรียนการแสดงกับสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา

ผู้วิจัยพบว่า การส่งเสริมในเรื่องระยะเวลาของการเรียนและฝึกงานให้ ของสถาบันสอนการแสดงนั้น เพื่อเปิดโอกาสให้บุคคลทุกเพศทุกวัย ที่มีความสนใจอยากเป็นนักแสดงและ

ต้องการเข้าสู่วงการบันเทิงนั้น มีโอกาสได้เรียนการแสดงและมีงานทำ โดยทางสถาบันจะมีงานรองรับให้กับนักเรียนทุกคน และลูกศิษย์ของสถาบันสอนการแสดงบ้านคาราทุกคนสามารถเรียนได้ตลอดชีพ โดยไม่ต้องจ่ายค่าสมัครใหม่ นี่คือการส่งเสริมที่ทางสถาบันสอนการแสดงบ้านคารามีต่อลูกศิษย์ของทุกคน

4) ส่งเสริมด้านความสัมพันธ์ระหว่างครูกับศิษย์

การส่งเสริมด้านความสัมพันธ์ระหว่างครูกับศิษย์ของสถาบันสอนการแสดงบ้านคารานั้น ในส่วนนี้ถือว่าสำคัญที่สุด เพราะการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างครูกับศิษย์นั้นเป็นหนึ่งในกระบวนการที่จะทำให้นักเรียนการแสดงรู้สึกสนิทกับครูผู้ฝึกสอน และทำให้นักเรียนการแสดงรู้สึกเป็นกันเองกับครูผู้ฝึกสอน ทำให้นักเรียนการแสดงไม่รู้สึกเหนื่อย และสามารถดึงศักยภาพในการเรียนการแสดงออกมาได้เต็มที่ คือ กล้าแสดงออกและทำให้มีความมั่นใจมากขึ้น และนอกจากนี้การมีความสัมพันธ์ระหว่างครูกับศิษย์นั้นยังช่วยสร้างความสัมพันธ์ให้นักเรียนที่มาเรียนการแสดงกับสถาบันสอนการแสดงบ้านคารา รู้สึกผูกพัน และอยากกลับมาเรียนการแสดงอยู่เรื่อยๆ ในขณะที่สถาบันอื่นๆ เมื่อเรียนจบหลักสูตรแล้วก็หายไปเลย สายสัมพันธ์ไม่มี ทำให้นักเรียนที่มาเรียนเกิดการเรียนรู้ที่น้อยกว่านักเรียนบ้านคารา เพราะนักเรียนของสถาบันสอนการแสดงบ้านคารากลับมาเรียนและทบทวนความรู้ทางการแสดงอยู่ตลอด ทำให้เกิดการเรียนรู้และพัฒนาที่ดีขึ้นเรื่อยๆ การมีความสัมพันธ์ระหว่างครูกับศิษย์จึงมีความจำเป็นและสำคัญที่สุด

5.2.3 สถาบันสอนการแสดงบ้านคารายังมีความสำคัญสำหรับผู้ที่ต้องการเข้าสู่วงการบันเทิง

การสนับสนุนและส่งเสริมให้คนเข้าสู่วงการบันเทิงนั้น ซึ่งผู้ที่ไม่มีโอกาสได้เข้าเรียนในสายการแสดงของสถาบันการศึกษาที่อยู่ในระบบ เช่น คณะอักษรศาสตร์ ของจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย เมื่อไม่มีโอกาสได้เข้าเรียนในสถาบันการศึกษา จึงต้องมาเรียนในสถาบันสอนการแสดงอิสระ ดังนั้นสถาบันสอนการแสดงอิสระจึงตอบสนองผู้ที่ไม่มีโอกาสมาเรียนในสถาบันการศึกษา ขณะเดียวกัน สถาบันสอนการแสดงบ้านคาราก็ไม่ได้สอนวิชาการโดยตรง แต่สอนวิชาการบวกวิชาชีพ คือ ใช้ประสบการณ์จากวิชาชีพมาสอน เมื่อเทียบกับคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หรือ สาขาสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิตนั้น สอนวิชาการและเป็นวิชาการมาก วิชาชีพไม่มี แต่ในสถาบันสอนการแสดงบ้านคารานั้น สอนวิชาชีพและมีงานให้ทำควบคู่กันไป เพราะฉะนั้นนี่คือจุดต่าง จึงเป็นเอกลักษณ์ของสถาบันสอนการแสดงบ้านคารา คือ

1) สอนวิชาการ 2) สอนวิชาชีพ และมีงานให้ทำไปด้วยในขณะที่เรียนอยู่ 3) สอนประสบการณ์ คือ เอาประสบการณ์ที่อยู่ในวงการบันเทิงมาสอนด้วย

ดังนั้นนี่คือ เอกลักษณะของสถาบันสอนการแสดงบ้านคารา ซึ่งต่างจากคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หรือ สาขาสื่อสารการแสดง ของมหาวิทยาลัยรังสิต เพราะสถาบันที่อยู่ในระบบการศึกษา จะสอนวิชาการ ไม่นั้นวิชาชีพ และไม่ได้สอนในเรื่องของการใช้ชีวิตในวงการบันเทิงให้ยาวนานได้อย่างไร ซึ่งประสบการณ์ตรงนั้นก็ไม่ได้สอน นี่จึงเป็นข้อแตกต่างระหว่างสถาบันการศึกษาในระบบกับสถาบันสอนการแสดงอิสระ

5.3 ข้อเสนอแนะทั่วไป

5.3.1 ศึกษาวิธีการสอนของครูผู้ฝึกสอนการแสดงในแง่มุมมองของการใช้เทคนิคในการสอนการแสดงที่หลากหลายกับนักเรียนการแสดง เพื่อสร้างการเรียนรู้ให้นักเรียนนำไปพัฒนาปรับใช้ให้เกิดประโยชน์กับวิชาชีพทางการแสดงต่อไป

5.3.2 ศึกษาในฐานะของเจ้าของสถาบันสอนการแสดงในการพัฒนาระบบกระบวนการสื่อสารการสอน และเทคนิคการสอนการแสดงที่หลากหลายให้กับนักเรียนการแสดงของสถาบันสอนการแสดงอื่นๆ

5.3.3 ควรศึกษากระบวนการการเข้าสู่วงการบันเทิงของนักเรียนการแสดง ของสถาบันสอนการแสดงอื่นๆ

5.4 ข้อเสนอแนะครั้งต่อไป

5.4.1 ผู้วิจัยที่ทำการศึกษาระบบการสื่อสารเพื่อส่งเสริมการเข้าสู่วงการบันเทิงของนักแสดง ต้องมีสถาบันสอนการแสดง อย่างน้อย 1 สถาบัน ที่จะเข้าไปแนะนำตัวอย่างเป็นทางการ เพื่อที่จะเรียนรู้หลังการสอนและเทคนิคการสอนการแสดง เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ชัดเจนและครอบคลุมมากที่สุด

5.4.2 ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นการศึกษากระบวนการสื่อสารเพื่อส่งเสริมการเข้าสู่วงการบันเทิงของนักแสดง กรณีศึกษา สถาบันสอนการแสดงบ้านคารา เป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไป ควรมีการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณ ด้วยการแจกแบบสอบถาม และเก็บ

รวบรวมข้อมูล เพื่อให้ได้ข้อมูลในเชิงตัวเลข และได้ข้อมูลเพิ่มเติมในประเด็นที่ศึกษาเชิงคุณภาพไม่สามารถอธิบายได้

5.4.3 ควรศึกษาถึงปัญหา อุปสรรค และสาเหตุที่ทำให้ให้นักเรียนการแสดงไม่บรรลุวัตถุประสงค์ และวิธีการแก้ไขของครูผู้ฝึกสอน ว่ามีวิธีการในการพัฒนาให้นักเรียนการแสดงบรรลุวัตถุประสงค์ได้สำเร็จ

บรรณานุกรม

- กัญญพิชญ์ ปวีดาภา. (2553). *การคัดเลือกและฝึกฝนนักแสดงสำหรับหนังสั้นในมิติเพศวิถีโครงการ Thai Queer Short Film 1* (Unpublished Master's thesis). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- กาญจนา แก้วเทพ. (2545). *สื่อสารมวลชน: ทฤษฎีและแนวทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ศาลาแดง.
- กาญจนา แก้วเทพ. (2550). *แนวคิดเรื่องทุน*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กิตติพงษ์ สีลาสุภเดช. (2544). *ระบบอุปถัมภ์กับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ผลิตและนักแสดงละครโทรทัศน์ไทย* (Unpublished Master's thesis). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- กุสุมา เทพรักษ์. (2548). *ประสิทธิผลของละครและกิจกรรมสำหรับเด็กเพื่อการพัฒนา*. สืบค้นจาก http://www.elfar.ssru.ac.th/kusumar_ta/pluginfile.php/20/block_html/content/เอกสาร%20การแสดง%20202.pdf
- เกียรติญา สายสนั่น. (2552). *การสร้างภาพลักษณ์ของนักแสดงไทยผ่านสื่อมวลชน* (Unpublished Independent Study). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- ไค้ช กากาก. (2554, 2 กันยายน). *จะเป็นดาราได้อย่างไร เส้นทางสู่ดวงดาว..ทำอย่างไรอยากเป็นดารา. นิตยสาร MARS*. สืบค้นจาก http://road-to-millionaire9.blogspot.com/2011/09/blog-post_02.html
- จามิกร สนธิเสวต. (2553). *กระบวนการฝึกฝนนักแสดงและสร้างสรรค์ละครที่ใช้ภาษาถิ่น* (Unpublished Master's thesis). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- ฉวีวรรณ กฤษสินชัย. (2529). *บทบาทของครูตามการรับรู้ของตนเองในการเสริมสร้างค่านิยม และบุคลิกภาพประชาธิปไตย ให้แก่นักเรียนประถมศึกษาเขตการศึกษา 6* (Unpublished Master's thesis). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- ณัฐภรณ์ รัตนชัยวงศ์. (2547). *สื่อสารการแสบแบบไม่เหมือนจริง ในละครโทรทัศน์ไทยแนวเรียลลิสต์* (Unpublished Master's thesis). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- นพมาศ ศิริเกษ. (2535). *ต้นกำเนิดของการละคร*. สืบค้น จาก www.far.ssru.ac.th
- นิโลบล วงศ์ภัทรนนท์. (2555). *แนวคิดทางการละคร*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เพนกวิินทร์ แก้วกนกวิจิตร. (2553). *ความสำเร็จในด้านการแสดงภาพยนตร์ของสรรพศักดิ์ ชาตรี ในฐานะศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะการแสดง พ.ศ.2551* (Unpublished Master's thesis). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- ภรณ์ี คุรุรัตน์, และนางเยาว์ แจ่มเพ็ญแข. (2535). *ละครสร้างสรรค์สำหรับเด็กปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: คุรุสภา.
- ภัฏฐารินทร์ อิงกุลานนท์. (2550). *สถานภาพวิชาชีพและกระบวนการสื่อสารของผู้ฝึกสอนการแสดงกับนักแสดงในงานสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และภาพยนตร์โฆษณา* (Unpublished Master's thesis). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- มัทนี รัตน์. (2546). *ละคร*. สืบค้นจาก www.far.ssru.ac.th
- วัฒน์ชัย วินิจจะกุล. (2544). *7 เขียนซามูไร = ปรัชญา ความคิด และชีวิตคนโทรทัศน์ไทย*. กรุงเทพฯ: Open Publishing.
- วัลยา วิวัฒน์ศร. (2544). การแปลวรรณกรรม (Other Titles: Literary translation). *วารสารอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*, 30(2), 21-41.
- ศิรินทร์พร ศรีใส. (2545). *จินตทัศน์ในกระบวนการสื่อสารการแสดงของคณะละครเวที* (Unpublished Master's thesis). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- สดีไส พันธ์ชุมโกมล. (2538). *ศิลปะการแสดง (ละครสมัยใหม่)*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาศิลปะการละคร คณะอักษรศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สดีไส พันธ์ชุมโกมล. (2542). *การแสดงละคร*. สืบค้นจาก www.far.ssru.ac.th
- อลัน ซอว์ (2548). *แนวคิดการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง*. สืบค้นจาก <https://www.novabizz.com/NovaAce/Learning.htm#ixzz3bWcVhbeh>
- อาชวีร์ น้อยเศรษฐี. (2554, 16 มีนาคม). *วงการบันเทิง กับ บทบาทต่อสังคมไทย : “มายาคติ” ที่เติบโตใหญ่โดย “คนมายา”*. [Web log message.]. สืบค้นจาก http://bew-think.blogspot.com/2011/03/blog-post_16.html
- Berger, A. A. (1995). *Essentials of Mass Communication Theory*. London: SAGE Publications.
- Bourdieu, P. (1984). *Distinction. A Social Critique of the Judgement of Taste*. London: Routledge.
- Butler, J. (1990). *Gender trouble: Feminism and the subversion of identity*. London: Routledge.
- Facebook ครูหน้อย บ้านดารา สถาบันสอนการแสดง. (2015). *ประวัติบ้านดารา สถาบันสอนการแสดง*. Retrieved from https://web.facebook.com/pg/noilovelyyou/photos/?ref=page_internal
- Frith, S. (1988). Copyright and the Music Business. *Popular Music*, 7(1), 57-75.
- Kaewtep, K. (2007). *Concept of capital*. Bangkok : Chulalongkorn University.

บรรณานุกรม (ต่อ)

Noisattee, A. (2011, May 31). Concept of the entertainment industry. [Web log message].

Retrieved from www.bew-think.blogspot.com

Phanthumkomol, S. (1999). *The Dramatics*. Retrieved from www.far.ssru.ac.th

Putnam, R. D. (1993). *Making Democracy Work: Civic Traditions in Modern Italy*. Princeton, New Jersey: Princeton University Press.

Rutnin, M. (2003). *The Drama*. Retrieved from www.far.ssru.ac.th

Shaw, A. (2005). *Concept of constructionism*. Retrieved from www.novabizz.com/NovaAce/Learning.htm

Sinthuphan, J. L. (2014). *Studies in Aesthetic Communication and Performance*. Retrieved from <https://aescommchula.wordpress.com/2014/08/14/performance-studies/>

Sirigaya, N. (1992). *The origin of Drama*. Retrieved from www.far.ssru.ac.th

Vongpattaranon, N. (2012). *Concept of Drama*. Bangkok: Chulalongkorn University.

แสดงภาพแผนผังที่ปรึกษาและกรรมการของสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา

ภาพ แผนผังคณะที่ปรึกษาและกรรมการของสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา

ที่ปรึกษามีหน้าที่รับคำปรึกษาจากนักเรียนการแสดงและมีหน้าที่ตรวจสอบการเงินในสถาบัน และช่วยวางแผนการจัดระบบการเรียนการสอนการแสดงให้มีศักยภาพที่ดีขึ้น และหน้าที่ของกรรมการทำหน้าที่เป็นครูสอนการแสดง (Acting Coach) และมีหน้าบอร์ดานำให้กับนักเรียนการแสดง โดยกรรมการทุกคนจะมีรหัสคิวซี (QC) นำหน้าชื่อทุกคน ซึ่งคิวซี (QC) จะมีหน้าที่ตรวจสอบ ควบคุม ดูแลนักเรียนการแสดง และตรวจเช็ค สอนการแสดง ว่านักเรียนการแสดงมีการพัฒนาไปจนถึงไหนแล้ว เมื่อนักเรียนคนใดมีการพัฒนาแล้วก็จะมีการสอบเพื่อคัดคนที่เก่งแล้วส่งไปให้ นางสาวทรงพร ณ บางช้าง ผู้อำนวยการสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา คัดตัวนักแสดงอีกที ก่อนจะส่งไปคัดตัวนักแสดง (Casting) ตามค่ายละครต่างๆ

แสดงภาพตารางเรียนของสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา

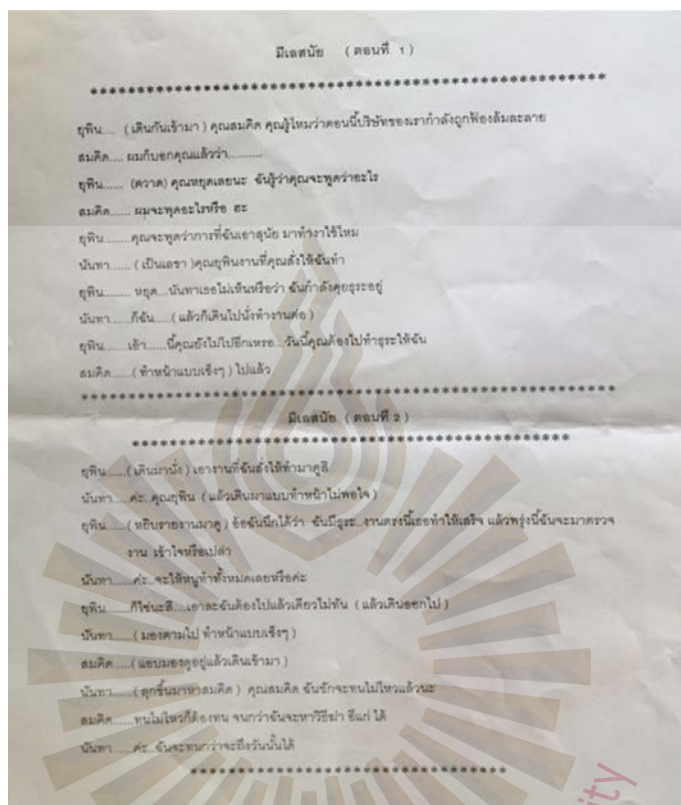
เวลา วัน	9.00 - 11.20 น.	11.20 - 14.00 น.	13.00 - 15.30 น.	14.30 - 16.30 น.	16.30 - 19.30 น.	18.00 - 20.00 น.
จันทร์			เดินแบบ แคมป์ ยิมนาสติก ครูมาร์ค			
พุธ			เดินแบบ แคมป์ ยิมนาสติก ครูมาร์ค	คิวบู ครูบั้ง		Acting ครูหน้อย
ศุกร์			เดินแบบ แคมป์ ยิมนาสติก ครูมาร์ค			
เสาร์	เดินแบบ แคมป์ ยิมนาสติก ครูมาร์ค	ร้องเพลง คิวบู		Acting ครูหน้อย	Pop Dance ครูโตเติ้ล	
อาทิตย์	เดินแบบ แคมป์ ยิมนาสติก ครูมาร์ค	ร้องเพลง คิวบู		Acting ครูหน้อย	Pop Dance ครูโตเติ้ล	

• ในวิชาร้องเพลง สอนโดยครูหมาย และวิชาคิวบู สอนโดยครูบั้ง

ภาพ ตารางเรียนของสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา

สถาบันสอนการแสดงบ้านดารา มีนางสาวทรงพร ณ บางช้าง เป็นผู้อำนวยการสถาบันสอนการแสดงบ้านดารา และมีคณะครูผู้ฝึกสอนดังนี้ 1) นางสาวทรงพร ณ บางช้าง (ครูหน้อย) ทำหน้าที่รับสมัครจัดหานักแสดงและเป็นครูผู้ฝึกสอนการแสดง มีสอนในวันพุธ เวลา 18.00 – 20.00 น. และวันเสาร์ อาทิตย์ ในเวลา 14.30 – 16.30 น. 2) นายอรุณ ทัช เค้นตรี (ครูบั้ง) ครูผู้ฝึกสอนคิวบู (Action) สอนการวางตัวในวงการบันเทิง และมีความถนัดด้านมุกกล้อ้ง มีสอนในวันพุธเวลา 14.30 – 16.30 น. และวันเสาร์ อาทิตย์ ในเวลา 11.20 – 14.00 น. 3) นางสาวบุศรา จารุชดา (ครูหมาย) ครูผู้ฝึกสอนร้องเพลง และมีหน้าที่คัดรูปโปรไฟล์(Profile)ให้กับนักเรียนการแสดง มีสอนในวันเสาร์ และวันอาทิตย์ ในเวลา 11.20 – 14.00 น. 4) นายสุรชัย กริม (ครูมาร์ค) ครูผู้ฝึกสอนเดินแบบและเต้นรำ มีสอนในวันจันทร์ วันพุธ วันศุกร์ ในเวลา 13.00 – 15.00 น. และมีสอนในวันเสาร์ อาทิตย์ เวลา 9.00 – 11.20 น. 5) นายฐากร วุฑฒิชัยติ (ครูเติ้ล) ครูผู้ฝึกสอนเต้น (Basic Pop Jazzy Dance) มีสอนในวันพุธ เวลา 14.30 – 16.30 น. และในวันเสาร์ อาทิตย์ เวลา 16.30 – 19.30 น.

แสดงภาพตัวอย่างบทละครที่ใช้ในการสอนการแสดงของ สถาบันสอนการแสดงบ้านคารา

ภาพ ตัวอย่างบทละครที่ใช้ในการสอนการแสดง

การสอนให้นักเรียนบ้านคาราใช้บท เพื่อให้นักเรียนฝึกฝนด้วยตนเองไปอีกทางหนึ่ง เพราะเวลาเข้าไปเจอคนในกองถ่าย ก็สามารถเล่นได้ง่ายขึ้น ทำให้ไม่อายกล้อง ไม่ตื่นคน ไม่เล่นเกร็งแข็งเหมือนก้อนหิน คนที่ได้ฝึกบทละครในห้องเรียนบ่อยๆ พอออกไปทำงานจริงๆ ก็จะสามารถเล่นได้ดีกว่าคนอื่น ทำให้นักเรียนรู้มุกกล้อง และเข้าใจนักแสดงที่ต้องเล่นด้วยกัน หรือแม้กระทั่งพระเอกนางเอกก็สามารถรับการถ่ายทอดจากอีกฝ่ายหนึ่งทำให้สามารถแสดง (Acting) ออกมาได้ดี เล่นแล้วมีอินเนอร์ (Inner) เพราะบทละครของบ้านคาราไม่ใช่มีไว้แค่เรียนรู้หรือฝึกฝน แต่สามารถนำมาใช้ในกองถ่ายได้จริง

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	ธัญญวีร์ ชูรัตนสูตร
วัน เดือน ปีเกิด	3 กุมภาพันธ์ 2530
สถานที่เกิด	จังหวัดตรัง ประเทศไทย
ประวัติการศึกษา	มหาวิทยาลัยรังสิต ปริญญาโทศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารการตลาด, 2554 มหาวิทยาลัยรังสิต ปริญญาโทศาสตรมหาบัณฑิต, 2561
ที่อยู่ปัจจุบัน	3/586 หมู่บ้านอยู่เจริญ 9 ไร่ ซอยเทิดราชัน 47 ถนนเทิดราชัย แขวงสีกัน เขตดอนเมือง กรุงเทพมหานคร 10210

